

Giới thiệu Mãi Nhớ

Bạn đang đọc truyện Mãi nhớ của tác giả Mặc Bảo Phi Bảo trên website đọc truyện online. Các bạn có nhớ một câu nói trong Gossip Girl không? Nếu hai người nhất định phải ở bên nhau thì cuối cùng họ cũng sẽ tìm được cách để về với nhau thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Thách thức lớn nhất trong cuộc đời này là?"

"Lúc thi tiếng Anh cấp bốn, tớ phải thi bốn lần mới qua được."

"Chỉ hướng của cậu cao hơn chút được không... Chuyên tâm một chút, người đọc tạp chí của tớ đều là học sinh, phải chú ý ảnh hưởng."

"Thì Anh cấp sáu, thậm chí còn không dám bước vào trường thi..."

Thế là cái người vẫn đang nhằn nại trước mặt đành phải cắt đứt oán hận sâu đậm của Tư Niệm với trường đại học: "Tư Niệm, cậu có tình gây khó dễ cho tớ hả? Cần thận trọng tuyệt đường sống của cậu."

"... Ý tớ là dù tiếng Anh không giỏi cũng không sao, vẫn có thể kiếm được tiền thôi."

Tư Niệm ngồi xồm trước TV, đang cố gắng lực tung đồng đĩa BD lên.

Gần đây Thẩm Ủy Giác phát cuồng đĩa BD, nhưng thấy không có ai cùng chung sở thích liền mua một đồng đĩa BD đưa cho cô, tuần nào cũng đem đĩa đến, hình như muốn cô cũng 'đam mê' theo.

Đáng tiếc đối với cô mà nói, hình ảnh rõ nét hơn DVD thì cũng chỉ nhìn rõ hơn mà thôi...

Lưu Hạ đành nhận thua, thay đổi chủ đề: "Sao lại đặt tên là 'Tùy tiện kích động'?"

Tư Niệm nhìn cô một cái: "Không được cười nỗi buồn tươi đẹp của tớ... Lúc trước viết nhật ký có ghi một câu 'chỉ là khách qua đường thôi, làm sao có thể tùy tiện kích động thế được', cảm thấy rất có tâm trạng, đến lúc đặt tên nhớ lại liền dùng luôn."

"Vì sao cậu lại đột nhiên viết tiểu thuyết?"

Vì sao?

Thật ra nguyên nhân ban đầu rất đơn giản.

"Vốn chỉ muốn viết về một người thôi, kết cục của tớ với người đó không đẹp nên muốn ít nhất cũng được hạnh phúc trong tiểu thuyết."

Lưu Hạ cười vờ vịt: "Mối tình đầu à?"

Tư Niệm không dám đắc tội cô, đành kể: "Là mối tình đầu, yêu ảo, khi đó mới học năm ba cấp hai, coi như là yêu sớm. Vốn đã không nhớ gì nữa rồi, nhưng hai năm nay thỉnh thoảng lại bắt gặp tin tức về anh ấy, tự nhiên có cảm xúc." Cô nói xong, cảm thấy không đành lòng, lại bổ sung, "Không được hỏi là ai..."

"Yêu ảo? Gặp nhau chưa?"

"Đến tận lúc chia tay cũng chưa gặp. Mà cũng không phải, tớ từng thấy anh ấy, nhưng anh ấy không thấy tớ." Tư Niệm nhe răng cười, "Lúc ấy còn đeo niềng răng, xấu xí lắm, làm sao dám gặp người mình thích chứ. Chỉ chat video hay viết mail gì đó thôi."

Lúc đó vẫn còn là cô thiếu nữ đang yêu, bức thư nào cũng sẽ viết tên hai người ở cuối: Tư Niệm Trình Thần.

Tư Niệm Trình Thần, tư niệm trầm trầm (*nhớ nhưng nặng nề).

"Sao lại chia tay?"

"Còn cách nào khác chứ? Mẹ tớ phát hiện, cảm không cho lên mạng nữa, thế là tớ 'mất tích' luôn." Yêu sớm là tai họa ngầm, phụ huynh dĩ nhiên phải ngăn cản... Cô thở dài, tổng kết, "Một năm sau, lệnh cấm được bãi bỏ, cũng không tìm được anh ấy nữa."

"Hiểu rồi." Luru Hạ gật đầu, "Chắc anh ta cảm thấy mình bị vứt bỏ một cách quá đáng rồi. Cậu không những thất tình, còn phải chịu tiếng xấu thay người khác, đứa bé tội nghiệp." Luru Hạ nghĩ nghĩ, chợt phát hiện đã lạc đề, "Chuyện đó thì liên quan gì đến quyển sách này?"

Cô rửa ấm trà, không nói gì.

"Sẽ không cầu huyết thể chứ?" Luru Hạ dựa vào bối cảnh tiểu thuyết, hiểu ngay lập tức, "Mấy năm sau cậu phát hiện mối tình đầu của mình, cái người yêu ảo đó, cũng đã bước vào giới văn nghệ?! Là nghệ sĩ?"

Sớm biết sẽ thế đã không nói hết...

Tư Niệm mập mờ nói: "Vốn là diễn viên, sau này làm đạo diễn."

Cuộc đời chẳng ai biết trước gì, cô vốn tốt nghiệp đại học luật, giờ lại làm biên kịch...

Liên tục nói "mẹ ơi", Luru Hạ lập tức ôm cánh tay Tư Niệm: "Nói tớ biết đó là ai đi, nếu không nói tớ sẽ nhảy lầu ngay lập tức, quá bát quái rồi, tớ muốn đổi sang làm ở phòng giải trí ngay lập tức!"

"... Cậu nhảy đi."

"Các người gặp lại chưa? Cậu là biên kịch, lại được quảng cáo, rất dễ liên hệ với đạo diễn đó."

"Chưa." Cô thờ dãi một hơi, "Thế giới sao bé như cậu nghĩ được."

Kết quả, một cuộc phỏng vấn nghiêm túc đã bị tinh thần nhiều chuyện phá bỏ hoàn toàn.

Cô khuyên mãi Luru Hạ mới về, lại nhớ ra chiều nay phải đến công ty họp, công ty chế tác muốn giới thiệu đạo diễn quay phim.

Không ngờ lúc bước vào công ty lại nhìn thấy cảnh một đám con gái lồ lộ bên ngoài phòng họp, rụt rè thì thầm

Cô đi qua, vỗ vỗ vào bàn lễ tân: "Nhìn cái gì đấy? Làm gì mà náo loạn hết cả lên, bình thường công ty hiếm mình tình đến à?"

"Chị Miss, đây là đạo diễn còn đẹp hơn cả mình tình đó, là cái đạo diễn phim 'Say tình' ấy. Bộ phim đó làm em khóc bù lu bù loa, đến mẹ em cũng khóc lóc thảm thiết, lúc đó còn tưởng đạo diễn là phụ nữ mới có thể có bộ phim tình yêu cảm động như vậy, không ngờ là đàn ông, còn là một người đàn ông đẹp trai phong phong độ điệu dàng..."

Trình Thần?!

Cô đẩy đám người ra bước vào, lập tức chuyển sang trạng thái mơ màng.

'Say tình' có nhiều lựa(?) không? Trình Thần thì có, đó cũng là lý do cô không dám nói với Luru Hạ. Hai năm qua, rất nhiều lần Tư Niệm có cơ hội họp tác với anh, đều lấy lý do để tránh né, thật không ngờ chỉ quay quảng cáo cũng có thể gặp nhau.

Thật ra chuyện xưa ở hiện tại cũng chỉ nhỏ bằng hạt đậu xanh mà thôi.

Nhưng nếu bảo gặp anh, sau đó nói: Hi, Tư Niệm đây, là mối tình đầu anh chưa từng gặp, còn đá anh đây...

... Bỏ đi.

Cô lấy đi động ra, bước đến hành lang, gọi cho Thẩm Úy Giác.

"Ôi, sao tự nhiên lại tìm tớ?" Thẩm Úy Giác cười khanh khách, "Tớ đang ghi hình, nói nhanh nói nhanh."

Tư Niệm háng giọng một cái: "Cậu thấy mấy năm qua giọng tớ có... thay đổi chút nào không?"

"... Hình như vẫn thế."

"Giọng tớ qua điện thoại với ở ngoài đời có phân biệt được không?"

"Nhất định có." Thẩm Úy Giác lẩm bẩm, "Nhưng cũng không khác nhau là mấy. Có phải cậu làm gì sai trái rồi không, tự nhiên đi hỏi vợ va vớ vẩn, thôi không nói nữa, ông chủ đến rồi."

Điện thoại lập tức bị ngắt, cô đấu tranh nội tâm mười phút, quyết định giả câm đến cùng.

Dù sao người trong giới đều gọi cô là Miss, nếu quen thuộc hơn chút thì gọi là Tiểu M... Không có ai chú ý tên tiếng Trung của cô hết... Cô không ngừng động viên bản thân, thở thật sâu rồi bước vào trong phòng.

Bởi vì trên đường bị trì hoãn, hơn nữa ban nãy lại nấn ná ngoài cửa, lúc này đã bắt đầu giới thiệu kịch bản gốc. Trước mặt người nào cũng bày một chồng

kịch bản, nhà sản xuất chính cầm bút laser, giới thiệu với mọi người.

Tư Niệm lặng lẽ lòi một cái ghế ra, ngồi xuống.

Trình Thần ngồi đối diện với cô.

Tấm rèm che hết ánh mặt trời, vì không bật đèn, trong cả căn phòng chỉ có ánh sáng lập lờ của chiếc máy chiếu, những đường nét trên khuôn mặt anh cũng trở nên mờ ảo. Không có gì thay đổi, ngoài chiếc kính mắt, không có gì khác cả.

Việc giới thiệu kịch bản kết thúc rất nhanh, có người kéo rèm ra.

Ánh mặt trời tràn vào phòng, nhà sản xuất cười cười, chỉ vào người bên cạnh: "Đây là đạo diễn lần này của chúng ta, Trình Thần, chính là đạo diễn của bộ phim truyền hình nổi tiếng 'Say tình', tôi phải tốn rất nhiều công sức mới mời được cậu ấy đấy nhé."

Trình Thần hơi nghiêng người, gật đầu với cô.

Cũng may cô đã nghĩ ra cái cớ rồi.

Cô hắng giọng, cố gắng ho hai tiếng, nói nhỏ với người bên cạnh: "Hai hôm nay họng tôi không tốt, nói hộ tôi với."

Thế là suốt cả buổi họp cô chỉ phải làm hai chuyện, mỉm cười với họ khan.

Không biết vì sao, thỉnh thoảng anh lại nhìn cô.

Chắc không có việc gì đâu.

Chột dạ, nhất định là chột dạ.

Tư Niệm tiện tay lật lật kịch bản, cố gắng dời sự chú ý của mình sang nơi khác.

Không ngờ, đúng lúc đang thảo luận kịch liệt, Trình Thần vẫn im lặng nãy giờ lại mở miệng: "Tôi có kẹo ho đây, ăn một viên chắc sẽ đỡ." Anh nói nhỏ, vừa trong trẻo vừa dịu dàng.

Tất cả đều dừng lại, nhìn anh, lại nhìn Tư Niệm với vẻ thấu hiểu.

Giọng anh đến giờ vẫn không đổi.

Tư Niệm hoảng hốt: "Cảm ơn." Bởi vì ban nãy diễn quá nhiều, cổ họng giờ hơi khó chịu thật rồi.

Trình Thần đặt một chiếc hộp sắt nhỏ lên bàn, đẩy chiếc hộp trượt qua phía cô.

Cô vươn tay muốn nhận, lại nhìn thấy nhãn hiệu của Kinh Đô Niệm Từ Am. Ngày xưa có lần anh bị ho, cô liền mua ba hộp thuốc son trà hiệu Niệm Từ Am gửi cho anh, sẽ không trùng hợp thế chứ... Vì mãi nghĩ nên tay cô với hệt chiếc hộp nhỏ, khiến nó rơi xuống nền nhà.

Tiếng động bất chợt đó lại khiến mọi người dừng lại.

Khoác miệng Trình Thần hơi giật giật, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đọc kịch bản, nhìn cô không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Muộn, lại muộn rồi.

Lần nào cũng tính kĩ thời gian ra ngoài, nhưng chẳng lần nào đến được đúng giờ. Lúc Tư Niệm bước vào phòng quay thì mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng, Trình Thần đang nói chuyện với người phát ngôn Trần Mân.

Vì là quảng cáo khoai tây chiên nên anh còn đặc biệt ăn vài miếng, biểu thị về mặt lúc ăn gì đó.

Hai người hình như đã biết nhau, chỉ sau hai ba câu đã bắt đầu tình trạng anh một miếng tôi một miếng, vừa ăn khoai tây chiên vừa trò chuyện. Mấy năm gần đây A Mân rất nổi tiếng, một ngày quay một cái quảng cáo thế này cũng kiếm được mấy ngàn vạn, đương nhiên tính khí cũng kiêu căng hơn. Lần trước hợp tác với một đạo diễn khác, mới bảo cô làm động tác nhảy lên mặt cô nâng đã đen sì, nói cái gì mà ảnh hưởng đến hình tượng của mình với

công chúng...

Còn hôm nay thì sao?

Quả là một cô bé nhà bên thân thiện.

Không chừng lát nữa bảo cô bò lên cây gây cô cũng vui vẻ gật đầu ấy chứ...

"Quả nhiên là mời người nổi tiếng tốt hơn." Một người trợ lý đứng gần cảm thán, "Trần Mân nổi tiếng là khó chịu, hôm nay chẳng phải rất phối hợp sao?"

Tư Niệm không nói gì, trợ lý lại hiểu kỳ: "Chị Miss, bọn họ nhìn rất thân thiết, liệu có gì mờ ám không nhỉ?"

Cô nhe răng ra cười, chỉ chỉ yết hầu.

Trợ lý gật mình: "Vẫn chưa khỏe à? Đã ăn kẹo ho rồi cơ mà?"

... Kẹo ho chứ có phải thuốc đâu.

Cô nhìn về mặt "kẹo ho của đạo diễn Trình có thể chữa trị bách bệnh" của người trợ lý, quyết định tiếp tục im lặng.

Vì vậy, bảy giờ sáng ngày thứ bảy, cô đứng trong phòng quay, vừa giả bệnh vừa nhìn Trình Thần làm việc.

Không thể không thừa nhận năng lực của anh quả không phải hư danh.

Một đạo diễn như anh, có lẽ là được bạn bè nhờ vả mới nhận loại quảng cáo này, coi như kiếm thêm chút tiền tiêu vặt. Cứ nhìn anh giảng giải cận kề cho Trần Mân, thậm chí với cả diễn viên quần chúng cũng kiên nhẫn hướng dẫn, dù là chi tiết rất nhỏ anh cũng không bỏ qua.

Lúc này anh chỉ ngồi trên ghế, tay lật kịch bản, mắt không ngừng nhìn vào hình ảnh trong máy giám sát.

Đến cái nhíu mày khe khẽ đó cũng rất quen thuộc.

Khi Trần Mân phải ăn đến miếng khoai tây chiên thứ 107 thì cũng không nhịn được mà sa sầm mặt lại, nhưng Trình Thần vẫn nhìn vào màn hình giám sát: "Về mặt càng lúc càng cứng nhắc, nghĩ đến cảm giác yêu lần đầu đi..." Anh dừng một chút, nói tiếp, "Không có tỷ kinh nghiệm nào, sẽ căng thẳng, còn phải cẩn thận từng li từng tý, lúc nào cũng lo lắng, nhưng vẫn dần thân vào, dù khổ sở hay ngọt ngào..."

Anh nghiêm túc nói, nhà sản xuất đứng bên cạnh thì không ngừng nhướn mày.

Tư Niệm chột dạ liếc Trình Thần.

Đây là kiểu ý kiến chó má gì thế, lúc nào cũng liên quan đến mối tình đầu.

Hai ngày nay cũng ngọt ngào quá rồi, không phải chỉ là tình cảm trẻ con ngây thơ hay sao?

Trong lòng cô vang lên hai giọng nói, cái nào cũng có lý, liều mạng cãi lộn với nhau. Một cái bảo nhận đi, mọi người đều là người lớn cả rồi, ai còn so đo chuyện hồi mười mấy tuổi làm gì? Một giọng khác lại kiên trì chống cự, kiên quyết nói không thể nhận, như thế quá là xấu hổ, người không biết con cho rằng mình là thấy mối tình đầu thành công, muốn lợi dụng...

Nếu hiện tại anh chỉ là một nhân viên nho nhỏ, phấn đấu làm việc trong văn phòng, cô nhất định sẽ bình tĩnh thừa nhận thân phận, hẹn anh đến một quán cà phê nào đó, nói anh biết sự cố năm ấy.

Hai người có lẽ sẽ cười cười, lại nhớ đến chuyện cũ, rồi cũng cười cười bỏ qua.

Nhưng vì sao ông trời lại mưa thuận gió hòa như vậy, lại để hai người gặp nhau như vậy? Hơn nữa còn là khi anh cũng trong cùng lĩnh vực với cô, còn vô cùng nổi bật.

Không phải mọi người đều bảo gặp lại mối tình đầu chẳng có gì to tát sao?

Vì sao lại ngược lại với tình huống của cô thế này?

Tư Niệm càng nghĩ càng buồn bực, nhưng cũng không làm gì hết, còng lăm lăm là thầm oán trách hai câu thôi. Không hiểu sao Trình Thần lại xoay đầu lại, cô sùng sốt, lập tức nhìn xuống dưới một chút, vờ như đang nhìn vào máy giám sát.

Trình Thần chỉ tiện tay cầm chai nước, mở nắp ra, nhấp một ngụm: "Em thấy sao?"

Anh hỏi cô.

Đúng lúc cảnh này đã quay xong, đèn sáng ngay lập tức, bắt đầu quay cảnh tiếp theo.

Nhà sản xuất ngồi giữa lại tưởng là hỏi mình, liên tục khen hay, đến khi khen hay lần thứ ba mới phát hiện là hiểu nhầm rồi.

Tư Niệm vốn nghĩ nhà sản xuất đáp lời như thế thì bản thân có thể lờ đi, không ngờ ánh mắt kia vẫn nhìn cô, hình như rất quan tâm ý kiến của cô.

Hết cách, đành gượng gạo gật đầu ra hiệu ok.

Sau đó lại lôi cái hộp sắt nhỏ kia ra, ăn một viên kẹo ho.

Phòng quay như một lỗ đen của thời gian, không nhìn được mặt trời mọc hay lặn, cũng chẳng ai chú ý đến thời gian.

Đến khi trợ lý đem hộp com vào mọi người mới phát hiện, hóa ra đã một giờ chiều rồi. Bởi vì Trần Mân khá nổi tiếng, công ty sản xuất còn đặc biệt chuẩn bị phòng nghỉ cho cô, nhưng cô lại thân thiện đến lạ kỳ, cùng ăn com với mọi người ở phòng nghỉ công cộng, còn rất hào hứng bảo trợ lý của mình chia thuốc bổ công ty phát cho cả đám.

Mọi người nói chuyện phiếm vài câu, nhà sản xuất tự nhiên nhớ ra, chỉ Tư Niệm bảo: "Miss kiêm rất nhiều chức vụ, cũng là biên kịch đấy, không chừng sau này mọi người còn có cơ hội hợp tác làm phim ấy chứ."

Thôi rồi...

Lòng Tư Niệm nhỏ máu, ngẩng đầu lên, cười cười.

Giả vờ không nói được cũng rất khổ sở, may mà thời gian quay quảng cáo ngắn, chỉ cần một ngày là xong.

Qua hôm nay là được giải thoát rồi.

Cô dùng chiếc đũa lọc da gà, cũng lọc cả da cá luôn. Tay nghề luyện suốt hai mấy năm đã thành thục rất nhiều. Người khác bảo cô kén chọn, nhưng với cô mà nói, đây là cách cô trấn tĩnh lại. Lòng hận thời gian không nhanh thêm một tiếng, để mọi người lại bắt tay vào làm việc, cô đỡ phải ngồi đây như ngồi trên đồng lửa thế này.

Trần Mân vốn xuất thân là ca sĩ, lúc nào cũng nhắc đến chủ đề âm nhạc.

Trình Thần chỉ thỉnh thoảng mới tiếp chuyện, nhưng rất có chủ kiến.

"Hồi bé band nhạc em thích nhất là Nirvana, đáng tiếc họ giải tán rồi." Trần Mân cảm thán một câu, hỏi Trình Thần, "Thế đạo diễn Trình thích ai?"

"Vương Phi." Trình Thần nói, có vẻ suy tư, "Bài 'anh nguyện ý'."

'Anh nguyện ý'?

Trong đầu Tư Niệm xuất hiện giai điệu quá quen thuộc kia: nhớ nhưng (*tưởng niệm) là một loại cảm giác bí ẩn, cứ như hình với bóng...

Uống một ngụm canh, nóng đến mức đầu lưỡi bị bỏng.

Tên cô từ nhỏ đã bị người khác lôi ra trêu chọc.

Mỗi lần có người liên tưởng lung tung cô đều tức giận, chỉ trừ lúc ở bên anh. Lần nào cô giận đối anh cũng gửi một đồng bài hát khác nhau qua QQ, giống nhau là lúc nào cũng có hai chữ "nhớ nhưng". Những ca từ kia sẽ đập tắt lửa giận của cô, chọc cô cười rộ lên.

Quá là ảo tưởng rồi.

Chẳng lẽ là mùa thu lắm mưa, cảm giác bị thương sẽ kích động nghệ sĩ muốn sáng tác à?

Cô cho miếng xương sườn trong bát canh vào miệng, đến khi không còn tý thịt nào nữa mới nhè ra, tiếp tục ăn miếng tiếp theo...

Miền nam đang là mùa mưa dầm, lúc hơn bốn giờ không biết có ai bảo mưa rồi, cô còn không để ý. Không ngờ đến lúc công việc kết thúc thì nước đã chảy thành sông, dù bật ô đi ra ngoài chắc chắn cũng không bắt được xe.

Người trong phòng quay nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc, cũng có người tự lái xe đến, liên tục năm tùm ba đi về.

Cô vẫn luôn đi taxi thay cho đi bộ, bình thường thì tiện, nhưng lúc gặp mưa hay tuyết chỉ có thể nhìn trời thờ dài.

"Lái xe đến à?" Bỗng có người hỏi, "Đỗ ở đâu?"

Cô phìền muộn, thốt lên: "Đang chờ xe, nhưng với tình hình này chắc phải đợi mưa ngớt mới có xe mất."

Cô nói xong liền quay đầu lại nhìn.

Thế giới chìm vào yên lặng.

Trong tiếng mưa lớn, liên tục xuất hiện những người cởi quần áo ra che đỉnh đầu, chạy về phía bãi đỗ xe. Liên tục xuất hiện những người nói hẹn gặp lại, hoặc gào to lịch lãm việc ngày mai, còn Trình Thần vẫn đứng sau cô, chỉ cách khoảng hai bước chân, dường như cũng đang chờ mưa ngớt.

Anh thấy Tư Niệm quay đầu nhìn mình, cười cười: "Anh cũng không lái xe."

Từ ánh mắt đến vẻ mặt đều không có gì khác lạ.

Tư Niệm âm ừ, quay đầu đi tiếp tục nhìn mưa, nhưng thật ra trong lòng thì như đất trời đảo lộn rồi. Thì ra anh ấy không nhớ được giọng mình, quả là may mắn, cũng có chút mất mát. Có lẽ ai cũng có thể, gặp được người yêu cũ sau nhiều năm, đều muốn mình trong lòng người đó là độc nhất vô nhị, hận người đó sao không yêu mình nhất, thậm chí chỉ yêu mình mình.

Người đi dần, phòng quay cũng vắng dần, chỉ còn hai người đứng ở cửa ra vào.

Lúc nhà sản xuất đã xong việc bước ra, nhìn bọn họ, lập tức hiểu ra: "Mưa to thế này chắc không gọi được xe phải không? Hai người đợi một lát, tôi sẽ cho lái xe đến đón." Nói xong liền điện thoại ra, bắt đầu gọi.

Trình Thần tháo kính xuống, lau bằng áo sơ mi: "Nhiều năm thế rồi mà em vẫn kén ăn như vậy."

Tư Niệm dạ một tiếng theo phản xạ, đợi khi tiêu hóa được những lời này liền kinh ngạc.

Anh vẫn ung dung, bình tĩnh đeo kính: "Em sống tốt chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tiếng mưa rất to, còn có tiếng nói chuyện điện thoại ở bên cạnh, tất cả đều bị câu hỏi đơn giản này đè xuống.

Em sống tốt chứ?

Thật ra rất tốt, làm gì có ai vì mối tình đầu thất bại mà không gượng dậy được chứ.

Bao năm trôi qua, vẫn ăn ngon ngủ ngon, vẫn đi học đi làm..

Rất nhiều suy nghĩ xẹt qua trong đầu, suốt một năm mình bị giám sát như thế nào, đến mức gần như phát điên, lúc đi tìm anh thì tài khoản trò chơi đã bị xóa, QQ vĩnh viễn xám xịt, thậm chí anh học đại học nào, sống ở thành phố nào cũng không biết... Nhưng dù suy nghĩ phức tạp bao nhiêu, cuối cùng phát ra vẫn là câu nói khách sáo thường gặp.

"Rất tốt." Cô nói mập mờ, lại ném ngược câu hỏi về, "Anh thì sao?"

Thấy chưa, thời gian không chỉ làm hồng nhan sắc, còn làm cái lưỡi cũng ngắn theo.

Anh nhìn cô một cái.

Cô lại không dám nhìn vào mắt anh, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt anh nhìn mình, trong lòng hơi chột dạ, chắc anh không hận em đấy chứ? Sau đó nghe được anh nói: "Miễn cưỡng cũng coi là tốt."

Miễn cưỡng là tốt... Miễn cưỡng cũng coi là tốt...

Gặp người xưa, kịch bản phải là "Dạo này thế nào", "Rất tốt", "Anh/Em cũng thế" chứ? Sao anh lại nói như vậy.

Cô không biết nói gì tiếp, đành cười gượng: "Kiêm tốn quá, mấy năm nay anh đúng là lên như điều gặp gió ấy."

Sau đó hai người lên xe, Tư Niệm ngồi bên trái, cách anh hai chỗ ngồi, Trình Thần thì ngồi ở kia nói chuyện phiếm với nhà sản xuất. Nghe lời anh nói mới biết hóa ra anh cũng đang ở Thượng Hải, hơn nữa còn dọn tới từ năm, sáu năm trước, nhà hai người ở cùng một khu, đi xe chắc cũng chỉ mất khoảng mười phút.

Lúc nghe được tin này cô có chút kinh ngạc.

Mọi người nói xem thế giới này cuối cùng lớn cỡ nào, lúc trước đều ở Bắc Kinh, hôm nay cùng ở Thượng Hải, nhưng cô vẫn không tìm được anh. Ngược lại cũng thật nhỏ bé, lại có thể gặp nhau như vậy.

Nhưng vì sao anh nhận ra cô?

Cô liếc Trình Thần, vỗ vỗ thành ghế, tỏ vẻ đã đến nhà mình rồi.

.

Vì tránh gặp lại rồi xấu hổ, cô từ chối quảng cáo, clip cùng với các loại chương trình.

Tóm lại, chỉ cần là cơ hội có thể phải chạm mặt Trình Thần cô đều từ chối.

Cuối cùng sao anh lại nhận ra cô chứ?

Tư Niệm cảm cốc nước lên, nghĩ nát óc vẫn không ra đáp án, lại uống một ngụm nữa, chuyển sang vấn đề khác.

Rốt cục anh thất vọng hay là vui mừng khi nhìn thấy cô?

Trên TV đang chiếu 'Phi Thành Vật Nhiều [1]', MC cười rất tươi, có điều không biết đang nói gì nữa. Dù biết hầu hết đều là lãng xê, cô vẫn thích xem những chương trình vui vẻ thế này, que sáng được lời ra, cả nam lẫn nữ đều nói những lời mà bình thường không dám nói.

Tầm mười phút sau đã quyết định xong, làm gì có chỗ nào có nhiều tình yêu sét đánh như thế chứ...

Cô đang đắm chìm trong cảm xúc với Trình Thần, đúng lúc liều mạng uống nước thì chuông cửa vang lên, còn chưa kịp đứng dậy, người ngoài cửa đã mất bình tĩnh đập cửa.

Tư Niệm ra mở cửa, ngoài cửa là một đôi vợ chồng già đang lạnh lẽo nhìn cô: "Này cô, nước nhà cô tràn rồi."

"Ồ đâu ạ?" Vừa nói xong, cô đã nhìn thấy hình như có một tầng nước trên lớp gạch men sứ ở bếp, bật đèn lên xem, quả thật nước bị tràn ra, có lẽ là ban này quên vặn vòi.

Sau một hồi dọn dẹp bận rộn, Tư Niệm vẫn còn đang mặc đồ ngủ đã bị đôi vợ chồng già kia hùng hổ kéo xuống tầng dưới.

Trần nhà dưới bếp của cô đã bị dột, cũng may phát hiện kịp thời nên chỉ hơi có chút nước nhỏ giọt.

Cô đương nhiên sẽ phải chủ động bồi thường cho những tổn thất do sai lầm của mình gây ra. Chỉ không ngờ những người này không để ý tấm lòng của cô, nói cả căn bếp đều bị dột rồi, còn bảo vì trần nhà bị dột làm những đồ gia dụng trong nhà họ bị ẩm, phải đổi toàn bộ, mới hoàn toàn, còn phải trát phần cả căn nhà, giấy dán tường cũng phải thay...

Nhưng trên vách trần màu vàng này cũng chỉ có mấy chỗ dột nhỏ thôi mà.

Bắt đèn thế này chẳng phải là lừa đảo sao?

Nhưng trước mặt là một đôi vợ chồng hơn bảy mươi tuổi, còn có một đồng hàng xóm đứng ngoài cửa xem kịch vui, cô không có cách nào nói nên lời... Không ngờ đúng lúc khó khăn này điện thoại lại đổ chuông.

"Sao thế?" Cô lấy điện thoại ra, hỏi nhỏ.

"Phim làm xong rồi, nhanh tới xác nhận đi."

"... Mai được không?" Cô thật sự không tin rằng mình có thể thoát khỏi trận địa này.

"Nhanh tới đi, lúc giữa quá trình cô toàn xin nghỉ phép, lẽ nào đến lúc làm xong rồi còn không qua xem à?" Nhà sản xuất chém nhanh diệt gọn, còn thêm một câu, "Sáng sớm mai đạo diễn đi rồi, dù phòng cô cháy hay dột cũng phải đến, xin cô đẩy Tiểu M. Đúng rồi, mua com tôi cho chúng tôi nữa nhé, ở đây có mười ba người."

"..."

Đầu dây bên kia rất ồn ào, cô ở bên này có cách nào chạy thoát đây?

Cuối cùng đành nói mình có việc gấp, bị bọn họ ép buộc đành phải giao chìa khóa cửa chống trộm ra, chạy khỏi đám người.

Giờ này là giờ cao điểm của các cửa hàng cơm, lúc vào tiệm cô lưỡng lự mãi, cuối cùng vẫn quyết định xếp hàng chờ gọi món. Khi cô cầm menu lên, người bán nghe nói là mua cho mười ba người liền lập tức vui vẻ nêu tên món ăn.

Cô chọn món Sơn Thành Mao Huyết Vượng [2], nghĩ rằng ngày xưa Trình Thần rất thích ăn món này.

Dù sao chọn nhiều món như vậy, thêm một món nữa thì có là gì.

Com cho mười ba người xếp trong bốn chiếc túi lớn, lái xe taxi giúp cô xách còn đưa: "Cô đang dọn cả tiệm com về nhà đấy à? Cô gái, tôi đói sắp chết rồi, chờ đồng thức ăn này của cô tới nơi quả là khổ sở."

Đến lúc mọi người nhìn thấy đồ ăn cũng đều kinh ngạc.

Trong lúc mọi người bỏ nhào vào liên tục nói "Tur Niệm tốt yêu cầu", cô vô ý cố tình nhìn qua phòng cắt ghép. Cửa hơi mở, từ vị trí này có thể nhìn được hai bóng lưng, lúc này hai bóng lưng ấy vẫn đang chỉnh sửa quảng cáo. Chỉ cách có một cánh cửa thôi nhưng bên ngoài thì ồn ào, còn bên trong lại quá yên tĩnh.

"Đạo diễn Trinh." Nhà sản xuất đồ một cái tô lớn nhất ra, "Tiểu M của chúng ta quả là quá mạnh mẽ, Tô Mao Huyết Vượng lớn thế cũng dám gói lại, không chừng sáng mai cái taxi kia mới bay hết mùi."

Trinh Thần nói nhỏ với biên tập cắt ghép hai câu, đứng dậy đi tới: "Tôi thích ăn món này nhất."

"Trùng hợp thế à?" Nhà sản xuất cười ha ha, "Đây là duyên phận rồi."

...

Mọi người không hiểu gì, quay đầu nhìn nhà sản xuất đang cười gian.

Trinh Thần tiện tay đóng nắp bút lại, nhét vào túi quần jeans, nói với Tur Niệm: "Cũng tạm được rồi, em xem trước đi."

Tur Niệm im lặng, nghiêm túc nói: "Đạo diễn Trinh vất vả rồi."

Một lúc sau cô mới nhớ ra thế cục rối rắm hiện tại ở nhà, chìa khóa cửa chống trộm vẫn đang ở trong tay cặp vợ chồng già. Dù an toàn, cửa nhà cô có hai lớp, nhưng chìa khóa ngoài ở trong tay người ta, cũng không biết phải đồng ý bao nhiêu hiệp nghị không bình đẳng mới được vào nhà nữa...

Quan trọng là Coca vẫn bị nhốt trong phòng ngủ, chưa kịp cho ăn, không biết liệu có đói đến phát điên hay không?

Cô gần đây hay phải xử lý những tranh chấp nhỏ như thế này, lần nào cũng dần xếp ổn thỏa.

Nhưng đôi vợ chồng này đòi hỏi rất nhiều, gần như tốn mất ba, bốn tháng lương của cô. Nếu không đồng ý, có khi ngày nào họ cũng làm ầm lên, cô sẽ không ngày nào được yên tĩnh? Nếu đồng ý với loại điều kiện này, không chừng sẽ bị tất cả bạn bè xem thường, mấy năm học luật đều công cốc.

Càng nghĩ càng cảm thấy phiền toái, tựa vào lan can trên sân thượng, khổ sở suy tư.

Quan trọng là nếu Coca đói quá sẽ tức giận, sẽ cắn xé chắn màn.

Sân thượng này ở ngay bên đường Thái Khang, qua mấy khe hở có thể nhìn rất nhiều cảnh đẹp. Cô nhìn mấy quán bar huyền ảo đối diện, nghĩ đến tối về còn gặp rắc rối lại càng buồn bã hơn.

Có vài người lên sân thượng, thấy Tur Niệm đang ở đây, mắt nhìn mấy quán bar chằm chằm, lập tức vui vẻ: "Xem ra cuộc sống về đêm của Miss rất phong phú nhỉ?"

Tur Niệm uất ức ngẩng đầu, nhìn bọn họ đều ăn uống no nê, thật sự tức mà không đánh được. Nhưng vừa nhìn thấy Trinh Thần và một người đàn ông khác đi tới thì lửa giận đã biến mất.

Trinh Thần không thích nói chuyện, phần lớn thời gian đều là anh nghe người khác nói.

Cũng không biết ai nhắc đến chuyện thú cưng, nhà sản xuất liền nhắc đến chuyện trong nhà Trinh Thần có một con chó vàng Shepherd rất to, Trinh Thần cười cười: "Mấy ngày nay ra ngoài còn chưa biết nhờ cậy ai đây này, nó không thích ở trong tiệm thú cưng lắm."

"Miss chứ còn ai." Nhà sản xuất thuận miệng nói, "Nhà hai người không phải rất gần nhau à? Đưa qua cũng tiện."

...

Ngài nói thì hay rồi.

Tur Niệm và Trinh Thần nhìn nhau một cái, khách khí cười cười: "Khó lắm, nhà nuôi mèo mà." Cô cố gắng ra vẻ chân thành, "Mèo chó ghét nhau... Anh không có bạn bè nào khác à?"

Tay anh cầm bia, sắp đưa đến miệng lại dừng, mỉm cười: "Đều là đàn ông, không cần thận lắm."

Đều là đàn ông? A, đều là... đàn ông.

Tur Niệm ngẩng đầu nhìn trắng sáng.

Được rồi, coi như em nợ anh: "Vậy được, em sẽ xem xem có nhờ bạn mình trông hộ em con mèo trong hai ngày được hay không."

- Chú thích:

[1] Phi Thành Vật Nhiều: Một gameshow ở Thượng Hải, nói về tình yêu và hôn nhân, trong chương trình này có một màn là chọn 10 chàng trai và 10 cô gái đứng tranh luận với nhau. Các cô gái này đều cầm đèn và sẽ điểm số của các chàng trai sẽ được tính bằng số lượng đèn sáng lên. Hình như là cả 10 chàng trai và 10 cô gái này đều là diễn viên được thuê đến thì phải.

[2] Sơn Thành Mao Huyết Vượng: Món ăn làm từ tiết vịt, chân giò,... Chắc khá giống món tiết canh ấy.

[3] Shepherd:

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cuối cùng, sau khi hai trao đổi rất nhiều chuyện cần chú ý xong, cô mới phát hiện đêm nay anh sẽ bay, nói cách khác, con chó kia nhất định phải được đưa đến nhà mình trong đêm nay.

Nhưng vấn đề là giờ cô còn không có chìa khóa nhà.

Trình Thần lôi chìa khóa xe từ trong túi quần ra, cô mới ấp úng nói: "Đưa chó sang cũng không sao, nhưng cho em hai tiếng để xử lý việc riêng đã."

Không biết vì sao lại không muốn anh biết tình trạng quần bách của mình.

Tiếng mở khóa nhẹ nhàng vang lên.

Trình Thần giúp cô mở cửa chỗ tay lái phụ rồi bảo: "Sao thế? Có phải không tiện không?"

"Cũng không phải." Cô nói tiếp, "Trong nhà có vài người, em phải giải quyết xong mới để anh tới được."

Còn cần trấn an Coca nữa.

Trình Thần ra hiệu cho cô lên xe: "Để anh đưa em về, đằng nào cũng tiện đường."

Quả thật là tiện đường, hơn nữa sẽ giải quyết được vấn đề sớm hơn, anh cũng đưa chó sang sớm hơn.

Tư Niệm nghĩ vậy bèn không từ chối.

Trình Thần giúp cô đóng cửa rồi đi sang phía bên kia chiếc xe. Xe vừa chuyển bánh, tiếng nhạc đã tự động phát ra. Tiết tấu yên bình, chỉ có tiếng đàn ghita đơn giản, còn có giọng một cô gái đang nhẹ nhàng hát một bài hát nước ngoài.

Cô không nghe được lời bài hát, chỉ cảm thấy giai điệu rất dịu dàng.

Trên đường những cột đèn sáng trưng, từng cái từng cái xẹt qua cửa sổ.

Trình Thần vẫn không nói lời nào, cô cũng thật sự nhàm chán, bèn cầm lấy kịch bản đặt trước ghế phụ đọc từ đầu đến cuối, cực kỳ chăm chú.

Lúc cô gấp quyển kịch bản lại mới nhìn thấy phần chi tiết liên hệ được in ở đằng sau.

Rất đơn giản, bình thường, để phòng khi làm việc lại không tìm được người, đều phải in sẵn cách liên lạc.

Mọi khi cô cũng không chú ý, giờ nhìn kỹ liền bị một cái tên làm cho giật mình.

Thứ ba: Tư Niệm.

Cùng số điện thoại di động.

Hóa ra, hóa anh thấy được lâu rồi.

Tư Niệm nhìn tên mình chăm chăm, người lập tức nóng bừng lên. Ở buổi họp đầu tiên anh cũng đọc kịch bản này, hình như không biết gì, có lẽ là do những màn lúc sau mới khiến anh nghĩ ra rồi nhận ra đó là cô.

Cô đặt kịch bản xuống phía sau, lặng lẽ nhìn anh.

Trình Thần đang nhìn gương sau, lái xe đi qua cầu, đột nhiên hỏi cô: "Đến chỗ đường giao tiếp theo thì rẽ phải à?"

Cô ừ theo bản năng, đến lúc xe đi qua đường giao thì trùng hợp nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa: "Em muốn mua mấy thứ, anh thả em ở đây được rồi."

Phía trước là cửa hàng tạp hóa, cách nhà chỉ khoảng năm phút đi bộ.

Còn có thể mua vài món đồ bày tỏ thành ý của mình.

Trình Thần phanh xe lại: "Có phải thật sự không tiện không? Nếu làm em khó xử thì thôi vậy."

Chiếc xe dừng ngay trước cửa hàng tạp hóa.

Cô lại sững sốt.

Ban đầu thì bảo về nhà xử lý việc riêng, giờ còn cố tình không để anh đưa về tận nhà... Hóa ra anh hiểu nhầm trong nhà mình có người?

"Không có gì không tiện đâu." Cô giả bộ nhìn ra ngoài, nhưng thật ra là nhìn bóng của anh in trên cửa sổ, "Chỉ là có chút hiểu lầm với hàng xóm, phải xử lý cho xong đã."

Anh nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

Ánh mắt anh cô không nhìn rõ, lại khiến lòng cô rạo rực: "Chờ điện thoại của em, khi nào em xử lý xong sẽ gọi cho anh."

Nói xong lập tức xuống xe, đầu cũng không dám quay lại, sai bước đi vào cửa hàng.

Vụ việc này không đơn giản như cô nghĩ.

Hai vợ chồng kia gọi ba đứa con gái với con rể đến, tám người bao vây cô ở cửa ra vào, nói năng hùng hồn, khiến cô bị ảo giác đang đứng trước mặt "liên minh tám nước"... Tuy cô có thể cãi lại nhưng cũng không địch nổi tám người luân phiên ra trận kia, trong lòng liên tục ân hận, sớm biết thế này đã gọi hết mấy đứa kia đến, ít nhất cũng tăng thêm khí thế.

Hai giờ nhanh chóng trôi qua, tám người trước mặt vẫn không chịu nhún nhường, cô nhìn thời gian, càng lúc càng gấp.

Vốn nghĩ dù sao cũng là hàng xóm, để chìa khóa lại cho người ta để tỏ vẻ thành ý, giờ xem ra là mua dây buộc mình rồi.

Sợ Trình Thần đợi lâu quá sẽ làm lỡ chuyến bay, cô đành lấy điện thoại ra lặng lẽ gửi tin nhắn cho Trình Thần: Có lẽ anh phải đợi thêm một lát, chuyện ở đây vẫn chưa xong.

Lập tức có tin nhắn trả lời: Anh đang ở dưới nhà, em ở tầng mấy?

Cô do dự một lát, lại trả lời: Em ở tầng mười ba, nhưng giờ đang ở dưới tầng mười hai, nếu không thì anh cứ đưa con chó lên nhà trước đi.

Cô nghĩ anh sẽ lên nhà giao hàng luôn, thế nên khi một con chó shepherd chui ra khỏi thang máy cô cảm thấy rất khó tin. Trình Thần bước ra từ thang máy, bởi vì thân thể anh cao to, dưới ngọn đèn vàng ở hành lang nhìn cực bắt mắt.

Tư Niệm bị nắng chui suốt hai tiếng, thấy anh cười với mình lập tức tự động chạy đến sau lưng anh.

Con shepherd ngửi ngửi cô, sau đó ra sức vẫy vẫy đuôi...

Cô nhe răng cười, xoa đầu nó.

Con chó này không tệ, biết phân biệt tốt xấu.

Trình Thần không vòng vo gì hết, thẳng thắn bảo muốn vào xem tổn thất thế nào.

Mọi người đã chuẩn bị kỹ càng, lập tức cho anh đi vào. Nóc nhà chỉ có vài giọt nước, dưới sàn lại khoa trương đặt mười cái xô nhựa, cái nào cũng tràn nước, có vẻ rất thâm trầm.

Tư Niệm nhú mày, người nhà này nên phụ trách phân đạo cụ trong đoàn làm phim, trông rất thật.

Trình Thần lại chỉ ngẩng đầu lên nhìn: "Mai tôi sẽ mời người đến kiểm tra, đợi khi có báo cáo chi tiết rồi chúng ta lại nói chuyện bồi thường."

Nói xong, anh tháo kính xuống, gấp lại bỏ vào túi áo sơ mi.

Chỉ bằng một động tác đã giải quyết xong.

Anh dắt chó đi ra ngoài, Tư Niệm vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng rất biết thời biết thế đi theo anh.

Mọi người sững sốt ba giây, lập tức hiểu ra một sự thật rằng chỉ cần có người đàn ông này ở đây, họ nhất định sẽ không chiếm được chút lợi lộc gì, không chừng còn không có tý bồi thường nào, khi thế cũng bớt đi không ít. Mắt thấy hai người đã bước vào thang máy, bà cụ vội vàng xông lên chặn cửa, cười bảo đều là hàng xóm cả, có chuyện gì cũng dễ dàng giải quyết.

Thế là cục diện mà Tư Niệm cố gắng suốt hai giờ cũng không có tý tiến triển nào lại được Trình Thần giải quyết trong hai phút...

Đến khi cô đã về nhà vẫn không nhận được phải cảm thán.

"Bọn họ thấy em chỉ là một cô gái nên muốn bắt nạt thôi." Trình Thần ngồi xổm xuống, tháo dây đeo trên cổ con chó xuống, "Đôi khi vẫn cần đàn ông để giải quyết vấn đề."

Đạo lý này cô làm sao có thể không biết.

Chỉ là không cần thiết, muốn tự mình giải quyết vấn đề.

Con shepherd được tự do lập tức chạy khắp nhà. Ngủi chỗ này lại ngủi chỗ kia, chẳng sợ người lạ chút nào.

Cô đi đến phòng bếp định rót nước cho anh, lại nhớ ra trong bình đã hết nước, đành mở tủ lạnh: "Em giờ chỉ có cocacola thôi, hay anh đợi một chút, em đi xuống mua cho anh cái gì khác để uống nhé?"

Người bên ngoài không trả lời ngay, cô vịn vào cửa tủ lạnh, thò đầu ra nhìn phòng khách.

"Không sao, cocacola cũng được, giờ thỉnh thoảng anh cũng uống."

Anh đang ngồi trên ghế sofa, nghiêng người bật đèn tường, khiến cái bóng kéo dài ra. Con chó hình như đã chạy đủ rồi, giờ ngoan ngoãn tựa vào chân anh, một người một chó, thoải mái như ở nhà...

Tư Niệm ờ một tiếng, xoay người lấy cocacola ra với hai chiếc cốc.

Chai nước để ở ngăn lạnh nên ẩm ướt làm lòng bàn tay cô cũng ẩm ướt theo.

Vì sợ ga giường bị mèo cào nát, cô đặt cocacola lên bàn uống nước, sau đó ôm mèo đi vào bếp, chờ nó ăn uống no đủ rồi mới ôm về phòng khách.

"Tính con mèo nhà em không tốt, anh cẩn thận bị cào." Cô giải thích, có chút ngượng ngùng.

Mọi người nhìn, chó nhà người ta ngoan ngoãn thế kia...

Đang xấu hổ về phương thức giáo dục của mình, Coca vốn đang nằm trong ngực cô đột nhiên "meow" một tiếng, xù lông lên... Cô giật mình nên lỏng tay, một bóng trắng nhào đến chỗ con chó.

Thôi rồi.

Tư Niệm đuổi theo theo phản xạ, nhưng đúng lúc sắp bắt được mèo thì Trình Thần đã vươn tay ra tóm cổ con mèo kia, tách nó với con chó ra, tay còn lại vung vẫy đỡ Tư Niệm suýt ngã.

Một người một mèo đã bị chế trụ thành công.

Cái bóng trắng kia vẫn hung dữ vươn vuốt về phía anh.

Tư Niệm cảm nhận được độ ẩm ở lòng bàn tay anh, có chút sợ hãi, cứ nghĩ anh sẽ buông mình ra trước, không ngờ anh lại nhìn mèo chằm chằm trước, nghiêm túc như vậy.

Sau hai giây, Coca vô địch vũ trụ đã bại hoàn toàn, nín nót ve vẩy đuôi.

...

"Chỉ là hổ giấy thôi." Anh cười cười kết luận, mắt nhìn Tư Niệm.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng, lại có sự vui vẻ rất ấm áp.

Tư Niệm sững sờ, ngăn người nhìn anh. Vẫn vậy, người này lúc cười với không cười hoàn toàn khác nhau. Nếu những người bạn này nhìn được nụ cười này chắc cũng không sợ anh như thế.

Anh buông tay ra, cô vội vàng đứng thẳng lên, rót cocacola vào cốc, đưa cho anh.

Tiếng bọt sủi vang lên, trào lên tận đỉnh cốc, vô cùng vui vẻ.

Ban này là lần đầu tiên cô chăm chú nhìn anh, một anh chân thật, ngoài ngũ quan đã quá quen thuộc thì cái gì cũng lạ lẫm hết.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, đó là người mình từng yêu mến, là tình yêu mà đời này không có cái thứ hai, giờ vẫn có thể nhớ rõ từng câu người đó đã nói.

Nhưng dù là cách nói chuyện, cách ngồi, thậm chí cách người đó đỡ mình cũng đều lạ lẫm.

Hai người nói chuyện thật bình thường.

Không nhắc gì đến chuyện cũ, chỉ xoay quanh chuyện công việc.

Coca cứ tựa vào đùi anh mà ngủ, quả thật là đã quên mất chủ nhân hằng ngày vẫn cho mình ăn no uống đủ.

Còn con shepherd kia thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu, ngửi ngửi mèo, lại nhìn Tư Niệm, sau đó tiếp tục nằm xuống ngủ tiếp...

Cho đến khi đã tiễn Trình Thần xong, cô ngã xuống giường, chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng, lập tức gửi tin nhắn cho anh: Quên không hỏi, chó của anh tên là gì?

Mơ mơ màng màng đợi thật lâu, lòng bàn tay đột nhiên rung lên.

Chỉ có một chữ: Sprite.

Cô nhìn điện thoại, lập tức shutdown.

Khi đó cô thích nhất là nằm ngửa trên sân thượng, mặc kệ lúc đó là giữa hè nóng nực hay giữa đông rét buốt, liên tục uống cocacola, còn anh ở đầu dây bên kia nói cocacola có hại cho sức khỏe như thế nọ như thế kia, nghiêm túc cấm cô uống. Cuối cùng làm cô cáu, cương quyết bảo sau này nhất định phải nuôi một con mèo tên là Coca, ai bảo anh cũng không thích mèo cơ?

Vốn muốn chọc tức anh, kết quả anh chỉ cười bảo: Được, vậy anh sẽ nuôi một con chó tên là Sprite, vừa vặn thành đôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cô ôm chăn, chìm trong hơi ức suốt mấy tiếng, cuối cùng đến tận tờ mờ sáng mới đi ngủ.

Kết quả vừa ngủ được một lát đã cảm thấy ngón tay âm ẩm, cố gắng mở mắt ra, Sprite đang đứng bên giường ngoe nguẩy đuôi, miệng ngậm ngón tay cô, đôi mắt mở to.

Cô hoảng sợ, người chó nhìn nhau suốt mười giây, cuối cùng mới tỉnh táo lại.

Ở dưới chân Coca vẫn còn đang ngủ, mí mắt cũng nhắm chặt.

"Bạn Sprite, bạn muốn gì thế?" Cô hỏi.

Sprite tiếp tục ngoe nguẩy đuôi...

Cầm điện thoại lên nhìn, mới bảy giờ, có phải nó đói bụng không? Nhưng hôm qua đã đồ thức ăn chó ra rồi mà, nước cũng chuẩn bị xong rồi. Hay là muốn đi nhẹ? Trình Thần từng nói chó này có thể tự đi vệ sinh, hơn nữa có thể ngồi trên bồn cầu mà đi...

Cuối cùng, trong cơn buồn ngủ, cô đành đầu hàng, gọi cho Trình Thần.

Tiếng nhạc chờ nhẹ nhàng vang lên, anh không nghe máy ngay, Tư Niệm đề di động trước mắt, nhắm mắt chờ, chưa đến vài giây đã tiến vào mộng đẹp, cho đến khi nghe tiếng anh alo mới tỉnh.

Cô dụi mắt, khàn giọng hỏi: "Chó của anh cứ ngậm ngón tay em, không cho em ngủ, xin hỏi nó muốn làm gì?"

Giọng Trình Thần rất tỉnh táo, hình như đã bắt đầu quay rồi. Có người đến xin ý kiến đạo diễn, anh giải đáp vấn đề này trước rồi mới nói vào điện thoại: "Không chừng là muốn ra ngoài đi dạo, sáng nào anh cũng đưa nó đi dạo mà."

...

Tư Niệm cố kìm ham muốn ngáp xuống: "Nếu không đi thì sao?"

Lúc trước cô chọn nuôi mèo chứ không nuôi chó chính là vì sợ chó sẽ phiền phức thế này...

Anh im lặng một lát, bình thần nói: "Không biết, anh chưa từng thử."

Tư Niệm ôm tâm lý may mắn nằm xuống, xoay người tiếp tục ngủ, kết quả không cần nói cũng biết, bị Sprite gặm từ đầu đến chân. Thế nên cô chỉ có thể để mèo chưa tỉnh ngủ ra, dắt Sprite đi xuống...

Lúc về đến nhà là mười giờ, vừa muốn ngủ tiếp đã bị Thẩm Úy Giác gọi tới: "Rời giường chưa?"

Cô buồn ngủ đến muốn khóc luôn rồi: "Chưa, vừa dắt chó của mỗi tình đầu đi dạo, đang chuẩn bị ngủ đây."

Bên kia im lặng ba giây, sau đó là một hồi gà bay chó chạy: "Không phải chứ, hôm qua tớ vừa mới quay một chương trình về hôn nhân, thể hiện tình yêu rất tuyệt vọng thì cậu lại có hoa đào nở à? Cây nào ra hoa thế? Tư Niệm yêu thương ai?"

"... Nghe cho kĩ, là mỗi tình đầu, đã chia tay từ n năm trước rồi."

Mặc dù chưa từng nói hai chữ 'chia tay'.

"Ặc ~" Giọng Thẩm Úy Giác lập tức thay đổi, thái độ cũng xoay 180 độ, "Nếu thế thì đừng để trong lòng. Mấy hôm trước tớ làm về một vụ cũng giống thế này. Người đàn ông nhớ mỗi tình đầu, sau khi kết hôn còn làm bậy, lại cứ nói với mỗi tình đầu mình còn độc thân gì đó, thật ra vợ anh ta đang sống ở nước ngoài..."

Thẩm Úy Giác nhiệt tình kể lại câu chuyện, Tư Niệm nghe câu được câu không, dường như là bị một câu của cô làm cho tỉnh mộng.

Rất nhiều năm trôi qua rồi.

Năm đó anh học cấp ba, chính mình thì học năm ba trung học, vẫn là một đứa bé không hiểu gì về thế giới.

Từ khi tách ra, cô đã tự mình đi trên bao nhiêu con đường, gặp bao nhiêu người, trải qua cuộc sống như thế nào? Chắc chắn không thể chỉ qua vài câu chuyện trong giới giải trí là có thể hiểu rõ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống, Coca trở mình, ngửa người lên ngủ tiếp.

Thẩm Úy Giác còn nói thêm nữa, nhưng cô không nghe. Sau khi ngắt điện thoại liền học theo Coca, ôm chăn ngủ bù.

Lịch trình hằng ngày đã phải thay đổi vì Sprite.

Hết một tuần, cả cô lẫn Coca đều bị gãy vò đến phát cáu.

Thứ sáu công ty không có việc gì, cô đành đem theo đôi mắt thâm quầng đến công ty của Luru Hạ. Trước khi sách được xuất bản đã giao hẹn sẽ có khoảng nghìn cuốn được kí tên trước, cô mỗi lần nghĩ đến chữ viết 'xinh đẹp' của mình là xấu hổ, vẫn không chịu ký, cuối cùng chọc giận Luru Hạ, khiến cô nằng nặc tiếp đến nhà lời cô đi.

"Con chó nhà cậu ấy." Luru Hạ ngồi đối diện Tư Niệm, lòng vẫn còn sợ hãi, "Thật là đáng sợ, tớ bảo, cậu chắc không phải mua để chống cháy chống trộm chống Luru Hạ này đấy chứ?"

Tư Niệm cầm bút, cố hết sức để chữ viết đẹp hơn: "Nghe cậu nói kìa, Coca nhà tớ chẳng phải rất thích cậu à? Con shepherd đó là có người nhờ chăm hộ, cuối tuần sẽ đưa đi."

Cô nhìn đồng sách trong phòng, bắt đầu tính toán thời gian ăn cơm của Coca với Sprite... Vì vậy, dưới sự can thiệp của Luru Hạ về việc Sprite đáng sợ đến mức nào, đến mức đòi này chắc cô không bao giờ dám nuôi chó nữa, đến tầm nửa đêm, toàn bộ đồng sách đã được ký tên.

"Đúng là tự gây họa mà..." Cô ký xong quyển cuối cùng, thở dài một cái, "Không sống nổi, cuối cùng thì viết kịch bản vẫn tốt hơn, viết xong là xong việc. Đám nhà sản xuất thích gãy vò thế nào thì gãy vò, chẳng liên quan gì đến tớ cả."

Luru Hạ giúp cô cất sách, cười ha ha: "Phòng vấn thì phải trả lời chứ, hỏi bao nhiêu trả lời bấy nhiêu là được..."

Tư Niệm bĩu môi: "Cuối cùng thì ai sai chứ? Nguyện vọng của tớ đã được hoàn thành, cậu dù tung chuyện xấu về tớ cũng không được uy hiếp tớ."

"Chỉ tiền thù của cậu kém vậy? Không muốn làm sách để bán hơn à?"

"Thế đành dựa vào vận may thôi." Tư Niệm đóng nắp bút lại, "Tớ viết sách này xong đã nói với một người bạn tốt, viết truyện ngọt ngào lại đọc truyện ngọt ngào thì cuộc sống sẽ càng ngày càng ngọt, cho nên chỉ cần viết rồi xuất bản là được rồi. Cậu có biết là con người dễ bị ám thị như thế nào không, ngày nào cũng xem những thứ hạnh phúc sẽ nhìn mọi chuyện theo một hướng tốt, cuộc sống cũng dễ dàng hơn." Cô nhìn vào mắt Luru Hạ, cười ha ha, "Cứ như tớ đây, không ngừng ám thị bản thân rằng mình muốn gầy, cuối cùng cũng không quá béo."

Luru Hạ ban đầu còn chăm chú nghe, nghe được câu cuối cùng liền sững sờ, lập tức nổi giận: "Không được phép kỳ thị người béo!"

"Ài, tớ có lừa cậu đâu, một mình tinh dáng đẹp của nước Mỹ từng nói thế mà, anh ta chỉ ám thị bản thân rằng anh ta muốn gầy, thật sự gầy... Máu chốt đó là 'tôi muốn gầy' chứ không phải 'Tôi không gầy được'..."

Một quyển sách bay tới, cùng với một tiếng gào thét: "Rách thì cậu phải đền, mai lại ký thêm 500 bản nữa!"

Mắt thấy đã quá mười hai giờ rồi, cô không dám trêu chọc Luru Hạ nữa, xách túi bước ra khỏi cửa.

Lúc về đến nhà Sprite đã đói đến yếu ớt rồi, nằm rạp xuống sàn mà ngủ, Coca cũng nằm thẳng trên lưng nó, mê man luôn rồi. Cô rón rén đi vào bếp, vừa lòi một hộp sữa ra thì một mèo một chó đã theo vào.

Từ sau sự cố đun nước lần trước, suốt một tuần cô không dám đun nước, ngày nào cũng nấu nước bằng bình điện.

Dù sao cũng chỉ có hai tác dụng: pha cà phê cho bản thân và pha sữa bột cho chó mèo.

Đầu Sprite quá to, mấy hôm trước chỉ có thể đưa đến tiệm thú cưng để tắm rửa, nào ngờ lúc về nhà thì bị cấm. Cô thấy nó uống sữa xong liền nấu nước bản lam căn [1] cho nó uống kèm theo một chút hoa quả để ăn, không ngờ mãi nó vẫn không cần miếng nào.

Một con chó to lớn ỉu xiu nằm một góc, trông càng đáng thương hơn.

Nói hết lời dỗ dành rồi mà mí mắt nó vẫn không thêm nhấc lên, chỉ liên tục ho khan...

Mai Trình Thần sẽ về rồi, chăm sóc con chó hộ anh cả tuần thì không sao, đến ngày cuối cùng lại bị cấm, thật không biết phải ăn nói thế nào với anh nữa.

Cô nghĩ thật lâu, không còn cách nào, đành gọi cho anh.

"Gọi muộn vậy?" Trình Thần nhận máy rất nhanh, giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi, "Có phải có chuyện gì không?"

"Chó của anh..." Tư Niệm thở dài, "Ồm rồi, em thấy phải nói với anh, bình thường nó có cảm không? Em cho nó uống thuốc nhưng nó không chịu."

Anh im lặng một lúc: "Bệnh trạng thể nào?"

"Mũi khô khô, bác sĩ bảo là cảm mạo." Tư Niệm nhớ lại lời bác sĩ nói lúc chiều, "Bác sĩ bảo không phải rất nghiêm trọng, chỉ cần cho uống nước bản lam căn là được, tốt nhất là cho ăn với hoa quả. Buổi tối về thì bắt đầu ho khan." Cô ngừng lại, cuối cùng thấy vẫn nên nói hết bệnh tình, "Hơn nữa còn ho rất nhiều."

Anh cười ra tiếng: "Trong nhà có thuốc sơn trà của Niệm Từ Am không?"

Niệm Từ Am... Không cần trùng hợp thế chứ?

"Có."

"Em đợi chút." Có tiếng đẩy cửa vang lên, sau đó anh nói tiếp, "Tỷ lệ một ba, em pha vào nước cho nó uống."

Tư Niệm ừ một tiếng.

"Anh đang lái xe, lát nữa sẽ gọi lại cho em."

Anh cúp điện thoại ngay sau đó, lúc này Tư Niệm mới nhìn đồng hồ, gần một giờ đêm rồi... Lúc này gọi cho anh quả là hơi muộn. Dựa vào phương pháp của Trình Thần, cô đặt bát nước xuống trước mặt Sprite, quả thật sau khi ngửi hai cái nó đã bắt đầu lè lưỡi ra liếm từng ngụm.

Sprite uống xong, cô mới cầm bát đi vào bếp rửa, vừa mở vòi nước, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Thật sự gọi lại à?

Tư Niệm ấn nút nghe, kẹp di động vào cổ: "Thật ra anh không cần gọi lại làm gì đâu, đã không còn việc gì rồi."

Giọng anh bình bình, hỏi: "Uống xong rồi à?"

"Xong rồi."

Bát đĩa được rửa sạch, dùng khăn bông trắng lau nước, đặt một bên cho khô.

"Dọn dẹp xong thì ra mở cửa đi, anh đến rồi."

"A?"

Tư Niệm cố hiểu mấy chữ này. Không phải chứ? Ở ngoài cửa à?

Đợi khi kịp phản ứng thì điện thoại đã ngắt. Cô vội vàng ném khăn lên bàn, nhanh chóng chạy ra, nhưng đến trước cửa ra vào lại do dự.

Trên người vẫn mặc đồ ngủ, có cần đổi bộ khác không?

Nhưng mà quá nửa đêm rồi mà vẫn ăn mặc nghiêm túc thì quá ảo rồi?

Bình tĩnh nào.

Tư Niệm, bình tĩnh đi.

Chỉ là bạn bè bình thường thôi mà, dù lúc này có vẻ hơi... quý dị.

Cô thở sâu, cánh cửa vừa mở ra thì đã có một bóng trắng vọt qua từ sau lưng.

Người ngoài cửa che gần hết ánh đèn ngoài hành lang, anh tiện tay vỗ đầu Sprite, cúi đầu nhìn cô: "Anh cũng vừa xong, còn chưa kịp thay đồ." Giọng nói có vẻ mệt mỏi, tuy hơi nhỏ nhưng vẫn rõ ràng.

Cô nhìn anh, có chút buồn cười.

Quần leo núi màu xanh sẫm, giày cùng màu, còn có một cái túi du lịch rất to. Quả thật là rất mệt mỏi.

- Chú thích:

[1] Bản lam căn (Radix Isatidis) tên tiếng Anh là Indigowoad Root có vị đắng, tính hàn. Thành phần chủ yếu gồm có Indican có tác dụng thanh nhiệt giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Anh vừa xong việc à?"

Bởi vì quá đột ngột nên cô hoàn toàn không nhớ ra việc mời anh vào nhà.

Anh hơi xấu hổ ho một tiếng: "Ban nãy anh vốn ở dưới nhà, nhận được điện thoại của em nên lên luôn." Nói xong, lại thấy Tư Niệm vẫn nhìn mình, anh bèn khẽ nâng cằm, ý chỉ liệu mình có thể vào nhà trước được hay không...

Tư Niệm giờ mới nhận ra, vội vàng vàng đứng sang một bên.

"Mấy hôm trước em đưa Sprite đến cửa hàng tắm rửa, không chừng họ quên không sấy." Giờ chủ nhân đã đến rồi, thành thật nhận lỗi vẫn tốt hơn, "Mấy hôm nay em bận quá, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy."

Sprite rất biết phối hợp, ho hai tiếng, khiến cô càng ngượng hơn.

Trình Thần ngồi xuống ghế sofa: "Không sao đâu, cứ đến mùa thu nó sẽ bị ốm thôi, anh quen rồi."

"Quán tính à?" Tư Niệm lại nhớ đến cơ thể Coca, "Mèo nhà em cũng thế, cũng hay bị ốm, là vì ngày xưa nó từng bị thương nặng nên giờ mới thành bệnh kinh niên như vậy."

Trình Thần uống một ngụm nước, nghe cô nói xong bèn hỏi lại: "Thương nặng?"

Tư Niệm âm ừ, ôm Coca đang cọ cọ bên chân vào lòng: "Em có một người bạn là phóng viên, mấy năm trước nó làm một chương trình về chủ đề ngược đãi động vật, hôm ấy em với nó cùng đi đến bệnh viện thú y phỏng vấn, đúng lúc có người bảo con mèo này gây quá nhiều xương rồi, không chữa được nữa." Coca hóp mắt lại, thích thú nằm trong ngực cô, lông xù lên rất đáng yêu, chẳng có gì giống với thảm trạng khi đó.

"Lúc ấy bạn em chụp ảnh nó, em thấy mắt nó ngấn nước, cứ như đang khóc ấy, cảm thấy rất đáng thương nên làm thủ tục nhận nuôi. Sau này phải bỏ ra bảy tám ngàn, chăm suốt mấy tháng, thể mới giữ được mạng nó đấy."

Trình Thần lặng lẽ nhìn con mèo rõ ràng rất nghịch ngợm kia, sau đó ánh mắt từ từ chuyển sang cô.

Tư Niệm vốn còn muốn tiếp tục lên án mấy kẻ ngược đãi thú nuôi kia, lại thấy anh nhìn mình như vậy, lập tức im lặng, đành kết luận: "Cho nên anh đừng trách nó cào anh, ngày xưa chắc nó bị hành hạ kinh lắm nên giờ không có cảm giác an toàn thôi. Giờ đã đỡ nhiều rồi đấy, lúc đầu ngoài em ra thì ai tới gần nó cũng phát điên, cực kỳ đáng sợ."

Khi đó thật sự không biết hồng bao nhiêu cái ga giường nữa...

Anh đặt cốc lên bàn, chuyển ánh mắt sang nơi khác, dường như đang nói chuyện với không khí: "Em vẫn thế, hình như chẳng thay đổi gì hết."

Cô cười gượng, không dám tiếp chuyện.

Hơn một giờ đêm, cô nam quả nữ ở trong cùng một phòng, dù là nói về chuyện thú nuôi cũng vẫn có chút mờ ám.

Tư Niệm không biết bao giờ anh đi, cũng ngại hỏi, muốn hỏi anh có muốn xem phim gì không, nhưng nửa đêm nửa hôm mà mời người ta xem phim trong nhà mình... Thật sự không nói ra nổi.

Bối rối một lúc, cô đành dò hỏi: "Anh vừa xuống máy bay à? Có muốn ăn gì không?"

Trình Thần nhiu mày theo thói quen: "Cũng hơi hơi."

Tư Niệm đã tìm được cái cốc, lập tức bảo để em đi nấu mì cho anh, sau đó chạy ngay vào bếp.

Ăn uống no say rồi, chắc anh sẽ về nhà chứ?

Không ngờ khi cô bung một bát mì nóng hổi ra thì Trình Thần đã dựa vào ghế sofa mà ngủ rồi. Anh khoác áo ngoài lên thành ghế, chỉ mặc độc chiếc áo cộc tay nằm ở đó, mái tóc rũ xuống trán, che vài phần khuôn mặt anh đi.

Sprite lặng lẽ nằm trước người anh, một người một chó nhìn rất hài hòa.

Tư Niệm dờ khóc dờ cười bung bát, đến khi tay đã bị bỏng mới nhẹ nhàng trộn mắt tắt đèn phòng, nhẹ nhàng bung bát về bếp.

Giờ phải làm sao đây?

Còn có thể làm sao được chứ. Dù sao cũng quen biết nhau lâu rồi, để người ta ngủ ở phòng khách cũng coi như là bình thường. Trước kia lúc hợp mặt chắc phải còn có một đồng thẳng con trai ngủ ngoài phòng khách à?

Cô ngồi trong bếp ăn mì, bát mì nấu cho Trình Thần cuối cùng lại làm cô no bụng.

Sau đó chạy vào phòng ngủ, ôm chăn gối ra ngoài.

Bàn trà đặt rất gần ghế sofa, cô quan sát cơ thể Trình Thần, sợ khi anh trở mình sẽ bị đập đầu vào bàn trà, lại cẩn thận dời bàn ra một đoạn.

Sau đó xoay người lại, nhẹ nhàng mở chăn ra khoác lên người anh. Sprite giật mình, đột nhiên mở mắt ra, lúc thấy là cô mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tiếp tục nằm xuống dưới Trình Thần, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau khi cô tỉnh dậy thì phòng khách đã chẳng còn ai.

Trên bàn có một tờ giấy gấp chỉnh tề, bên trên có dòng chữ viết rất đẹp có màu mực xanh da trời, nội dung như sau: Hôm nay anh có việc bận, phải đi trước, sẽ liên lạc sau. Cô xem xong bèn gấp giấy lại, tiện tay bỏ vào ngăn kéo tủ TV.

Suốt cả ngày Coca đều có vẻ không có tinh thần.

Trước đây nó chưa từng ra ngoài, cũng không có bạn bè gì, Sprite đột nhiên xuất hiện, không chừng đã cho nó cảm giác ngọt ngào khi có bạn, giờ lại phải quay về quãng thời gian ăn mình uống mình, chắc là rất khó chịu.

Cô cũng không biết làm thế nào để Coca vui lên, bèn dứt khoát cho nó vào túi xách, đến nhà Thẩm Ủy Giác ăn chực.

Trong bếp có tiếng xì xèo của việc xào nấu, Thẩm Ủy Giác bật ống thông khí lên, sau đó thò đầu ra hỏi cô: "A, nói tiếp đi chứ, mối tình đầu của cậu đi quay quảng cáo với cậu rồi sao nữa?"

Tư Niệm ngồi trên ghế sa lon, khoanh chân ôm máy tính: "Sau đó chó của anh ấy trú tại nhà tớ một tuần."

"Ừ chà, quả là không khách khí." Thẩm Úy Giác lắc đầu, "Rồi sao nữa?"

"Rồi sao à... Hôm qua anh ấy về liền ngủ tại nhà tớ." Tư Niệm nhìn mặt Thẩm Úy Giác chuyển thành màu xanh, vội vàng bổ sung, "Ngủ trên ghế sofa, anh ấy đi xa về quá mệt nên ngủ quên trên đó. Mà thức ăn sắp cháy rồi kìa..."

Thẩm Úy Giác vung cái muôi gỗ lên: "Đội lắt nữa tớ sẽ dạy lại cậu."

Nói xong liền lui vào bếp, tiếp tục xào rau.

Cô ngơ ngẩn trước máy tính một lát, cảm thấy không có gì không ổn, lại lướt web tiếp.

Hôm nay là liên hoan phim Thượng Hải, nếu là ngày xưa cô chắc đã đi mua vé rồi, ở những nơi như vậy chỉ có hai loại người, hoặc là thần tượng được vạn người theo dõi muốn đi trên thảm đỏ để tăng thêm độ nổi tiếng, hoặc là những người hâm mộ sung sướng vây xem.

Còn những biên kịch vốn không được ai chú ý đến thì ở nhà xem ảnh chụp lại cũng được rồi.

Thẩm Úy Giác xếp cả bàn đồ ăn xong mới đến vỗ vai cô: "Tớ dám cá cậu nhất định không nhớ hôm nay là ngày gì." Tư Niệm ngẩng đầu nhìn cô ấy, nghi ngờ: "Chắc... không phải sinh nhật cậu đấy chứ?"

Thẩm Úy Giác nhe răng ra, tỏ vẻ tức giận: "Biết nhau lâu thế rồi mà cậu chưa lần nào nhớ được sinh nhật tớ hết."

Cô vội vàng nịnh nọt gấp máy tính lại, ôm Coca lên: "Coca, nói chúc đi sinh nhật vui vẻ nào."

"Cút."

"... Cậu biết tớ không giỏi toán mà, tớ không nhớ được sinh nhật ai cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai rồi."

Coca không hiểu gì, chỉ tròn mắt nhìn Thẩm Úy Giác, Thẩm Úy Giác không đành lòng giận chó đánh mèo, đành xoa cái đầu xù lông của nó: "Là chỉ số thông minh có vấn đề thì có, tớ không tin cậu không nhớ được sinh nhật ai, sinh nhật của cái mối tình đầu kia cũng không nhớ à?"

Ngày 11 tháng 11...

Nhớ rất rõ.

Tư Niệm liều chết không chịu thừa nhận: "Quên lâu rồi, tớ nói rồi còn gì? Chỉ là chuyện hồi cấp hai thôi, cháy thành tro lâu rồi."

Hai người nghiêm chỉnh ăn một bữa cơm tàu dưới ánh nến, Thẩm Úy Giác lại đột nhiên nhớ đến liên hoan phim Thượng Hải.

Cô mở TV, tiện tay chuyển đến kênh phoenix: "Được rồi, tiếp tục. Đàn bà đều dễ nhớ đến tình xưa, cũng dễ tưởng tượng, rõ ràng động tác người ta rất bình thường cũng nghĩ này nghĩ nọ. Cậu nhất định phải tỉnh táo, phải luôn nhắc nhở mình, 'Tôi không phải người ai gặp cũng yêu'."

Tư Niệm dờ khóc dờ cười: "Tớ đương nhiên biết tớ không phải người ai gặp cũng yêu rồi. Sao tớ thấy cậu không phải phóng viên thời sự, nên là về tình yêu và hôn nhân mới phải..."

"Hiện giờ anh ta có bạn gái không? Cậu không biết à? Hay là đã kết hôn rồi?"

Tư Niệm uống một ngụm nước: "Sao tớ biết được?"

Thẩm Úy Giác thờ dài, "Nói không chừng cậu đã thành kẻ thứ ba rồi, cũng may giờ chỉ mới nhen nhóm, cũng dễ dàng cắt đứt."

"..."

Tư Niệm không nói được gì.

Thẩm Úy Giác vẫn luôn lý trí như thế. Cũng chính loại lý trí này khiến cô ấy, sau khi bị mất bạn trai vào tay bạn tốt, thì không yêu ai nữa.

Cô tỏ vẻ đang lắng nghe chăm chú, kéo đĩa tôm qua, kiên nhẫn bóc vỏ.

"Là Trình Thần kìa." Thẩm Úy Giác bỗng nhìn chằm chằm vào TV, nói, "Phim 'Say tình' đó cũng cũng không tệ, hiếm có phim nào mà đạo diễn còn hot hơn cả nam chính. Cậu không biết chứ, cái cô ở đài tớ đi phỏng vấn anh ta về xong, liền treo hình anh chàng đó khắp phòng luôn, lúc nào cũng kể anh ấy tốt thế này anh ấy tốt thế nọ..."

Không hiểu sao tim cô đập nhanh một chút, nghiêng đầu nhìn TV.

Quả thật là Trình Thần với nữ chính Vương Y Nhiên của phim 'Say tình'. Hai người đi qua thảm đỏ, bị người dẫn chương trình mời ra phỏng vấn. Trình Thần rất tự nhiên nắm tay Vương Y Nhiên, khoác tay cô, để cô vịn người vào mình, so với vẻ mặt hôm qua thì anh hôm nay thật sự rất... cao ngạo.

Người dẫn chương trình theo lẽ thường là hàn huyên, nịnh nọt, hỏi thăm về dự án phim mới...

Tư Niệm bóc vỏ tôm hùm vền vền mất hai phút, đến khi màn ảnh chuyển sang hình ảnh tiếp theo mới xong. Thẩm Úy Giác vẫn còn chưa thỏa mãn mà đánh giá: "Cái cô Vương Y Nhiên đó cần gì đi giày cao gót chứ, sắp sửa treo trên người anh ta này rồi còn gì."

Cô bỏ thịt tôm vào miệng, bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, vội ra hiệu với Coca một cái, Coca bèn ngậm điện thoại chạy đến trước mặt cô.

Thẩm Úy Giác chắc chắn cảm thán: "Đúng là người nào mèo nấy, còn có thể có loại lười như cậu nữa, huấn luyện mèo như huấn luyện chó."

Cô lau tay sạch sẽ, vừa định cất lại lại nhìn thấy tên người gọi đến...

Trình Thần?

Không phải anh vừa đi trên thảm đỏ à?

Cô chợt dạ nhìn Thẩm Úy Giác, ấn nút nghe, sau đó nói câu alo một cách rất bình thường.

Bên kia có vẻ ồn ào, có tiếng người cười đùa trò chuyện, cũng có người thấp giọng chào nhau, có vẻ đã vào trong rạp rồi. Trình Thần hắng giọng một cái, cũng không biết nói câu xin lỗi với ai xong mới quay sang điện thoại: "Cả ngày nay Sprite không ăn gì hết."

...

Có một người ngồi trong liên hoan phim, bên cạnh là một đồng trai xinh gái đẹp, nhà sản xuất nổi tiếng, lại có thể gọi điện đến nói với cô "Chó của anh cả ngày nay không ăn gì hết"... Tư Niệm cảm thấy mình đã tùy hứng lắm rồi, nào ngờ còn có một kẻ tùy hứng hơn cả mình.

Cô không biết nói gì, đành đoán bừa: "Hay là ốm còn chưa khỏe hẳn? Khẩu vị chưa phục hồi?"

Anh chậm rãi bác bỏ: "Không thể nào, nó lúc bệnh là lúc ăn khỏe nhất, có phải em cho nó ăn gì thành quen rồi không?"

Tư Niệm nghe anh nói vậy bèn cố gắng suy nghĩ.

Khẩu vị của mèo với chó rất dễ thành thói quen, nhưng mà mình đều cho nó ăn thức ăn cho chó mà.

À, đúng rồi, là sữa.

"Là sữa, ngày nào em cũng cho Coca uống sữa, nó cũng uống theo." Đột nhiên cô có cảm giác như vừa làm chuyện xấu, cảm thấy rất áy náy, nghĩ lại lại thấy không đúng, rõ ràng là tận tâm chăm sóc, áy náy cái gì...

Bên kia im lặng một lúc, hình như Vương Y Nhiên đang nói gì đó, Trình Thần che điện thoại trả lời hai câu xong mới quay sang nói tiếp với cô: "Chắc không phải đâu, bình thường anh cũng cho nó uống sữa bò mà."

Được rồi... Vấn đề là ở chỗ này.

Tư Niệm thở dài một cái: "Chuyện thế này, mấy năm nay sữa hộp trong nước chất lượng không đảm bảo, Coca đều uống sữa hộp..." Bên kia không có tiếng gì, cô cũng dứt khoát nói cho hết, "Là sữa dành cho trẻ sơ sinh sản xuất tại Đức, có chứa chế phẩm sinh học, ăn xong sẽ không bị dị ứng hay tích nhiệt, cũng không bị béo già... Em đều nhờ mấy người bạn đã có con mua hộ, nếu anh cần em sẽ gửi cho anh hai hộp nhé?"

Cô thừa nhận cô chiều Coca quá rồi... Nhưng mèo chỉ sống được khoảng mười lăm năm, ăn chút sữa bột cũng không coi là quá đáng mà.

Bên kia im lặng một lúc rất lâu, Trình Thần đành mỉm cười: "Đợi lúc về rồi nói sau vậy."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Chuyện sữa bột Tư Niệm tự biết mình đuối lý, cố tình gửi cho Trình Thần bốn hộp sữa bột kèm địa chỉ mua trên taobao.

Trình Thần chỉ gửi một tin nhắn, vền vền ba chữ 'OK, cảm ơn'.

Cô cầm điện thoại, đứng ngăn người trong tàu điện ngắm mắt ba giây, cảm thấy Thẩm Úy Giác nói rất có lý. Có lẽ anh đã có bạn gái rồi, cũng có thể là đang quen một cô nữ nghệ sĩ nào đó từng hợp tác, thế nên tốt nhất vẫn phải tránh mặt anh.

Đột nhiên có tin nhắn mới: Biên kịch, chị đến chỗ nào rồi?

Là trợ lý Lưu.

Tư Niệm mở ô ra, trả lời lại: Mưa to quá, không gọi được xe, vừa xuống khỏi tàu điện ngầm.

Những giọt mưa lớn rơi xuống, bắn lên tung tóe làm ướt hết bắp chân người đi đường.

Trợ lý Lưu nhanh chóng trả lời: Đạo diễn với giám đốc đến cả rồi, đang ở tầng một quán quán cà phê ở quảng trường Hong Kong [1].

Kết quả cô đi vòng quanh quảng trường Hong Kong suốt mười phút vẫn không tìm được họ, đành vác ô đi khắp tòa nhà xem quán cà phê đó ở chỗ nào... Trong lúc đang tìm kiếm, cô đột nhiên trông thấy một bóng người rất quen thuộc đứng trước cửa hàng Apple.

Trong đám người ồn ào tập nập, anh đứng lặng lẽ nhìn ra đường cái giống như đang chờ đợi ai.

Trùng hợp thế không biết?

Đột nhiên anh quay đầu nhìn qua phía này, Tư Niệm vội hạ thấp dù xuống. Nghĩ một lúc, vẫn quyết định nên tránh mặt.

Nào ngờ cô vừa xoay người thì điện thoại đổ chuông.

Cô ho một cái, ấn nút nghe, còn chưa kịp nói gì thì Trình Thần đã mở miệng: "Em ở đâu?"

Ngay cạnh anh...

Nếu nói thế chắc phải sẽ gặp nhau sao?

Cô lén nhìn Trình Thần qua chiếc ô, lẳng lặng chui xuống dưới cửa kính: "Em à, vừa ngủ dậy." Tiếng mưa quá to, cô đành nói thêm, "Đang đứng trên ban công phơi quần áo."

Rất nhiều người đứng ở chỗ này trú mưa, vì nói chuyện điện thoại nên cô chưa kịp gấp ô lại, bị người bên cạnh trùng mắt một cái.

"Anh đợi một lát." Cô xấu hổ gấp ô, xong xuôi mới nói, "Có chuyện gì thế ạ?"

Đứng ở đây có thể nhìn thấy lưng của anh.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó mới nhẹ nhàng nói một câu: "Nghe bảo em hẹn anh bàn chuyện kịch bản, ban nãy trợ lý của Lý Hiểu Thanh nói em sắp đến rồi."

Bàn kịch bản? Với anh?

Tư Niệm há hốc mồm, cái này là bị chơi khăm rồi.

Trình Thần hình như không để ý nhiều đến lời nói dối vừa rồi của cô, dứt khoát hỏi: "Đến đâu rồi?"

"... Sắp đến rồi."

"Quảng trường Hong Kong có hai tòa nhà nam bắc, em ở đường phía nam hay là bắc?"

Trước cánh cửa là cả đồng người đứng lố nhố, cô lại đứng giữa, làm sao biết mình đang ở đường nam hay đường bắc chứ?

Trong lúc Tư Niệm đang cố gắng phán đoán, chưa trả lời được, Trình Thần lại hỏi: "Được rồi, nói anh nghe, bên cạnh em là cửa hàng Apple hay là cửa hàng Tiffany?" Trong giọng nói có ý cười, có lẽ đoán được cô không phân biệt nổi phương hướng.

"Apple." Cô quyết định không đấu tranh nữa, nói ra vị trí thực sự.

Sự thật chứng minh, cô thật sự đã phân sai nam bắc rồi. Lúc Trình Thần cùng cô ngồi xuống, Lý Hiểu Thanh mỉm cười nhìn Tư Niệm, "Đạo diễn Trình bảo ra hút thuốc, không ngờ lại gặp được em."

Tư Niệm cười cười, cầm menu lên, cúi đầu nhìn tên cà phê.

Công ty Lý Hiểu Thanh thường làm những bộ phim hiện đại, Tư Niệm lại chuyên tấn công vào mảng cổ trang, hai người quen nhau đã lâu nhưng chưa từng hợp tác. Lần này Lý Hiểu Thanh cố ý gọi đến bảo muốn làm một bộ phim cổ trang, còn mời một đạo diễn nổi tiếng, Tư Niệm cũng không nghĩ gì nhiều, nào ngờ... đạo diễn đó lại là Trình Thần.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trình Thần đang lau nước mưa dính trên người.

Ô của cô quá nhỏ, ban nãy trên đường hai người tới này anh gần như đi dưới mưa. Một tờ khăn giấy lau vài cái đã phải vứt lên bàn, anh cũng không thấy mình thê thảm, lại lôi một tờ khăn giấy khác ra.

"Mà này đạo diễn Trình." Lý Hiểu Thanh nhìn Trình Thần có phần sâu xa, "Cậu chỉ đứng ngoài cửa hút thuốc mà sao lại dính mưa thế?"

Trình Thần cười: "Ban nãy nhìn thấy Tư Niệm đứng đối diện, đoán chừng cô ấy nhầm nam với bắc rồi, bèn đi qua đón."

Một giọt nước chảy từ cằm anh xuống, Lý Hiểu Thanh cũng lôi giấy ăn ra giúp anh lau mặt.

Động tác rất mờ ám, Tư Niệm lặng lẽ dời tầm mắt.

Lý Hiểu Thanh hình như mới ly hôn thì phải? Chắc không phải...

Trong lúc cô đang nghĩ lung tung, chợt nghe Trình Thần ho một tiếng: "Dì phẫu thuật xong giờ thế nào rồi?"

Đi?

Tư Niệm im lặng lặp lại. Lý Hiểu Thanh cười thành tiếng, bảo: "Mẹ chị vẫn nhắc cậu suốt, nếu cậu thật sự nhớ bà thì phải đến thăm nom chứ. Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi."

Tư Niệm quay đầu lại, thấy Trình Thần vẫn đang lau nước mưa, nhìn cô mà như không nhìn, dường như nhìn thấu suy nghĩ ban nãy của cô.

Cô cười chợt dạ, cũng không thể trách em mà, ai bảo động tác hai người mập mờ như vậy.

Ai mà biết Lý Hiểu Thanh là chị họ anh chứ...

Hai năm qua cô tránh được mấy cơ hội hợp tác với Trình Thần, nhưng vẫn nghe ta bảo anh rất chuyên nghiệp, ngầm tỏ vẻ anh rất già dặn và người khác. Lần trước quay quảng cáo đã thấy một chút, lần này bàn kịch bản, cô liền phát hiện anh thật sự rất khó tính.

Tư liệu hôm trước mới được gửi tới, cô cũng mới giờ qua một lần, nội dung cũng chỉ lướt qua.

Trình Thần thì cứ như đã xem rất nhiều lần rồi, lần nào hỏi cô cũng làm cô không trả lời được, cuối cùng Lý Hiểu Thanh không nhìn được nữa, phải vỗ tay cười: "Được rồi được rồi, còn chưa ký hợp đồng đâu, cậu đừng dọa biên kịch của tôi chạy mất."

"Cô ấy là như vậy." Trình Thần hờ hững nhìn Tư Niệm, kết luận, "Nếu không ép, cho cô ấy ba năm, cô ấy cũng không đọc hết tư liệu đâu."

Lúc này đến cả ánh mắt trợ lý của Lý Hiểu Thanh cũng biến thành mờ ám.

Đến lúc ra về, Lý Hiểu Thanh với Trình Thần đều quay lại công ty, địa chỉ vừa hay lại gần như Tư Niệm. Lý Hiểu Thanh nghiêm nhiên bày ra tư thế Trình Thần nhất định sẽ đồng ý, trực tiếp lôi Tư Niệm cùng đi nhờ xe Trình Thần. Lúc hai người đến ga ra, đi theo Trình Thần đến trước chiếc xe, Lý Hiểu Thanh lập tức bật cười: "Đạo diễn Trình, cuối cùng cậu cũng nghĩ thông rồi hả? Đổi xe rồi?"

Tư Niệm chăm chú nhìn chiếc xe trước mắt, quả thật đủ sức làm người khác phải thán phục.

Lần trước gặp anh, anh vẫn đi một chiếc xe giản dị, thay đổi quả là chóng mặt.

Đạo diễn chính là đạo diễn.

Cô có chút hối hận, vì sao đạo diễn với biên kịch lại cách nhau một khoảng lớn như vậy?

Vì là lúc tan tầm, lại mưa to, lái xe rất khó khăn.

Lý Hiểu Thanh lôi trong thùng đá ra hai lon coca, đưa một lon cho Tư Niệm: "Chị còn nhớ năm chị hai mươi mấy tuổi, chị với chồng đều nghèo cả, tiền nhà cũng không trả nổi, anh ta lại vẫn nghĩ sau này phải mua xe thế nào. Lần nào đi chị bằng xe đạp cũng giả bộ hỏi, 'Em thấy chiếc BMW này của chồng mình thế nào?', lúc đó chị sẽ rất ăn ý trả lời, 'Lái nhanh hơn nữa, vượt hết mấy cái xe kia đi', muốn ngốc bao nhiêu có bấy nhiêu." Lý Hiểu Thanh nói xong, cười cười nhìn Trình Thần: "Làm gì có người đàn ông nào là không thích xe cộ."

Trình Thần cười khề, xoay tay lái, lên thẳng cầu vượt.

Lý Hiểu Thanh bỗng nhớ ra gì đó, rất có tinh thần nhiều chuyện quay đầu lại, nhìn Tư Niệm ngồi ở ghế sau: "Chị nhớ ra rồi, Thần Thần từng bảo mỗi tình đầu của thằng bé rất thích xe cộ."

... Minh có à?

Cô lén nhìn Trình Thần, anh nghiêm nhiên ra vẻ chuyện không liên quan gì đến mình.

"Thế ạ?" Tư Niệm đành cười gượng, đáp bừa một câu.

"Lúc đó nó vừa thi xong, bèn lôi chị đến triển lãm ô tô." Lý Hiểu Thanh nheo mắt lại, cười nói, "Chị liền hỏi nó, sao tiền còn chưa có mà đã lo chuyện đua đòi rồi, nó liền nói với chị một câu mà đến giờ chị vẫn nhớ rõ."

Trình Thần tiện tay bật nhạc, tiếp tục lái xe.

Tư Niệm bỗng tò mò, anh rốt cục đã nói gì vậy, nhưng lòng cũng lo sợ, không dám nghe tiếp.

Lý Hiểu Thanh hiển nhiên không chú ý đến tâm trạng hai người, tiếp tục kể: "Nó bảo nó có hẹn ước với bạn gái, nhất định phải mua một chiếc xe thật tốt, diện một vở kịch chặn xe bus giống trong phim. Rất đáng yêu đúng không? Lúc còn bé nó đáng yêu lắm đấy." Lý Hiểu Thanh cười vui vẻ, Tư Niệm lại choáng váng.

Khi đó anh sẽ đứng trong buồng điện thoại công cộng nói chuyện với cô, lúc nghe cô nói cô rất thích một bộ phim nào đó, anh sẽ bảo, anh cũng biết.

Cô nhớ, cô từng chỉ vào TV, kích động: "Nữ chính bỏ chạy, nam chính lái xe ngăn xe bus lại... A a, lãng mạn muốn chết!"

Kết quả nói cả buổi, anh chỉ im lặng lắng nghe, không nói gì hết, khiến cô hơi cụt hứng: "Trình Thần, anh có nghe em nói gì không đó?"

Đầu dây bên kia liên tục xuất hiện tiếng động cơ phóng qua, trong hoàn cảnh ồn ào đó, anh chậm rãi nói: "Nghe rồi. Đợi sau này anh có tiền có xe, em nhất định phải ngồi xe bus để anh liều mạng đuổi theo. Nhớ phải ăn mặc giống cô bé lọ lem vào, tốt nhất là mặc đồng phục, anh sẽ mặc quần áo là lượt phẳng phiu, cuối cùng sẽ đỗ xe ngay trước đầu xe bus, không thêm để ý lượt giao thông nữa..."

Giọng anh nghiêm trang, lại chọc cô cười đến vỡ bụng, làm đổ hết sữa chua lên người, vẫn phải nói: "Đúng thế đúng thế, anh nhớ là phải hùng hổ xuống xe, lao lên xe bus tóm em đi, tóm em đi dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người."

Đoạn đối thoại vô tâm đó, không ngờ anh còn nhớ rõ.

"Sự đòi thay đổi." Lý Hiểu Thanh cảm thán một câu, không biết là cho mình hay cho anh, "Hai đứa xem, lúc đầu chị ngồi xe đạp với chồng thì vui vẻ đến vậy, giờ xe anh ta đòi nhiều rồi, người ngồi trên ghế phụ cũng đòi luôn. Em nhìn đạo diễn Trình đi? Không biết mối tình đầu của thằng bé đang nằm trong lòng ai nữa."

Tư Niệm khó xử, không tiếp lời.

"Tư Niệm?" Trình Thần đột nhiên gọi cô.

"Dạ?" Thần kinh cô căng ra.

Anh đỗ xe tại ven đường: "Đường chật, em đi bộ chút vậy, chắc mất khoảng năm phút là về đến nhà thôi."

"Vâng." Cô lén thở phào nhẹ nhõm, "Cảm ơn anh."

Lúc về đến nhà Coca đã đói đến mức hai mắt tỏa sáng, cô lấy một chiếc bánh puffs [1] vừa mua lúc xuống xe ra cho nó, không nghĩ nó càng lúc càng kén chọn, lớp bánh bên ngoài thì không ăn, cứ dùng vuốt xé nát lớp bánh ra để ăn phần kem bên trong.

Tư Niệm dờ khóc dờ cười, đành bỏ lớp vỏ xốp mềm ra, cầm thìa xúc phần kem bón cho nó.

Coca là mèo Ba Tư thuần chủng, tính tình lười biếng, những lúc không xù lông nó cũng rất ngoan ngoãn.

Thật không biết chủ nhân trước của nó nghĩ gì mà nhẫn tâm đập vỡ chân nó... Đúng lúc Tư Niệm đang cảm thán thì nhận được tin nhắn của Trình Thần. Vừa nhìn thấy cái tên hiển thị cô đã sợ phải xem nội dung, không rõ là vì lý do gì.

Coca cực kỳ nhạy cảm với chuông báo tin nhắn, không ngừng cào cào điện thoại, cuối cùng cô cũng hết cách, dưới sự áp bức của con mèo phải mở tin nhắn ra đọc.

Một dòng chữ: Xem tư liệu kỹ vào, mấy ngày nữa anh sẽ tìm em.

- Chú thích:

[1] Quảng trường Hong Kong: Tòa nhà chọc trời cao thứ hai ở Hồng Kông với 88 tầng và hoàn thành năm 2003.

[2] Bánh puffs: làm từ bột bánh choux, nhân kem tươi và hoa quả.

Chương 8

Chỉ vì một tin nhắn đó, Tư Niệm không bước chân ra khỏi nhà liền tù tì ba ngày.

Ngày nào cũng nằm trên sô pha, vừa cắn hạt dưa vừa đọc tư liệu, bình thường khi cô ăn một túi hạt dưa thật to, Coca cũng có thể ăn một đồng nhỏ. Suốt ba ngày, người và mề liên tục ăn hạt dưa, nhiều đến mức sắp nôn ra hạt dưa rồi.

Cũng may, cuối cùng Trình Thần nói 'sẽ đến tìm em' ý là sẽ hợp lại chứ không phải một mình đến tìm cô.

Lý Hiểu Thanh vốn là ban tự nhiên, cực kỳ thích dùng số liệu để phân tích kịch bản... Thế nên Tư Niệm - thuộc ban xã hội thuần - chỉ có thể khó chịu ngồi trong phòng họp, bị cả đội ngũ tra tấn bằng những con số.

Chủ đề chính là: Bộ phim này cần mấy nhân vật nữ chính?

Trên tấm bảng trắng là rất nhiều kiểu phụ nữ có thể dây dưa với nam chính. Nhân vật nam chính đều là bị ép buộc, có người là "ăn" nhằm nên không thể không chịu trách nhiệm, cũng có người yêu sâu đậm dọa sẽ tự sát nếu không chịu cưới, còn có người có thân phận đáng thương chờ nam chính cứu... Thậm chí còn tính cả tỷ lệ xem người phụ nữ nào sẽ được hoan nghênh...

Cô bắt đầu nhìn cái đội ngũ toàn đàn ông đang bàn tán kia, người nào cũng tỏ ra thỏa mãn.

Chắc cả đám đều cho rằng mình là nam chính nhỉ?

Ai, cái thời đại này.

Liệu có còn Liễu Hạ Huệ nào tồn tại không?

Cô nhìn Trình Thần ngồi đối diện, dường như đang tập trung suy nghĩ từng số liệu mọi người đưa ra. Cô lén thở dài, tiếp tục cầm một quả táo lên gặm, bổ sung vitamin.

Mấy ngày nay cô lao vào làm việc chỉ vì sợ khiến cho vị đạo diễn nổi tiếng này không hài lòng...

"Sao?" Lý Hiểu Thanh đột nhiên mở cửa phòng họp ra, thò đầu vào, "Bàn đến đâu rồi?"

Mọi người đều ổn định lại, công ty này phân thành bốn tổ, ngày nào cũng lập kế hoạch cho mười bộ phim mới. Tổ này nhờ quan hệ với Trình Thần, cũng do giám đốc Lý Hiểu Thanh đã dặn trước, ai cũng nhiệt tình hết cỡ.

Trình Thần cầm bút bằng hai ngón tay, liên tục gõ lên mặt bàn: "Tư Niệm, em thấy sao?"

Tư Niệm cắn một miếng táo, ậm ừ: "Anh thấy cái nào tốt?"

Sao cảm thấy giống như lúc đi chợ mua đồ, có mười hai chiếc trái cây, cái nào cũng có nét đẹp riêng, hỏi nên chọn cái nào?

Trình Thần cầm cốc lên, động tác bình thản nhưng đều khiến mọi người trầm lặng.

Cuối cùng đến Lý Hiểu Thanh đang đứng ngoài cửa cũng căng thẳng: "Chỉ chọn một nữ chính thôi đúng không? Nhanh chọn đi, xong việc còn đi ăn cơm." Nói xong cô tựa vào cửa, nghiêm túc chờ.

Anh gơ cái cốc trong tay lên: "Mấy hôm nay bị ốm nhẹ, để tôi uống cốc nước ấm đã." Anh nhấp một ngụm xong mới tiếp tục, "Cái ý tưởng thanh mai trúc mã kia không tệ, tôi thích loại tình cảm này, chỉ một cái là đủ rồi. Biên kịch thấy sao?"

Tư Niệm tiếp tục cắn táo, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ, sau đó vui vẻ nói: "Khá thích."

Mọi người thảo luận cả buổi, loại tình cảm nào cũng đã nhắc đến, không ngờ đạo diễn lại thích loại này. Có người không cam lòng, nói cái gì mà loại tình cảm này là nát nhất, dễ nhầm lẫn nhất, Trình Thần lại không quan tâm, chỉ vừa uống nước vừa bảo: "Đó là vấn đề của biên kịch."

Tư Niệm chuyên tâm gặm táo, hết gặm lại gặm, đột nhiên thấy đắng đắng, hóa ra đã gặm hết nửa hột.

Thế là chỉ cần một câu của đạo diễn, bộ phim lại trở về một vợ một chồng, là một đôi thanh mai trúc mã.

"Ha ha, tôi bảo rồi mà." Lý Hiểu Thanh gấp một chiếc bánh bao cho con gái, "Đạo diễn Trình nói là tốt nhất."

Bánh bao khá nóng, cô gấp thêm mấy sợi gừng cùng bỏ vào miệng.

"Niệm Niệm." Con gái Lý Hiểu Thanh rất bảm Tur Niệm, rõ ràng mới mười mấy tuổi lại rất ra dáng chị cả, "Cẩn thận bị bỏng đó."

Tur Niệm nghe rõ ra dọa dẫm, nói khê: "Chị hơn em sáu tuổi, phải gọi là chị chứ."

Lý Hiểu Thanh lại nghe rất rõ, tò mò hỏi: "Hai đứa thân nhau từ bao giờ thế? Mà cũng tốt, từ lúc Lâu Lâu biết Tur Niệm thành tích cũng khá hơn nhiều."

Tur Niệm xấu hổ cười, chuyện đó rất dài, người ngoài không hiểu rõ mới nói vậy.

"Đó là vì con bị chị Tur Niệm kích động." Lâu Lâu nhún vai, "Chị ấy dạy con hiểu 'dưới người có người'."

Tur Niệm ai oán nhìn Lâu Lâu, con xin cụ, cụ đừng nói nữa.

Tất cả những người ở đây đều biết rõ sự lợi hại của con gái giám đốc, đua xe đi bar đánh nhau trốn học, không gì là không làm, không ngờ hôm nay lại cãi tà quy chính, lấy việc học làm trọng.

Nghe Lâu Lâu nói xong ai cũng hứng thú, đặc biệt là Trình Thần, gần như là chăm chú nhìn Tur Niệm.

"Yêu cầu chia sẻ kinh nghiệm." Một người đàn ông trung niên ngồi bàn bên rất tò mò, "Tôi cứ mấy ngày lại bị nhà trường gọi lên, cực kỳ cần được chia sẻ kinh nghiệm."

Lý Hiểu Thanh cũng cười: "Tur Niệm em vẫn chưa có bạn trai đúng không? Sao đã am hiểu thế rồi hả?"

Tur Niệm ấp úng dạ một tiếng, chột dạ không dám nhìn Trình Thần.

Mới nói vài câu, cô đã ăn sạch đồng gừng cắt sợi trong đĩa, quay lại gọi một người phục vụ đứng gần đó yêu cầu thêm một phần gừng cắt sợi. Lúc quay đầu lại, vô tình chạm phải ánh mắt Trình Thần.

Ánh mắt hai người chạm nhau, anh cứ như đã biết trước sẽ vậy, thản nhiên nhìn cô.

Chính Tur Niệm mới là người có cảm giác bị bắt gian, vội quay đi.

Lúc cô đã lấy lại tinh thần, đang chuẩn bị ăn tiếp bánh bao hấp của mình thì Lâu Lâu bắt đầu nói: "Thật ra ai cũng có lòng tự trọng mà. Lúc tiểu học cháu học cũng rất giỏi đấy, nhưng đến năm cấp hai thì không theo kịp, bị thầy giáo chửi mãi nên nổi loạn luôn. Cũng may là Niệm Niệm đã dạy cháu một bài học, dùng chính lịch sử bi thảm của mình để dạy."

...

Thôi rồi.

Lâu Lâu cố ý làm khó nhau, ngừng một chút.

"Cô ấy nói gì?" Trình Thần đột nhiên hỏi.

Lâu Lâu lập tức mỉm cười: "Chị ấy bảo cháu, 'Thành tích thì có là gì, lúc trước bài kiểm tra toán của chị chỉ qua được 38 trên 150, lý thì đứng thứ hai từ dưới lên, làm gì có sóng gió gì là chưa từng trải qua'."

Chỉ một câu nói đã khiến mọi người trầm mặc, không ngờ đại nhân viên kịch lại có thời học sinh thê thảm như vậy.

Tur Niệm sắp khóc đến nơi, chuyện vỡ lở rồi, sau này làm sao lập uy tín được nữa...

Trình Thần ừ một tiếng: "Rồi sao nữa?"

Lâu Lâu tùm tùm nhìn Tur Niệm, tiếp tục nói: "Sau đó cháu nghĩ, thành tích kém vậy mà cũng có thể nổi tiếng như thế, không có thiên lý, cháu sao có thể kém hơn chị ấy được? Chắc chắn kém nhất cũng phải đỗ đại học Thanh Hoa chứ?"

Lý Hiểu Thanh cười đến sắp chết rồi, mãi mới nói được một câu: "Sao con không học cậu mình ấy, cậu toàn được lên thẳng nhé, chưa từng phải thi một kỳ thi nào đâu."

Lâu Lâu tỏ vẻ hết cách: "Đó là vấn đề IQ rồi, từ bé đã phải nghe lịch sử học hành của cậu nên lúc nào cũng bị đã kích. Chị Niệm Niệm đây mới là tài liệu giảng dạy hết lòng này."

Thế là dưới sự vạch trần của cô bé này, mọi người đã chuyển từ chủ đề một chồng n vợ sang chủ đề vì sao thành tích của Tur Niệm lại kém như vậy, cuối cùng là chủ đề về bí ẩn cá chép hóa rồng của cô.

Com nước xong xuôi, mọi người quay về công ty, đợi Lâu Lâu về nhà rồi Lý Hiểu Thanh mới hỏi Tur Niệm: "Em lấy động lực ở đâu thế? Hay chỉ là lừa con gái chị thôi?"

Tư Niệm nhìn Trình Thần trong kính chiếu hậu một cái.

Vì lúc ấy thành tích của anh rất tốt cho nên không muốn làm mất mặt anh chứ sao.

Thế mới nói, nếu biết vận dụng thỏa đáng thì yêu sớm sẽ rất có ích cho đất nước.

Thực tế, khi người mình thích là người tốt, thành tích học tập cũng tốt thì..

Lúc về công ty thì tiếp tục bàn chuyện đến khuya, tới tận khi cỗ hạp Trình Thần đã khảm đặc, không nói được gì nữa, anh mới tha để mọi người về nhà.

Tư Niệm thấy anh chưa có ý ra về, do dự một phút mới đi đến hỏi anh: "Ban nãy em có mua mấy sợi gừng, định đem về đun với coca cola, nếu không giờ em nấu luôn cho anh nhé? Đờ lạnh đấy."

Cô đúng là thích uống coca đến phát điên rồi, người ta uống coca nấu gừng cho đỡ lạnh, còn cô uống chỉ vì thích, còn phải có mùi cay cay của gừng nữa.

Vốn cô dồn hết dũng khí để hỏi, thế mà Trình Thần lại không trả lời ngay.

Mọi người đều đã về, phòng họp chỉ còn hai người bọn họ.

"Nếu em nhớ không nhầm thì anh từng bảo anh có uống coca rồi đúng không?" Cô còn nhớ hôm đó, ở nhà mình, Trình Thần đã nói như vậy. Nếu anh chưa từng nói chắc cô sẽ không hỏi, vì trước kia lúc nào anh cũng bảo ghét.

"Thình thoảng cũng uống một ít." Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Thật ra cô rất tò mò, lúc bé cô rất ghét đậu nhưng lớn lên lại rất thích ăn, lẽ nào Trình Thần cũng thế? Không có lý do gì?

Cuối cùng cả hai đến phòng uống nước để nấu, cô vẫn không kìm được, trong lúc nhìn cái nồi đang sôi bọt bèn hỏi anh: "Sao tự nhiên anh lại uống coca thế? Lúc trước chẳng phải anh ghét nó đến tận xương tận tủy à?"

Yên lặng, đằng sau vẫn yên tĩnh dị thường.

Vẫn không nói gì?

Vốn đã lúng túng lắm rồi, mình mãi mới tìm được chuyện để nói, anh lại vẫn lạnh lùng.

Tư Niệm đâm lao thì phải theo lao, chỉ còn cách mặt dày quay lại, liền thấy anh đang cầm nửa chai coca còn dư lại của mình, uống từng ngụm một, động tác đơn giản, chỉ là cho vào miệng sau đó nuốt xuống.

Vấn đề là uống xong rất nhanh.

"Giờ anh uống no rồi thì lát nữa lấy bụng đau ra mà uống coca đun gừng sợi nữa?" Cô quay lại nhìn nồi nước sắp sôi.

Cô còn muốn phản nản nhưng lại sợ mình sẽ giống bà già lão nhai, đành nuốt vào lòng: không đun sôi gừng là sẽ bị nóng đó.

Nếu mai anh không thể dậy nổi thì cô chính là đầu sỏ gây nên rồi còn gì.

"Lúc đó không tìm thấy em" Anh tiện tay bóp méo vỏ chai, sau đó ném vào thùng rác, "Anh nghĩ không biết có phải em giận anh không, có phải vì những thứ em thích anh lại không thích không. Sau này anh thử uống thứ coca em thích, trừu chọc loài mèo em thích, cũng dần dần nhận ra trên đời này không có gì là không quen được."

Tư Niệm đang cầm nồi nước, tay hơi mềm đi, suýt đánh rơi nồi.

Vì sao anh nói bình thản như thế, cô lại cảm thấy khó chịu thế này?

Cô quay lại muốn nói gì đó, điện thoại Trình Thần lại đổ chuông.

Anh lấy ra nhìn một cái sau đó ấn nút từ chối, lại thấy cô vẫn nhìn mình chằm chằm mới cười bảo: "Sao thế? Có phải rất hối hận vì đã bỏ rơi một người đàn ông tốt như anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Giọng anh rất tùy hứng, nhưng khi vào tai cô lại khiến cô trầm mặc thật lâu. Cô cúi đầu, rót một cốc coca nấu gừng ra đưa cho anh: "Đúng thế, cực kỳ ân hận."

Cô không nghe được ẩn ý trong lời nói của Trình Thần, bèn dùng giọng vui đùa để nói lời thật lòng.

Nói xong lập tức quay lại, tự rót cho mình một cốc.

Cô có thể thấy Trình Thần vẫn đang nhìn mình không chớp mắt, bao nhiêu bình tĩnh ban nãy đều biến mất. Nước rất nóng, ngón tay chạm vào cốc thủy tinh cũng sắp bỏng đến nơi mà anh vẫn không cử động... Cô sợ anh sẽ nói gì đó liên quan đến quá khứ, nào cũng ngừng hoạt động, chỉ nhìn chằm chằm những sợi gừng bông bành trong cốc coca.

Trong phòng uống nước chỉ có đèn tường, dưới bầu không khí này càng có vẻ mờ ám hơn.

Đúng lúc tim cô đập loạn nhịp thì nghe được tiếng của di trực ban, hình như đang hỏi có còn ai ở công ty không, Tư Niệm giống như chết đuối vớ được bè, lập tức lên tiếng: "Ồ đây, trong phòng uống nước có người."

Chỉ sau một lúc, di trực ban đã đi tới nhìn, cười bảo: "Đạo diễn Trình với biên kịch đó à?" Nói xong còn làm hết phận sự, mở đèn lớn, "Sao chưa về? May bác đi xem qua một vòng nếu không chắc hai đứa bị nhốt ở đây rồi."

Trình Thần cười nhạt: "Đang nói chuyện kịch bản."

Đêm hôm đó, Tư Niệm sống chết đòi tự gọi xe về, Trình Thần thấy cô kiên quyết cũng không nói gì nữa.

Chuyện kịch bản đã thống nhất được kha khá rồi, Lý Hiểu Thanh mới nhắc đến vấn đề diễn viên.

Thật ra rất nhiều nhân vật đã chọn được diễn viên rồi, nhưng nam phụ thì mãi vẫn chưa có ai nhắc đến. Nhân vật này là một kẻ điên cuồng, là một người si tình, luôn chiều chuộng nữ chính, tóm lại muốn tầm thường bao nhiêu có bấy nhiêu. Nhưng chính cái loại nhân vật này mới dễ làm diễn viên nổi tiếng.

Lý Hiểu Thanh muốn nâng đỡ những người trẻ tuổi trong công ty, công ty đầu tư lại muốn mời diễn viên mấy năm nay rất nổi tiếng là Thẩm Triết, Trình Thần thì không có ý kiến gì.

Buổi tối, trong lúc ăn uống tại quán Nam Man, Tư Niệm gấp gan ngỗng nướng thơm lừng lên, nghĩ một lúc, vẫn quyết định thể hiện lập trường của mình: "Em nghĩ nên chọn Thẩm Triết, anh ta rất hợp với phim cổ trang, cử nhìn vai Lan Dung Nhược của anh ấy..." Một người ngồi bên cạnh lập tức tiếp lời, "Đúng thế đúng thế, quả thật rất kinh điển."

Những người phụ nữ khác cũng vừa ăn thịt nướng vừa phụ họa.

Thẩm Triết nổi tiếng nhờ phim cổ trang, dáng người mảnh dẻ tay cầm quạt đã sớm thu phục được tâm của rất nhiều người phụ nữ. Nếu không phải giám đốc cứ kiên quyết muốn chọn người trong công ty, các cô đã sớm hò reo rồi.

Trình Thần cười cười, không nói chuyện.

Anh chỉ máy móc nghịch chiếc bật lửa, nghe các cô thảo luận về Thẩm Triết.

Trợ lý đạo diễn Lưu đẩy một đĩa ớt đến, lặng lẽ nháy mắt với Tư Niệm, ý bảo cô tiếp tục cố gắng vì đồng bào.

Cái nhìn này lại khiến Tư Niệm chột dạ. Thật ra cô thật sự cảm thấy Thẩm Triết hợp với vai này, hoàn toàn không vì giống các chị gái lấy việc tư ra xét việc công này...

Cô cầm một quả ớt lên, cắn một miếng nhỏ: "Lúc trước em từng muốn mời anh ta, đáng tiếc anh ấy cứ kiên trì không chịu cạo đầu..." Lời chưa dứt, cái cay đã xộc từ cổ lên mũi, làm cô chảy cả nước mắt, nhưng vẫn chuyên nghiệp nói hết cảm xúc của mình, "Lần này em vẫn thấy vai nam phụ không có ai hợp bằng anh ta."

Cô nói xong, nửa nhìn người trước mặt, nửa thì không.

Trình Thần vừa ngậm một miếng thuốc vào miệng, thấy Tư Niệm nhìn mình, bèn giơ cái bật lửa trong tay lên, ý bảo cô chờ anh châm thuốc. Đến khi một tiếng cạch nho nhỏ vang lên anh mới mở miệng: "Thật sự muốn mời người này à?"

Cô anh dừng gật đầu, hoàn toàn vớt nguyên vọng của Lý Hiểu Thanh sang một chỗ.

Trình Thần nghĩ một lúc, cầm điện thoại lên, khó chịu nhấn một tin nhắn.

Ngay lập tức có một âm thanh nho nhỏ vang lên, có tin trả lời.

Tất cả ánh mắt đều dồn đến người anh, chờ anh nói.

"Tên đó bảo có hứng thú, nhưng đang có một hãng khác mời rồi, lịch trùng với chúng ta. Nếu muốn thử thì mai chuẩn bị dàn ý kịch bản cho tốt rồi đem đến." Anh đặt điện thoại xuống, "Gặp mặt rồi bàn sau."

Mọi người vui vẻ như chim sẻ, có mình Tư Niệm là cứng người.

Dàn ý kịch bản? Một chữ cũng chưa có...

Cũng may Trình Thần không đem con bỏ chợ. Nếu mọi người đều đã đồng ý, anh liền dứt khoát chọn vài nhân viên chủ chốt đưa về nhà làm thuê đêm. Thế là một đoàn người vừa chấm dứt thời kỳ tăng ca xong, giờ lại phải vì vai phụ của bộ phim cô trang này mà đi mua một đồng đồ ăn vặt với bia rồi cùng đem đến nhà Trình Thần làm việc.

Vừa mở cửa, Sprite đã ngửi được mùi của Tư Niệm, lập tức chạy ra sau Trình Thần, mạnh mẽ nhào vào lòng Tư Niệm. Tư Niệm vui vẻ, vừa định ôm nó dỗ dành vài tiếng, lại nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đổ về phía mình, im lặng đến dọa người... Chó là loại động vật rất đặc biệt, ai cũng biết, nhưng chỉ nhận người trong nhà.

Tư Niệm cười gượng: "Nhà tôi ở ngay gần, từng gặp chó của đạo diễn Trình."

Mọi người rất thấu hiểu "a" một tiếng.

Trình Thần nhìn Tư Niệm, thấy buồn cười, kêu một tiếng "Sprite".

Sprite không thêm phản ứng, lè lưỡi ra liếm lòng bàn tay Tư Niệm, rõ ràng là rất quen thuộc, lẽ nào chỉ 'gặp' đơn giản mà đã như vậy?

Tư Niệm ngoài cười nhưng trong không cười, tiếp tục giải thích: "Lần trước có bón thịt cho nó, không chừng nó thích ăn nên nhớ kỹ tôi."

Mọi người hiểu hết, rất phối hợp "a" thêm một tiếng.

Lời còn chưa dứt, trợ lý biên kịch Đồng Tiểu đã chạy từ thang máy ra. Cậu nhóc thấy chó thì cực kỳ vui vẻ, lập tức ngồi xổm xuống vuốt ve: "Tên gì thế, đáng yêu quá đi."

"Sprite." Có người đáp.

"A?" Đồng Tiểu kinh ngạc, "Trùng hợp thế, biên kịch, nhà chị không phải có một con mèo tên Coca à?"

Chỉ cần một câu đó thôi là mọi người đều hiểu.

Thú cưng có gian tình hay không thì không biết, nhưng gian tình của hai vị chủ nhân thì nhìn rõ như ban ngày.

Tư Niệm hết đường chối cãi, Trình Thần lại thân nhiên như kiểu chuyện không liên quan gì đến tôi nhá, cô cũng đành chịu, cũng chỉ là chuyện mờ ám thôi đúng không? Làm gì có đoàn làm phim nào không có chuyện mờ ám, sợ gì chứ?

Kết quả Sprite rất phối hợp với trí tưởng tượng của mọi người, cả buổi tối đều dính lấy cô, đến Tư Niệm muốn đi toilet nó cũng đứng canh ngoài cửa. Cuối cùng đến khi dàn ý đã OK thì Sprite đã ghé vào một bên chân cô, ngáp ngắn ngáp dài chờ cô đưa đi ngủ. Tư Niệm cũng hết cách, đành đưa Sprite vào phòng mình dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người.

Nhà Trình Thần có một phòng ngủ chính với hai phòng dành cho khách, vì có mình Tư Niệm với một nhà làm phim khác là phụ nữ nên đương nhiên sẽ chiếm được một phòng, bốn người đàn ông còn lại đành chui vào phòng khách thứ hai.

Vì các cô, phòng này dù nhỏ nhưng vẫn có toilet riêng.

Tuy có vệ nhưng không có ai ở, đồ dùng cơ bản như khăn mặt vẫn đầy đủ. Tư Niệm thấy nhà làm phim kia đang nói chuyện điện thoại bên đi tắm trước, vui vẻ tắm nước nóng. Vừa cầm khăn mặt vừa lau tóc, lại nghe thấy điện thoại mình đổ chuông, cô vội vàng choàng khăn tắm chạy ra, cười với người phụ nữ kia: "Em xong rồi, chị đi đi."

Nói xong, nhìn thấy tên người gọi bên sừng sốt.

Là Trình Thần.

Anh ở ngay bên cạnh mà, gọi cái gì vậy?

Cô ấn nút nghe, sợ người đang tắm rửa kia nghe được, bên đi tới chỗ cửa sổ hỏi nhỏ: "Sao thế? Có phải có đồ gì trong này muốn em cầm qua họ không?"

Trừ lý do này, cô thật sự không nghĩ ra chuyện nào quan trọng hơn để anh phải tìm mình lúc nửa đêm.

Hơn nữa còn là lén lút gọi điện thoại.

Bên kia không hiểu sao lại im lặng một lúc, mãi sau mới bảo: "Đêm nay em sang phòng anh ngủ, giờ dọn đồ sang."

"Dạ?" Tư Niệm sốc, nghĩ mình nghe nhầm rồi, "Em không nghe rõ, anh lặp lại xem nào."

Giọng Trình Thần vốn có vẻ xấu hổ, bị cô hỏi thế càng khó nói hơn, đành ho nhẹ một tiếng, tiếp tục giải thích: "Cái cô cùng phòng em tương đối đặc biệt... Em với cô ấy ngủ cùng một chỗ không tiện."

Lần này coi như nghe rõ, nhưng mà ngủ chung phòng với phụ nữ thì có gì không tiện?

Cô quanh co: "Muộn thế còn đến phòng anh có vẻ càng bất tiện hơn..."

Đầu dây bên kia yên lặng, anh cuối cùng đành thở dài: "Mặc đồ từ tể vào, bảo anh với em thảo luận kịch bản cả đêm"

Thế này không phải tự lừa mình dối người à?

Ban này rõ ràng bảo xong hết rồi, giờ còn muốn lừa ai?

Nhưng Trình Thần cơ bản không muốn cho cô lấy cớ, lập tức ngắt máy.

Tư Niệm đành mặc quần áo chỉnh tề, áp ứng nói với bạn cùng phòng qua lớp cửa rằng đạo diễn có việc, mình phải đi tìm kịch bản, bảo cô ấy không cần chờ đâu. Bên trong kinh ngạc một lát, cười nói đạo diễn đúng là cuồng công việc. Tư Niệm oán trách hai câu sau đó ra khỏi phòng.

Từ phòng cho khách đến phòng ngủ chính có vài met, cô do dự mất ba phút vẫn không dám gõ cửa.

Hơn nửa đêm, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ rồi, còn sang gõ cửa phòng đạo diễn...

Sao lại có loại ảo giác đang tự bán thân vậy?

Cô càng nghĩ càng thấy không nên, quay người đi về.

Nhưng mà cô vẫn không dám chọc Trình Thần, lại quay lại, tiếp tục bối rối nên gõ cửa hay không nên gõ cửa.

Được rồi, chỉ là bàn chuyện kịch bản thôi đúng không? Thế thì bàn chuyện kịch bản.

Cuối cùng cô cắn răng, thò tay gõ cửa.

Cánh cửa mở ra ngay lập tức, mùi hương bạc hà bay đến, Trình Thần hình như cũng vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, một tay đang cầm khăn tắm, ra hiệu cho cô đi vào.

Hai người đều đã tắm rửa sạch sẽ, cả người ướt sũng, đứng mặt đối mặt như vậy càng có vẻ lúng túng hơn.

Im lặng lúc lâu, Trình Thần đành hất cằm, chỉ một gian phòng khác: "Em vẫn đứng trước cửa phòng ngủ của anh mà không sợ bọn họ thấy à?" Những người trong phòng cho khách kia rất phối hợp, lập tức phát ra tiếng cười.

Tư Niệm không dám do dự nữa, lập tức theo vào.

Cả phòng ngủ chỉ có một chiếc giường rất to, quần áo vứt lung tung trên nền nhà, không có chỗ nào để ngồi hết.

Trình Thần ngồi xuống giường, vừa dùng khăn tắm lau tóc, vừa bảo cô cứ thoải mái chọn một chỗ mà ngồi: "Ban này anh đang tắm mới nhớ đến chị ấy thích phụ nữ, em ngủ chung với chị ấy chẳng khác nào ngủ chung với đàn ông cả." Nói xong, ngừng một lúc rồi mới tiếp tục, "Nên đêm nay em đành ngủ ở đây vậy, anh sẽ ngủ trên sàn nhà."

Cô nhảm đi nhảm lại những lời này ba lần, đã hiểu, cũng buồn bực.

Dù chị gái kia man thế thì sao, bên ngoài vẫn là đàn bà cơ mà?

Đạo diễn Trình, anh mới là đàn ông thật sự, rõ ràng anh mới là khá nguy hiểm mới phải chứ?

Hơn nữa, cơ bản em cũng không để bụng chuyện chị ấy thích phụ nữ đâu...

Tư Niệm nhìn anh lôi chăn gối mới từ trong tủ quần áo ra, vẫn cảm thấy không ổn: "Hay để em ra ngủ ngoài phòng khách vậy?"

"Em có ý chạy đến phòng khách ngủ thì người ta sẽ nghĩ sao?" Trình Thần từ chối rất tự nhiên.

Cũng đúng... Cô thì không kỳ thị gì, nhưng sợ người ta thấy sẽ nghĩ lung tung.

Được rồi, chỉ cần giờ cứ nói chuyện kịch bản thật là được rồi.

Cô chỉ còn cách cam phận ngồi trên giường.

Tóc cô vẫn đang nhỏ nước, ban nãy vốn cũng chưa lau kỹ, cô bèn tiện tay cầm cái khăn mặt trước mặt lên lau tiếp, lúc cô đang nghĩ xem ban nãy liệu có làm ai nghi ngờ không thì Trình Thần quay lại nhìn, động tác cũng đột nhiên dừng lại.

Cô thối mặt nhìn anh, cảm thấy chiếc khăn mặt trong tay hơi ẩm, tự nhiên hiểu ra.

Hóa ra cái khăn mặt cô đang cầm chính là cái khăn ban nãy anh dùng để lau tóc.

"Xin lỗi." Cô vội trả về chỗ cũ, "Em tiện tay cầm lên, không chú ý."

Anh không nói gì, lấy trong tủ một cái khăn tắm khác, đi đến bên giường đưa cho cô: "Không sao, anh cũng chỉ dùng để lau tóc thôi, không còn gì khác."

Không còn gì khác, không còn gì khác... Em cũng có bảo anh làm gì khác đâu.

Cô cúi đầu cầm lấy, lau qua loa một lúc, máu từ khắp cơ thể đã dồn lên mặt, đến cổ cũng chuyển thành đỏ hồng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong lúc hai người nói chuyện, Sprite cũng chỉ nhìn nọt lè lưỡi, nhìn Tư Niệm một lúc rồi lại quay sang nhìn Trình Thần.

Tư Niệm không ngừng lau tóc, mắt nhìn Trình Thần bắt đầu trái chiều, động tác rất nhanh nhẹn, nhưng vừa làm xong thì con chó đã nhào lên, lộn một vòng làm chiếu nhẵn hết lại.

Cái con chó hại người này.

Tư Niệm muốn cười nhưng không dám cười, vẫn chậm rãi lau tóc.

Nào ngờ cô còn chưa kịp hà hê xong, Sprite đã ngậm chiếc dép lê của cô đắc chí chui xuống dưới lớp chăn của Trình Thần...

Cô bị mất dép, choáng váng nhìn lớp chăn đang phồng lên kia.

"Sprite." Trình Thần đi đến vỗ vỗ con chó qua lớp chăn.

Sprite không di chuyển.

Tư Niệm vô thức dấu bàn chân trần sau bàn chân còn lại, có một loại cảm giác bị thương rất khó hiểu.

Mới vào phòng được năm phút, hết dùng khăn tắm của người ta để lau tóc, lại đến dép lê bị giấu vào trong chăn của người ta, may là anh nuôi chó, nếu không cô còn tưởng mình là chủ mưu...

Với thân phận hiện tại, cô cũng không dám đi đến nhắc chăn của anh lên, chỉ có thể mỗi mắt chờ mong anh hành động.

Cũng may Trình Thần không có trốn tránh, đuổi được con chó ra rất nhanh, bắt được chiếc dép trong miệng nó, đặt đến trước chân cô: "Trước đây nó không như thế đâu, chắc hiếm khi gặp được em nên vui quá thôi."

Cô ở một tiếng, cũng không biết nên nói gì nên cuối cùng dứt khoát không trả lời.

Trình Thần đang đứng trước mặt, cô ngại duỗi chân ra, đành cúi xuống tự nhặt dép lên. Không ngờ anh cũng đồng thời vươn tay ra, đẩy chiếc dép lên phía trước.

Rất tự nhiên, giống như đó là chuyện phải làm.

Đêm khuya vắng lặng, anh thoải mái ngồi trước mặt cô như vậy, cô lại thấy xúc động.

Yên lặng lúc lâu, cô mới hỏi: "Em ngủ nhé?"

Trình Thần gạt đầu, tiện tay tắt đèn đi.

Cô bò lên giường, che kín cả người bằng chăn, lại không ngủ nổi.

Cả phòng yên tĩnh, không một tiếng động, trừ ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ thì không còn gì khác.

Đây là người đã lâu không gặp, tự nhiên có một ngày, chưa kịp chuẩn bị bất kỳ thứ gì thì người ấy đã xuất hiện, từng bước từng bước tiến lại gần mình... Không, quan trọng nhất là giờ hai người lại chuẩn bị ngủ cùng một phòng.

Cô trấn trọc suốt nửa tiếng, đến trở mình cũng không dám, nhưng vẫn tỉnh táo.

"Em có thể hỏi anh một chuyện không?"

Giọng anh vang lên: "Hỏi đi."

"Lần đầu tiên thấy em." Cô vẫn nhìn cửa sổ sát đất chằm chằm, nơi đó có in bóng của anh, "Nhìn thấy em ngoài đời, anh thất vọng không? Em không có ý gì đâu, chỉ tò mò thôi."

Chiếc bóng in trên cánh cửa thủy tinh đột nhiên cử động, cầm lấy chai nước bên cạnh nhấp một ngụm.

"Giống trong tưởng tượng." Anh bảo.

Hoàn toàn... chưa trả lời gì hết.

Kết quả, mãi sau cổ mới tiến vào mộng, trong mơ mọi người đang cùng ăn cơm, đồ ăn vừa được bung lên, còn chưa kịp cho vào miệng, Trình Thần đã quay sang nhìn rất nghiêm túc: "Dậy đi."

Hả? Em muốn ăn cơm mà, dậy gì chứ...

Hình như có người vỗ vào mặt cô, cảm giác lạnh lạnh làm cô tỉnh hẳn.

Trong tầm mắt mơ hồ, Trình Thần ngồi ở một góc giường: "Trời sáng rồi, nếu em không muốn họ thấy thì theo anh ra ngoài mua cơm." Cạnh anh còn có một đôi mắt phát sáng nhìn Tư Niệm, chính là Sprite đang liêu mạng vẫy đuôi...

Tư Niệm buồn ngủ đến phát khóc, đây đúng là khắc tinh mà, sao cả hai chủ tớ nhà các người đều không cho tôi ngủ vậy.

Nhưng anh nói cũng rất có lý.

Tư Niệm bước trong gió sớm, đau lòng phát hiện, anh lúc nào cũng có lý hết.

Hai người đi quanh không gian xanh [1] một vòng, ăn chút đồ, lại gói vài phần thức ăn kiểu tây về. Lúc về tới cửa nhà anh thì đám người kia còn chưa có ai tỉnh ngủ. Tư Niệm một là sợ đồ ăn bị nguội, hai là không cam lòng chỉ có mình cô bị tra tấn, bèn gọi hết dậy, cười hi hi: "Điểm tâm sắp lạnh rồi nhé."

Cứ tưởng đã an bài không chê vào đâu được, nhưng đúng lúc mọi người chọn điểm tâm thì cái chị làm phim kia bước tới, thuận miệng hỏi: "Sao cả đêm em không về ngủ thế?"

Yên lặng, lập tức yên lặng.

Chỉ có tiếng uống sữa đậu lạnh rột rột.

Trợ lý biên kịch Đồng Tiểu rất có ý thức, cười khan: "Đạo diễn Trình, sữa đậu nành này vị cũng được, khá ngon đấy..."

Chủ đề quá ngu ngốc, không ai tiếp lời.

Tư Niệm nhỏ máu trong lòng, thiệt cho mày vẫn còn làm biên kịch, chẳng có tý kỹ năng nào cả.

Cũng may đám người kia hình như chợt hiểu, lập tức vui đùa vào ăn, cả một đám người ăn như ăn được thứ gì trân quý lắm. Trừ tiếng ăn với uống thì chẳng còn tý âm thanh nào khác.

Trình Thần để tiện bàn chuyện kịch bản, cũng đưa Tư Niệm cùng đến nhà Thẩm Triết.

Thẩm Triết đang gọi điện thoại cho người đại diện, sau khi mở cửa phòng cho bọn họ, cũng nói một tiếng "chào em" với Tư Niệm, liền xoay người quay lại bếp. Để lại Tư Niệm đang chờ người, Trình Thần thì có vẻ quen thuộc mở tủ để giày ra, lấy hai đôi dép lê cho mình với Tư Niệm.

Cô đi theo Trình Thần, mất quết một vòng quanh bếp, phát hiện... Hình như Thẩm Triết tự mình nấu cơm.

Từ khi Thẩm Triết tham gia vào giới giải trí, 80% bộ phim anh đóng là phim cổ trang.

Tuy chưa từng hợp tác nhưng anh trong đầu Tư Niệm đã được ấn định thành một dạng, đó là một anh chàng đẹp trai cổ đại có mái tóc dài bằng bèo.

Giờ anh chàng đẹp trai ấy mặc quần áo thể thao, đứng trước bếp, tay thuận thực xào ra, không quay đầu lại bảo: "Ngồi đi chứ, cứ thoải mái, biết Tư Niệm đến nên đặc biệt xuống bếp nấu cơm đó nhé."

Tư Niệm sững sốt, quay lại nhìn Trình Thần.

Người kia giống như không nghe thấy gì hết, ngồi xuống ghế sofa, ra hiệu cho Tư Niệm đi qua.

Thẩm Triết có vẻ là đầu bếp cao tay, chưa quá nửa tiếng đã bày xong một bàn đồ ăn.

Bưng đĩa gà xé phay xào ớt cuối cùng lên, chàng đẹp trai cô đại mới ngồi xuống: "Tư Niệm, anh muốn gặp em lâu rồi, hôm nay đón khách không được chu đáo lắm, em đừng trách nhé. Anh không tiện ra ngoài mua đồ ăn, trợ lý thì không biết nấu ăn cho lắm..." Anh nói tiếp, có lẽ là vì câu đầu tiên có sức chấn động quá mạnh nên đầu óc Tư Niệm không theo kịp.

Bất giác lại quay sang nhìn Trình Thần.

Trình Thần đang tìm đồ uống: "Cậu ta nấu cơm cũng được, trước kia lúc cùng trọ vẫn là cậu ta nấu."

"Tớ uống bia." Thẩm Triết cười kể tiếp, "Thế nào là cũng được, mỗi lần cậu say chẳng phải đều là tớ nấu cháo cho ăn à? Lại còn vị không mới thì không ăn nữa chứ."

Tư Niệm nghe xong rất muốn cười, nếu không phải biết rõ Trình Thần là straight, có lẽ cô còn tưởng hai người này có tình cảm sâu đậm nữa.

Hai tiếng cạch vang lên, Trình Thần nhanh nhẹn mở hai lon bia, đưa anh chàng kia một lon.

Tư Niệm nhìn bọn họ có vẻ thân nên cũng không khước từ nữa: "Em vẫn viết cổ trang, đáng tiếc chưa từng có cơ hội hợp tác với anh."

Thẩm Triết nhấp một hớp bia, ra hiệu cho cô ăn tiếp: "Lúc ăn cơm không nói chuyện công việc." Nói xong bèn tìm tìm nhìn Tư Niệm tròn ba giây, mới tiếp tục, "Vì sao ngày xưa em đã đạo diễn Trình thế? Anh vẫn thắc mắc suốt, sao cái loại đàn ông tốt vậy mà vẫn có người không thèm?"

...

...

Tư Niệm cảm thấy rất muốn khóc, quay đầu nhìn người bị hại kia.

Cô cuối cùng đã hiểu vì sao lúc cô chọn Thẩm Triết, Trình Thần lại do dự lâu như vậy.

Trình Thần ho một tiếng: "Được rồi đấy."

Thẩm Triết cười ha ha, đơn giản chuyển chủ đề sang chuyện khác, chính là lúc mới biết Trình Thần. Khi đó anh với Trình Thần vẫn còn là học sinh, gặp nhau trong quán bar, vừa nhìn đã thấy ngứa mắt nhau rồi... "Lúc ấy anh cũng không nói chuyện, cứ cậu ta một chai thì anh cũng một chai, đến lúc sắp ngất đột nhiên thấy rất thoải mái, ngay trước khi gục thì anh giữ chặt tay cậu ta, cướp điện thoại, gọi một cú vào số mình."

Cuộc đời tên này, từ sao khi tốt nghiệp, đã luôn gắn chung với cuộc đời mình.

Tư Niệm đánh hơi được mùi mờ ám, đến đoạn này lại không nhịn được thờ dài, quá hử... "Sau này anh tỉnh rượu thì quên liên lạc với cậu ta luôn, đến khi tốt nghiệp xong, đi thuê phòng mới nhớ đến tên này, cảm thấy rất hợp làm bạn cùng phòng với mình." Thẩm Triết đem cho Trình Thần một bát cơm đầy, "Cậu ta hỏi anh 'Sao tôi phải thuê phòng chung với cậu' thì anh bảo 'Tôi biết nấu cơm', sau đó hai người ở chung, suốt ba năm."

Tư Niệm gạt đầu, cúi xuống ăn cơm.

Rồi lại nghe được Thẩm Triết hỏi: "Hai người làm lành lâu chưa?"

Tư Niệm lập tức bị nghẹn, ho liên tục, nước mắt cũng không kiềm được mà chảy ra.

May mà Trình Thần kịp thời uy hiếp Thẩm Triết, mấy người com nước xong xuôi bèn gạt hết quả của fan xuống một bên, dọn bàn sạch sẽ. Đến khi gọn gàng rồi Thẩm Triết mới nghiêm túc cầm dĩa ý lên đọc. Tư Niệm nhìn anh ta, ban nãy người này đùa giỡn suốt, giờ nhìn anh ta đọc kịch bản mới tìm được một chút cảm giác trong phim.

Một lát sau, Thẩm Triết mới nhìn Trình Thần: "Nhân vật là cậu chọn à? Sao cậu lại thích thanh mai trúc mã thế?"

Tư Niệm không nói gì, cúi đầu nhìn những lá trà trong chén.

"Quyền lực áp đảo thiên hạ, của cải có thể sánh với cả một quốc gia, xấu xa nhất trần đời, căm ghét người đẹp, cuối cùng còn chết tha hương, chỉ vì muốn tác thành thanh mai trúc mã?" Thẩm Triết rất vui vẻ, "Trình Thần, cậu đúng là anh em tốt, loại nhân vật đẹp đẽ này lại nhớ đến tớ?"

Trình Thần nhìn Tư Niệm: "Đúng, là biên kịch nhất định nói chọn cậu."

- Chú thích:

[1] Không gian xanh: một vùng đất được trồng cây cối để bảo vệ môi trường.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khi phim 'Hoa Trang' đã xác định xong dàn diễn viên, Lý Hiểu Thanh lập tức làm việc không ngừng nghỉ để mời phóng viên đến buổi họp báo.

Lần này Lý Hiểu Thanh giảm được lượng tiền đáng kể, chỉ cần lời danh sách diễn viên ra cũng đủ dọa người rồi.

Chủ yếu là có Thẩm Triết tham gia.

Tư Niệm cũng không quan tâm gì nhiều đến scandal của giới nghệ sĩ, chỉ có Lưu Hạ là biên tập viên của tạp chí tuổi teen, rất thích thu thập tin tức của người khác nên bình thường hay đến ép cô, khiến cô mới phải chạy đi hỏi người khác rồi... thuật lại.

Nên khi Lưu Hạ bảo cô, Thẩm Triết có một đóng vụ tai tiếng tình dục, rất thích hợp cho việc lăng xê bộ phim, bạn Tư Niệm thực sự kinh ngạc mất một lúc. Được rồi, cô thừa nhận, cô đã mặc định cho rằng Thẩm Triết yêu thầm Trình Thần rồi.

Buổi họp báo được tổ chức tại khách sạn bốn mùa, dưới lời mời nhiệt tình của Thẩm Triết, cô tạm thời làm người đi qua đường vậy.

Đồng Tiểu thân là trợ lý biên kịch, lần đầu tiên được tham dự họp báo nên vừa đến nơi mắt đã tỏa sáng, nhìn quanh tìm thần tượng của mình. Theo lời anh chàng này thì cả bốn nữ diễn viên trong phim đều là thần tượng... Thế nên chỉ có mình Tư Niệm cô đơn đứng một góc, sau khi xem xong buổi họp báo là bắt đầu muốn nhân cơ hội chạy trốn.

Coca gần đây rất hay cáu kỉnh.

Vì Trình Thần là đồ cuồng công việc nên cô cũng không thể cho Coca ăn đúng lịch, đành phải nhờ đi lao công cho nó ăn ngày ba bữa. Làm người ta tức lộn ruột chính là sau khi Trình Thần biết chuyện này đã rất tự nhiên gửi luôn Sprite cho cô.

Thế nên Coca cáu rồi.

Cô đoán, một là cô quá thiên vị Sprite nên Coca ghen tị; hai là nó không uống nổi sữa đi lao công pha...

Tiếp đến là tiệc buffet, trong lúc cô đang đứng giữa một đám người xa lạ thì cánh tay đột nhiên bị giữ chặt.

Quay đầu lại, Thẩm Ủy Giác đang mỉm cười với cô: "Bạn Tư Niệm."

Tư Niệm sững sờ: "Tớ tưởng cậu làm trong mảng thời sự? Chuyển sang mảng giải trí từ bao giờ thế?"

Thẩm Ủy Giác bước lên nửa bước, nói: "Là 'kiếp trước' của cậu rủ tớ đi cùng đấy."

Đèn thạch anh sáng lóa, khuôn mặt tươi cười kia cũng sáng lóa theo. Đôi mắt đen nhánh nhưng vẫn sáng ngời, còn có mái tóc đen ngắn mềm mại, Tư Niệm tròn mắt, che miệng lúc lâu, cuối cùng mới thở dài một tiếng: "Trời ạ."

Nói xong hai chữ này liền cầm chặt tay Lâm Hân, cười với anh một lúc, sững sờ không nói được chữ thứ ba.

"Sao cậu vẫn chẳng thay đổi gì thế?" Lâm Hân là người mở miệng trước, giọng vẫn nhẹ nhàng êm dịu.

"Cậu cũng không thay đổi còn gì." Tư Niệm cười nhìn anh, "Quả thật là giống như đúc, trời ạ, sao nhiều năm thế rồi mà cậu chẳng già đi tẹo nào vậy, vẫn là cậu nhóc nhẹ nhàng êm ái. Bây giờ cậu làm paparazi à?"

Thẩm Ủy Giác liếc mắt.

Đây là một người phụ nữ sắp hai mươi lăm tuổi à? Sao lại trở về thời mười lăm tuổi nhanh thế chứ...

Lâm Hân vẫn rất trấn tĩnh: "Tạm thời là nghiệp dư thôi, tại mọi người đều có việc, đây lại là bộ phim có cả Trình Thần lẫn Thẩm Triết nên nhất định phải tới một chuyến để phỏng vấn từng người."

Tư Niệm a một tiếng: "Cậu muốn phỏng vấn ai?"

Lâm Hân cười, hát cầm lên chỉ sau lưng cô: "Đạo diễn Trình."

Vì vậy, Tư Niệm với đôi tay vẫn đang nắm tay Lâm Hân bất giác quay đầu, nhìn thấy Trình Thần và Thẩm Triết đang đứng cùng nhau, cùng cười về phía này. Chỉ có điều một người thì cười hả hê, còn một thì khá phức tạp...

Tư Niệm vốn muốn tránh cuộc phỏng vấn này, đợi đến lúc họ làm xong thì sẽ ra trò chuyện với Lâm Hân, nào ngờ Trình Thần với Lâm Hân lại nói chuyện rất vui vẻ, thậm chí còn hẹn nhau ra ngoài ăn khuya.

Tư Niệm cùng Thẩm Triết, Thẩm Úy Giác đương nhiên phải đi theo.

Thẩm Úy Giác ngồi xuống, câu đầu tiên lại là nói với Thẩm Triết: "Tiểu Triết, còn nhớ tôi không?"

Thẩm Triết cười rộ lên: "Nhớ, trong buổi Oriental Billboard mấy năm trước, hình như cô ở đó, còn bắt chuyện với tôi."

Thẩm Úy Giác lập tức nắm chặt tay Tư Niệm: "Không phải tớ từng nói với cậu là mấy năm trước tớ có theo đuổi một minh tinh nhỏ sao? Chính là Tiểu Triết đây, lúc đó tớ còn đặc biệt đi đến buổi Oriental Billboard, tiếp theo thì tớ nói với cậu rồi."

Thẩm Triết cười cười, nhấp một hớp bia, đánh mắt với Trình Thần.

Ý tứ rất rõ ràng.

Nhìn đi, fan của tớ chẳng phân biệt tuổi tác, mọc lên như nấm nhé.

Tư Niệm cảm thấy cuộc đời này thật hỗn loạn.

Trong đầu lập tức chấp nối các thông tin lại với nhau. Thẩm Úy Giác thích một minh tinh nhỏ, nghe nói là một ca sĩ được giải, hình như lúc Thẩm Triết ra mắt cũng có tham gia một cuộc thi nào đó. Mấy năm nay Thẩm Triết vẫn ở Thượng Hải, Thẩm Úy Giác lúc học năm bốn có đi xem Oriental Billboard... rồi đi bắt chuyện với thần tượng.

Được rồi...

Cô nhìn Thẩm Triết: "Em biết rồi, lúc ấy nó về có nói với em. Nói là đang uống nước thì có một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, nó quay lại thì ngạc nhiên phát hiện đó chính là thần tượng nhỏ nó vẫn tìm kiếm... Thẩm Triết, đó là anh đúng không?"

Tư Niệm nói xong, lập tức lấy mấy ảnh trong túi ra: "Để tớ làm chủ cho." Cô nói với Thẩm Úy Giác rất chắc chắn, "Đêm nay tớ sẽ chụp cho cậu một trăm bức ảnh với thần tượng."

Miệng Thẩm Triết quất lại, mắt nhìn Trình Thần, không nhận được nói ra tiếng lòng: "Mối tình đầu của cậu đúng là không khách khí."

"Mối tình đầu?!" Thẩm Úy Giác vẫn đang đắm chìm trong niềm vui được gặp thần tượng, nghe thấy thế thì giống như vừa gặp quỷ, rất ngạc nhiên.

Cả Lâm Hân vẫn chỉ cười chưa nói gì cũng sững sốt.

Trình Thần chỉ bỏ kính xuống, dùng khăn ăn lau sạch, sau đó chậm chạp kết luận: "Cô ấy vẫn như thế."

Sau đó lại đeo kính lên.

"Nên..." Thẩm Úy Giác cảm thấy cuộc sống của mình sắp sụp đổ rồi, "Nhưng hai người chia tay rồi cơ mà."

Tư Niệm trừng cô, nói nhảm.

Trình Thần không nói chuyện, nâng cốc, chạm cốc với hai người đàn ông còn lại, nhấp một ngụm bia.

Thẩm Úy Giác thắc mắc nhìn Lâm Hân: "Thế là tốt rồi, nếu không tớ sợ 'kiếp trước' của cậu sẽ bị đuổi giết."

Tư Niệm cúi đầu, cảm thấy không ổn.

Còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Úy Giác đã trình trọng giới thiệu Lâm Hân: "Em với Lâm Hân lúc trước là bạn thời đại học, ngành truyền thông. Nhưng mà nhá, tên này rất kỳ quái, từ ngày đầu tiên gặp Tư Niệm đã hợp nhau rồi. Em còn nghĩ hai người này rõ ràng nên quen nhau, nhưng mà họ ở cùng có vẻ xấu hổ nên cuối cùng cũng không có gì..."

Tay Tư Niệm mềm nhũn, con nhóc này thêm mắm dặm muối quá rồi...

Quan trọng là lúc Thẩm Úy Giác nói chuyện xưa luôn trong nhu hòa thì có đã kích, trong đã kích lại có một chút suy nghĩ cá nhân.

Khiến một tin đồn rõ ràng là không thật trở thành sinh động như thật, khiến người ta hết liên tưởng đến chuyện này lại đến ngay chuyện khác.

"Thế nên sao lại gọi họ là 'kiếp trước'? Chính là kiếp trước có tình, kiếp này vô duyên." Thẩm Úy Giác tổng kết lại, nhấp một ngụm nước trái cây.

...

...

Cả căn phòng nhỏ im lặng.

Đừng nói Tư Niệm, đến cả Lâm Hân cũng đỡ người rồi.

Cái gì gọi là chém gió thành bão?

Ví dụ sống ngay đây.

Tư Niệm cười khan một lúc mới hắng giọng: "Nó đùa đó, thật ra em vẫn thấy Lâm Hân rất thuận mắt, đơn thuần chỉ là thuận mắt..." Sao vẫn thấy mờ ám quá vậy... "Chính là thấy bạn nam này khá được, tính tình cũng tốt nên lúc đùa nhau mới nói giỡn như thế."

Vẫn im lặng như vậy...

Lâm Hân cũng hắng giọng: "Đừng hiểu lầm, tôi với Tư Niệm không có quan hệ gì hết."

Giờ Thẩm Úy Giác mới cảm thấy mình nói thế không ổn, không dám lên tiếng nữa, lặng lẽ lòi điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tư Niệm

Tưởng cậu chia tay mối tình đầu rồi?

Tư Niệm nhìn điện thoại, nhắm mắt lại, quyết định không tranh luận với con nhỏ này nữa.

Lúc tan chợ, Tư Niệm vốn định gọi xe, Trình Thần lại vỗ vai cô: "Đứng chờ anh ở cửa, anh đưa em về, tiện thể thăm Sprite."

Tiện thể à, sao cứ cảm thấy không liên quan đến con chó của anh là sao...

Tư Niệm rất muốn tìm cơ chạy trốn, nhưng không hiểu sao lại thấy đuối lý.

Dù sao thì anh cũng là mối tình đầu kiêm bạn trai duy nhất, những lời ban nãy... Nếu khiến anh hiểu lầm thì chính cô cũng không đành lòng.

Không ngờ đến tận lúc tới trước cửa nhà cô, Trình Thần vẫn không nói gì đến chuyện đêm nay, chỉ hỏi cô về cuốn sách viết lúc rảnh rỗi: "Anh nghe Lý Hiểu Thanh bảo em viết truyện? Có muốn anh xem qua rồi chuyển thể thành phim ảnh không?"

Tư Niệm chột dạ nhìn anh: "Không cần đâu, đọc giả của em đều là phụ nữ."

"Nội dung thế nào?"

"Chỉ là một câu chuyện ngọt ngào, không có tý hiểu lầm trắc trở nào, từ khi quen nhau đến khi sinh con đều không có một lần cãi vã." Tư Niệm cảm thán một tiếng, "Viết quyển sách này mất mấy tháng, cảm giác cả câu chuyện đều là màu hồng, cực kỳ hạnh phúc."

Trình Thần nhìn cô một cái: "Gần đây đổi mới rồi, hình như cái gì ngược luyến tình thâm cũng rất dễ nổi tiếng, hình như đều hiện thực hóa."

Tư Niệm kinh ngạc nhìn anh: "Anh cũng biết 'ngược luyến tình thâm' á?"

"Lâu Lâu nói với anh."

Tư Niệm a một tiếng, cười nói: "Em thấy em cũng hiện thực hóa mà, nhìn sự việc ở góc độ khác nhau thì cảm giác cũng khác nhau. Ví dụ một đôi trai gái, nhà nghèo còn gặp đủ thứ chuyện, vừa tốt nghiệp đại học, hai người sống chung cũng chỉ thuê được một căn phòng nhỏ, còn phải vác trên lưng gánh nặng về học phí của mấy đứa em. Thế này là hiện thực hóa à? Chẳng phải rất đáng tiếc sao?"

Trình Thần cười cười: "Đề tài tốt thật sự."

Tư Niệm vâng, nghiêng đầu nhìn anh, cười: "Nếu là em viết, sẽ là có một đôi trai gái, tuy kiếm được ít tiền nhưng cuộc sống vẫn ngọt ngào. Bọn họ có thể đến công viên ăn cơm ngoài trời cho đỡ tốn kém, cuối tuần còn có thể cùng ra sông câu cá, sau đó đem về nhà chế biến đủ món, lúc ăn, người con trai còn giúp người con gái lột da cá, chăm sóc cẩn thận... Vẫn là hai người đó thôi. Nhưng nếu anh nhìn vào những chỗ khổ sở thì khổ sở sẽ bị tiềm thức phóng đại, nếu anh chỉ nhìn vào mặt hạnh phúc thì mức độ hạnh phúc sẽ tăng rất nhanh."

Coca và Sprite đều ngoan ngoãn tựa vào chân Tư Niệm.

Ánh đèn tường nhân nhật lại khiến giọng hai người bắt gặp nhỏ nhẹ đi.

"Tư Niệm." Trình Thần ngoắc ngoắc ngón tay, "Lại đây."

Tư Niệm thấy động tác này có vẻ quý dị, nhưng vẫn nghe lời đi qua. Trình Thần vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, cô liền ngồi xuống theo ý anh.

Coca và Sprite bắt chước, lần lượt dán xuống gần hai người.

Cô ngồi rồi, Trình Thần lại không nói gì, chỉ thoải mái tựa vào ghế sofa nghỉ ngơi. Còn cô, rõ ràng là chủ nhà, lại ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt trên đùi rất có quy củ, càng ngồi càng bất an.

Sắp mười hai giờ đêm rồi, đạo diễn Trình ngài sẽ không ngủ lại chứ...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trình Thần đột nhiên bảo: "Đưa anh xem kịch bản em đã sửa xong." Tư Niệm lập tức thở ra, chạy về phòng lấy một chồng giấy A4 rồi đem ra cho anh: "Em mở đèn sáng hơn nhé?"

"Không cần đâu."

Cô dạ một tiếng, lấy chân đá đá Sprite, muốn chơi đùa với nó.

Sprite cũng hiểu, liền lăn một vòng, nằm ngửa trên nền nhà. Coca meo một tiếng rồi nhảy lên bụng Sprite...

Tư Niệm đang ngồi cảm thán cho tình cảm của hai đứa thì nghe thấy Trình Thần gọi mình: "Tư Niệm."

Cô quay đầu, thấy anh chỉ tay vào một vị trí: "Nói anh nghe, 'đồng tử co lại' thì diễn viên phải diễn như thế nào?"

"Dạ?" Cô kinh ngạc nhìn anh, "Thì là nhìn thấy một chuyện rất đáng sợ, đồng tử co rút lại."

Trình Thần ừ một tiếng, bỏ kính ra, hai tay xoa sống mũi: "Anh biết, nhưng nói với anh phải diễn như thế nào."

Tư Niệm sững sờ.

Đây thật sự là một vấn đề nghiêm trọng.

Diễn xuất của Thẩm Triết còn chưa đạt đến trình độ của thể thu nhỏ đồng tử...

"Lần trước bạn anh làm một bộ phim" Trình Thần đặt kịch bản lên ghế sofa, "Cậu ta thấy trên kịch bản có câu 'di chuyển như thỏ chạy' liền chạy đi bắt một con thỏ về."

Tư Niệm cười khan: "... Buồn cười thật."

"Nên đôi khi phải viết rõ ra, tuy viết so sánh rất dễ liên tưởng nhưng cũng có thể sẽ biến thành trò cười đấy."

Tư Niệm a một tiếng: "Thật ra ý em là cực kỳ hoảng sợ."

"Nhưng lúc diễn viên cầm kịch bản thường hỏi anh, 'Đạo diễn, cái này phải diễn như thế nào'." Trình Thần tựa vào ghế sofa, sát bên cô, "Em thấy anh nên trả lời ra sao?"

Đó cũng là một vấn đề.

Tư Niệm nhìn chăm chăm vào mắt anh, cố gắng tưởng tượng anh cực kỳ đáng sợ. Nhìn đôi mắt kia, đen như vậy, lại còn đứng dưới ánh đèn, nhìn mũi anh, khóe miệng... Hình như không có gì liên quan đến nỗi sợ hết.

Trong phòng rất yên lặng, chỉ có tiếng kêu của con lắc đồng hồ, từng tiếng một, chảy từ lỗ tai đến tận trái tim.

Rất lâu trước kia.

Hai người từng nói về một chủ đề.

Khi đó cô vẫn còn là một thiếu nữ mới rung động, nhưng đã mặt dày hỏi anh lần đầu gặp nhau thì có kiss hay không. Hai người nghiêm túc thảo luận qua điện thoại rất lâu, xét thấy dù sao cũng đã gọi nhau là vợ với chồng rồi, loại việc này đáng nào cũng sẽ xảy ra thôi... Tiếp theo thì sao?

Cô cố ép tim đập chậm lại, tai vẫn nghe được tiếng thở của anh.

"Em thấy... để em sửa lại kịch bản là được." Cô cố gắng kiểm chuyện làm qua.

Miệng anh hình như hơi cong lên: "Được."

"Đổi thành quá sợ hãi, để Thẩm Triết tự phát huy khả năng vậy..."

"Được."

Tiếng của con lắc trong đồng hồ càng lúc càng to.

Bình thường có to như vậy đâu.

Trình Thần vươn người ra, đặt tay mình lên tay cô, nhẹ nhàng nắm lại.

Lòng bàn tay của anh rất nóng, nóng đến mức khiến tất cả giác quan của cô đều trở nên lẫn lộn với nhau...

Cô mím môi nhìn anh, không tránh né.

Anh phải nghĩ cho kỹ, nếu anh hôn em... Nghĩa là chúng ta đã lại bên nhau...

Khoảng cách rất rất rất gần.

Cô nhìn thấy anh hình như đang cười, nụ cười rất đẹp.

...

Đúng lúc nhắm mắt lại...

Một tiếng mèo gào the thé vang lên, cô hoảng sợ mở mắt ra. Một bóng trắng đã lao thẳng đến phía Trình Thần.

Thôi rồi.

Tư Niệm dồn sức túm con mèo lại, cuối cùng tóm được chiếc đuôi.

Coca lại the thé kêu lên, đôi mắt xanh mon mon quay lại, nhìn Tư Niệm chằm chằm.

"Coca... thích ghen."

Tư Niệm cười gượng giải thích, lập tức ôm mèo vào lòng mà dỗ dành, cũng không dám nhìn anh nữa.

Trong thời khắc mấu chốt này chỉ có Sprite là bình tĩnh, thậm chí không thèm mở mắt... Chờ đến khi Coca ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng mình, cô mới ngẩng lên nhìn đồng hồ: "Mười hai rưỡi rồi..."

Trình Thần vỗ vào lưng Sprite mấy cái. Con chó rất ngoan ngoãn chạy đến bếp, uống vài ngụm nước, sau đó chạy đến chắn trước cửa lớn. Vừa canh nhà vừa ngủ.

"Anh đọc lại kịch bản, em đi ngủ trước đi."

Nói xong, anh cầm tập giấy A4 lên, nhìn đi nhìn lại, có vẻ đang rất chuyên tâm.

Tư Niệm đâm lao thì đành phải theo lao, chỉ còn cách chịu thua: "Để em đi lấy chăn cho anh."

Anh ừ, cũng không ngẩng đầu lên.

Nếu không có Coca quấy rầy...

Tư Niệm chống cằm, ngồi trên chiếc bàn nhỏ ở ban công xem bu-rô kiện, rõ ràng là một đồng công việc, lại không thể thu hút sự chú ý của cô. Cũng may, "Hoa Trang" đã bắt đầu bấm máy, Trình Thần đã đến Tân Cương, còn lâu mới về.

Cho nên chuyện cô phải làm chính là tiếp tục làm việc, bắt đầu liên tục bàn chuyện kịch bản mới.

Dưới ánh nắng mùa thu, đúng lúc cô đang buồn ngủ, avatar hình Thẩm Úy Giác trên QQ bỗng nhiên sáng lên.

Thẩm Úy Giác: Ai da! Tớ bị kiếp trước của cậu làm cho thương tâm chết mất.

Tư Niệm ??

Thảm Úy Giác: Đi đi, đi xem cái microblogging ngàn năm không có động tĩnh gì của cậu đi.

Tư Niệm ?!

Microblogging không phải blog chính của cô, trong đó cũng chỉ có vài độc giả tiểu thuyết. Trừ Thảm Úy Giác với biên tập thì không còn ai cô quen ngoài đời hết, nên cũng bỏ hoang lâu rồi.

Không nghĩ tới có một status rất dài, còn @ [1] mình vào.

"Vì sao thời thanh xuân của anh lại chơi chung với cô chứ? @ Niệm Niệm, cô gái đặc sắc từng giới thiệu cho anh bao nhiêu tiểu thuyết hoa rơi rồi mộng mị gì đó, mở cánh cửa nội tâm của một người con trai sôi nổi là anh, còn từng gọi nhau bằng 'kiếp trước' nữa, bình tro cốt ngâm trong nước Tây Hồ làm anh bị biến dạng, nay gặp lại, sao tự nhiên lại cách nhau một khoảng xa vậy chứ?"

Tư Niệm lập tức không cảm thấy mệt mỏi nữa, lòng vui vẻ.

Đương nhiên là Lâm Hân.

Cô không nghĩ nhiều, trạng thái bí kịch bản ban nãy cũng biến mất, lập tức cười cười trả lời:

"Nhớ ngày mới gặp, lúc cậu lén lút vào phòng tôi ngủ để đưa thức ăn cho người nào đó, tôi còn giật hết cả mình, sau này đúng là xích mích quá nhiều nên thành duyên phận, bây giờ sau n năm vẫn quanh đi quẩn lại để chờ ngày lành tháng tốt đi lên, coi như không tính toán gì đến oan nghiệp 9 kiếp kia nữa."

Cô ôm mèo trong lòng, dưới chân là chó, càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ.

Lập tức có người trả lời.

Trình Thần: "Kịch bản có vài vấn đề, đến Tân Cương nói chuyện."

...

...

Không chỉ là @, còn viết thẳng trên microblogging của anh.

Thế là chỉ trong ba phút, cô được hơn 3000 cái @, đều là fan hâm mộ của Trình Thần.

Chỉ có ba người inbox [2] cho cô.

Thảm Úy Giác: Ai da! Đây, mối tình đầu của cậu ghen tị rồi.

Thảm Triết: Tân Cương chào đón bạn, nhớ mang cho anh mấy cái bánh bao hấp nhé.

Lâm Hân: Ha ha ha ha ha ha ha...

Tư Niệm suy nghĩ thì giật đứt một túm lông mèo, trả lời tin nhắn của Lâm Hân: Sao anh ấy biết microblogging của tớ?

Lâm Hân: Cậu không để ý là tớ với mối tình đầu của cậu ở chế độ mutual powder [3] à?

...

Điều hòa vẫn để ở nhiệt độ cao mà cô lại thấy lạnh lạnh.

Lần này thật sự không ổn rồi... Cô do dự thật lâu, quyết định gọi cho Trình Thần, cố lấy cớ, lẽ nào bảo mình không muốn đến Tân Cương? Nhưng sắp đông rồi, đám diễn viên bọn họ đều hết mình đóng phim, thậm chí chấp nhận đóng băng vì nhân dân tệ, cái cớ của cô chẳng phải quá vô trách nhiệm à?

Điện thoại kết nối đã lâu mà bên kia vẫn chưa nghe, đến lúc cô sắp dập máy thì giọng Trình Thần mới vang lên: "Có việc gì à?"

"... Chuyện đó, kịch bản có vấn đề gì ạ? Em muốn nghe qua trước." Tư Niệm bình tĩnh nói chuyện.

"Vấn đề cũng không lớn lắm."

Tư Niệm thăm thờ phào nhẹ nhõm.

"Tốt nhất là gặp rồi nói sau."

...

Trong lúc đàm phán, sợ nhất chính là khi đối phương nói hai chữ 'tốt nhất'. Thật ra ý tứ rất rõ ràng, nghĩa là không được từ chối, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất rồi. Vì vậy, cô, với tư cách một biên kịch không có nhân quyền, đợi sau khi Trình Thần bình tĩnh đập máy phải lập tức chạy lên mạng đặt vé máy bay.

Vốn sẽ bay lúc bốn giờ chiều, nào ngờ khi cô vừa tới sân bay thì được báo là chuyến bay bị hủy bỏ, dời đến chuyến cuối cùng.

23:40 xuống sân bay Ô Lỗ Mộc Tề [4], lại tiếp tục mất 3 tiếng đồng hồ để tới được huyện Cát Mộc Tát Nhĩ [5].

Tối nay phải quay cảnh đêm, lúc cô xuống xe cũng đúng là lúc công việc kết thúc, mọi người đang ăn khuya.

Trời lạnh như vậy, tất cả đều vây quanh một cái bếp lò ăn gì đó, lúc Tư Niệm đi tới, trợ lý Đồng Tiểu đã cười hi hi đem một nồi mao huyết vượng [6] đặt xuống đất: "Chỉ Tư Niệm vừa xuống máy bay là đã cố tình đi tìm chỗ mua về đó." Hơn ba giờ đêm nơi bãi đất hoang vu, đột nhiên xuất hiện một nồi mao huyết vượng thơm ngào ngạt thì ai thêm quán xuyến của nó làm gì? Nhất là khi cả đám đều mệt mỏi và sắp đóng băng đến nơi rồi.

Tư Niệm nhìn Trình Thần ngồi gần bếp, ở đây nhiều ngày như vậy, khó tránh khỏi việc đã sạm đen đi đôi chút.

Nhưng mà màu da lúa mạch cũng được dễ nhìn...

"WOW!" Thẩm Triết có vẻ suy tư, "Đây là thứ đạo diễn Trình của chúng ta thích ăn nhất, biên kịch, thật là trùng hợp nhé."

Tư Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta.

"Nhìn ngon quá." Nữ diễn viên che mặt bằng một chiếc khăn lụa là Đồng Giai thuận miệng nói, "Tôi thích ăn cay nhất, nhưng khí hậu ở đây không tốt, chỉ sợ mặt sẽ bị làm sao, mọi người cứ ăn đi, tôi đi ngủ trước."

Nói rồi đứng lên, ôm từng người một, không ngừng nói câu đã vất vả rồi.

Lúc đến chỗ Thẩm Triết, thấy anh đang vui đầu ăn bèn bỏ qua luôn.

Tới Trình Thần, đúng lúc Trình Thần vừa buông đũa, đang muốn nói gì đó với Tư Niệm, Đồng Giai đã đi đến, dịu dàng: "Đạo diễn vất vả rồi." Vừa nói xong đã vươn tay ra muốn ôm Trình Thần.

Đồng Tiểu nhìn ngây ngốc, Tư Niệm nhìn Trình Thần rồi lập tức quay sang nói nhỏ với Đồng Tiểu: "Quen dần đi, đoàn làm phim vốn rất thân thiết, thế là thường thôi."

"Hôm nay vất vả rồi." Trình Thần bình thản nhìn Tư Niệm, "Hôm đó em có bảo kịch bản có chỗ khó hiểu, vừa hay biên kịch đã đến, mai lúc ăn cơm hai người cứ thảo luận với nhau."

"Được, cảm ơn đạo diễn Trình." Đồng Giai cười cười, rất có chừng mực thu hồi động tác, bỏ đi.

Mọi người vẫn tiếp tục trò chuyện.

Có vẻ như cái ôm này mọi người đã quen rồi.

"Tư Niệm." Thẩm Triết kéo ghế lại gần, xen vào giữa cô và Trình Thần, "Đến đây, anh với em cùng bàn kịch bản."

Hơn nửa đêm rồi, thảo luận gì mà thảo luận.

Tư Niệm bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, ngồi xuống, nhìn nồi mao huyết vượng kia chăm chăm, càng nhìn càng thấy khó coi. Ớt này màu đậm như thế nhất định không tươi, tiết ít thế mà thả một đồng rau, thật là xấu tính... Tóm lại là rất khó coi.

Có lẽ Thẩm Triết cũng thấy không khí có vẻ không ổn, chỉ dùng chút sức giành giật thức ăn với người khác, sau đó cực kỳ im lặng.

Trình Thần nói nhỏ: "Đồng Giai là người như thế, mọi người quen rồi."

Tất cả những người kia đều ngồi ở phía bên kia bếp, chỉ có ba người bọn họ ngồi ở phía này, người ta thấy hai người nói chuyện cũng không nghe rõ là đang nói gì, tám chín phần cho rằng đang bàn kịch bản.

Tư Niệm ậm ừ, không nói gì.

Anh nói tiếp: "Anh chưa từng ôm cô ấy, em đừng hiểu lầm."

"Em không hiểu lầm gì hết." Tư Niệm nhìn quanh.

"Anh cũng chưa từng ôm." Thẩm Triết cảm thấy mình nên điều chỉnh lại không khí.

Cả Tư Niệm và Trình Thần đều quay sang nhìn anh ta.

"Cứ coi như anh chưa nói gì đi." Thẩm Triết hiểu thời thế nên câm miệng.

Trình Thần háng giọng: "Nếu đã tới rồi thì mai anh sẽ đưa em đi thăm quan một chút, xung quanh có mấy chỗ cũng khá lắm."

"Mai không phải bàn kịch bản với Đông Giai à?" Tư Niệm tiện tay cầm đôi đũa dùng một lần lên, khuấy mấy thứ trong nồi, gấp một miếng thịt cho vào miệng, bị vị cay xộc lên làm ho liên tục.

Một bình nước được đưa sang, là bình nước cá nhân.

"Uống chút nước đi, ăn chút một thôi." Trong giọng nói một mùi vẫn lộ rõ sự dịu dàng.

- Chú thích:

[1] @: tag.

[2] Inbox: gửi tin nhắn riêng.

[3] Mutual powder: theo dõi lẫn nhau trên microblog, nghĩa là nhìn được động thái của nhau.

[4] Ô Lỗ Mộc Tề: thủ phủ khu tự trị Tân Cương, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

[5] Cát Mộc Tát Nhĩ: một huyện của Châu tự trị dân tộc Hồi Xương Cát, khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc.

[6] Mao Huyết Vượng: gồm có tiết vịt, thịt heo, măng tây, mộc nhĩ, hoàng hoa tươi, chân giò hun khói, giá đỗ, ớt khô, các loại gia vị.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Tư Niệm nhận bình nước, nhìn miệng bình một lúc, không biết có nên uống hay không.

"Uống đi uống đi." Thẩm Triết nói nhỏ, "Bệnh sạch sẽ của Trình Thần là nỗi hận của toàn dân, tên này chỉ không chê mỗi em thôi. Nhớ có lần anh bị khát đến phát điên, tìm khắp studio cũng không có chai nước nào, tên này lại vẫn thản nhiên uống bình nước của mình... mặc kệ anh chết khát ngay trước mặt luôn."

Tư Niệm sắp chạm miệng vào chai, suýt thì bị sặc.

Lời của Thẩm Triết đã thành công lấy được sự chú ý của cô, cô nhỏ giọng hỏi Thẩm Triết: "Nhiều chuyện chút, anh có phải là gay không?" Thẩm Triết sùng sốt, sau đó vui vẻ nói: "Anh thích phụ nữ, một ngàn phần trăm thích phụ nữ."

Tư Niệm vênh miệng, nhìn anh ta qua ánh lửa: "Thích kiểu như thế nào?"

"Tuổi cũng xấp xỉ với anh, hiểu anh nói gì. Độc lập, tốt nhất là nên có sự nghiệp của riêng mình." Thẩm Triết chăm chú suy nghĩ, "Hiểu được anh, lúc bị anh mắng mỏ gay gắt vẫn có thể ôm anh."

...

...

"Anh chẳng phải sắp 30 rồi à? Lại thích kiểu đó á? Chẳng phải nên thích những người non nớt hay đại loại thế à?"

Tư Niệm lập tức sùng bái Thẩm Triết.

Nhưng nghĩ đến nửa về sau, lại cảm thấy không ổn: "Chỉ cần anh muốn, những người có thể ôm anh khi anh nổi giận không chừng còn phải đăng ký xếp hàng ấy chứ..."

"Không giống nhau." Thẩm Triết mím môi cười, bỗng thấy hơi ngại, "Những fan của anh có nhiều người là học sinh, bình thường nghĩ cho bọn họ nên lúc nào cũng làm một tấm gương sáng. Nhưng mà bạn gái anh thì sẽ phải thấy hết những mặt xấu xa của anh, ví dụ như mắng chửi người, đập phá đồ đạc gì đó."

Cô im lặng một lát, lại uống thêm vài ngụm nước.

Gió ở đây rất to, dù đã có bếp lò nhưng vẫn thấy lạnh lạnh.

Vai đột nhiên thấy nặng hơn, Trình Thần đã cởi áo khoác ra choàng lên người cô.

Tư Niệm quay lại nhìn anh, đột nhiên xúc động nhớ lại những kí ức đã bị chôn giấu kia. Khoảng thời gian yêu sớm xa xôi kia có đủ loại hạnh phúc, từ giọng của anh đến những chuỗi ký tự trên mạng của anh. Tiếc nuối lớn nhất chỉ có chưa từng gặp nhau... Cô nhìn Trình Thần, Trình Thần cũng nhìn cô.

Áo anh quá to, khi choàng trên người cô, vạt áo đã chạm đất.

Ngay khi cô bị xúc động đến bối rối bởi một chiếc áo, Trình Thần lại chuyển ánh mắt sang nơi khác, nói nhỏ: "Đã biết là đến Tân Cương sao không mặc quần áo ấm vào?"

Tình cảm muốn bày tỏ đã đi được nửa đường lại bị ném trở về chỗ cũ.

Tư Niệm sụt sịt mũi, phần nộ tiếp tục uống nước, uống cạn bình nước của anh luôn: "Không làm thế thì làm sao thể hiện được sự săn sóc đạo diễn dành cho biên kịch chứ?"

Trình Thần lại nhìn cô: "Em còn muốn giận đến bao giờ nữa?"

"Em có giận à?" Tư Niệm cười nhạt hai tiếng.

"Anh bảo này." Thẩm Triết thật sự là hết cách, vừa cố gắng lấy miếng tiết cuối cùng trong nồi vừa lắc đầu thờ dài, "Có giận thì cãi nhau to lên, đừng có nói nhỏ như vậy nữa..."

Trình Thần với Tư Niệm đều nhìn anh ta.

Thẩm Triết thẳng thừng đặt đũa xuống: "Ăn no rồi."

Hôm sau vẫn quay đêm, ban ngày Trình Thần liền đưa Tư Niệm đi thăm thú mọi nơi.

Để tránh bị nghi ngờ, Tư Niệm còn cố ý rủ mấy người khác đi cùng, đúng lúc cả đám đứng dưới tầng trệt chờ Trình Thần, Đồng Giai đã xuất hiện: "Ban này vừa gặp đạo diễn Trình, anh ấy bảo muốn ra ngoài đi chơi. Vừa hay có biên kịch ở đây, chúng mình cùng đi một đoạn, vừa nói chuyện kịch bản vừa đi chơi luôn."

Tư Niệm không trả lời.

Một lúc sau, Trình Thần mới chậm rãi đi đến, bên cạnh còn có Thẩm Triết.

Mấy người lũ lượt lên xe, trợ lý biên kịch Đồng Tiểu rất vui vẻ, không ngừng hỏi liệu có thể đến thành cổ Bắc Đĩnh không, rồi còn chừa gì đó, Thẩm Triết cười: "Đừng tin mấy người trên mạng nói làm gì. Mấy di tích lịch sử này đến xem mới biết chỉ là mấy bức tường đồ, hôm nay nên đi xung quanh một chút, đạo diễn Trìnhtiện thể đến chỗ suối nước nóng gần đây bàn chuyện luôn."

"Đạo diễn Trình muốn nói về bộ phim à?" Đồng Giai tận dụng triệt để, nhìn Trình Thần đang lái xe.

Trình Thần ậm ừ, không nói gì thêm.

"Nhắc đến một bộ phim mới." Thẩm Triết lập tức lên tiếng, "Anh nhớ một người anh em của anh mấy hôm trước có đi kiểm duyệt, có một bộ tên là '33 mm tình yêu' đã lập tức bị loại luôn."

"Vì sao?" Đồng Tiểu hỏi.

Tư Niệm nghe cũng cảm thấy khó tin, nghĩ thật cẩn thận, cái tên này nghe có vẻ bi thương, nhưng cũng chắc không đến mức không vượt qua được bước kiểm duyệt chứ?

Một nhà làm phim nam ngồi cạnh cười ha ha: "Mấy nhà kiểm duyệt này càng lúc càng đáng sợ, trở thành bác học cả rồi."

"Nói mau đi." Đồng Giai cũng tò mò, kéo cổ tay nhà làm phim kia, "Vì sao?"

Trợ lý đạo diễn Lưu Khánh Khánh cuối cùng cũng không nhịn được nữa: "Là cái đường kính ấy, là đường kính của cái vật dùng để phòng tránh AIDS ấy, tôi nhớ đó là đường kính ở trong thì phải..."

Giải thích rõ ràng rồi, mọi người đứng hình mất ba giây.

Sau đó đều cười rộ lên, đến cả khoe miệng Trình Thần cũng hơi cong cong.

Tư Niệm nhìn Trình Thần chằm chằm, bắt đầu rất gian manh cân nhắc một vấn đề, sau mình thì anh có bao nhiêu người bạn gái? Không đúng, hiện giờ anh có bạn gái hay không mình còn chưa biết nữa là...

Thế là mọi người trò chuyện rôm rả suốt dọc đường, không ngừng nói về những tin đồn thú vị. Chuyện của người lớn khó tránh khỏi có chút đen tối, Trình Thần thỉnh thoảng cũng nói xen vào. Chỉ có Tư Niệm là giả chết.

Thẩm Triết chuyển hết từ chuyện này sang chuyện khác, cuối cùng lại nhảy đến mối tình đầu.

Chủ đề này chẳng phải quá trong sáng à?

Sau khi trợ lý biên kịch Đồng Tiểu kể lại hết chuyện mờ ám ngày xưa của mình với một giáo viên, trợ lý đạo diễn Lưu Khánh Khánh kể về việc mình theo đuổi em gái khóa dưới như thế nào, tóm lại là mọi người đều kể hết chuyện ngày xưa của mình rồi, Thẩm Triết mới vui tươi hơn hờ nhìn về phía Trình Thần: "Lúc tôi quen Trình Thần là lúc học đại học, chỉ biết mối tình đầu của tên này hồi cấp 3, còn chi tiết câu chuyện tình yêu hồng hạc thắm đỏ thì chả biết tý gì."

Thẩm Triết ngồi trên ghế phụ, Tư Niệm muốn đá anh ta cũng không được, đành mặc cho anh chàng nói hết.

Mọi người đều mời mắt chờ nghe chuyện.

Vừa hay xe gặp đèn đỏ.

Trình Thần đáp phanh, không nói gì.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây... Đến khi đèn chuyển sang màu xanh, mọi người cũng từ bỏ ham muốn được nghe chuyện vui, anh lại đột nhiên mở miệng: "Là yêu ảo."

Những lời này giống như thả một quả bom xuống, làm cháy bùng lên ngọn lửa tò mò.

"Tiếp đi tiếp đi." Thẩm Triết phản kích không tả nổi, chỉ có mình anh biết nhân vật còn lại ngồi ngay ở hàng ghế thứ hai, loại cảm giác cả thế giới này chỉ có mình biết quả thực là cực kỳ thoải mái.

"Lúc ấy tôi buồn chán, đang luyện cấp thì một nhân vật mặc váy ngắn chạy đến, nói với tôi 'Quá mạnh, tên của bạn quá mạnh'. Câu tiếp theo cô bé ấy nói là 'Chúng ta kết hôn đi, nếu treo tên bạn làm phụ quân thì quả là quá phong cách.'" Tôi còn nhớ nhân vật đó rất ít người ở server ấy dùng, đó là nhân vật mặc váy xanh da trời, đầu có hai cái búi tóc kiểu nha hoàn ngày xưa, lúc nhìn thấy tôi lập tức tưởng tượng đến mấy người trên bát sứ hiệu Cảnh Thái Lam."

...

Tư Niệm thật sự muốn đập đầu vào cửa kính chết đi cho rồi.

Thẩm Triết ho khan cả buổi: "Thế rốt cục cậu lấy tên là gì?"

"Chúa Jesus."

...

Đồng Tiểu à một tiếng thật dài: "Nên tên vợ cậu nhất định sẽ là 'Nương tử của Chúa Jesus'... Quả là kết hợp của Trung Quốc với phương tây."

Thẩm Triết thật sự hết nhin nổi, quay đầu nhìn Tư Niệm: "Biên kịch, thật không ngờ đạo diễn Trình của chúng ta lại có một mối tình khó hiểu như vậy."

Tư Niệm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta: "Đúng thế."

Chuyện như vậy cũng coi như chính cô chủ động đi. Cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhớ tới lúc đó, cô thật sự là bị kinh sợ bởi tên anh, không ngờ anh lại không từ chối, tiếp theo là bãi đường thành thân. Tiếp theo thì bắt đầu nói chuyện với nhau...

"Thật ra lúc đầu, khi cô ấy nghe nói tôi học ở trường trung học trực thuộc đại học Bắc Đại, chính mình thì vẫn cấp hai..." Trình Thần tiếp tục nói chậm rãi, "Thế là gửi hết đồng bài tập của mình cho tôi làm, nhưng nói trong game thì không rõ, bèn gửi QQ sang."

"Sau đó bắt đầu nói đến lý tưởng sau này phải không?" Đồng Giai nói tiếp.

"Cô ấy chưa bao giờ nói về lý tưởng cuộc đời với tôi, chỉ nói giáo viên này quá ngốc nghếch, giáo viên kia quá bất công, vân vân." Trình Thần đã lái vào khu nghỉ dưỡng, "Cô ấy học rất kém, tôi thậm chí còn nghi ngờ về khả năng tốt nghiệp của cô ấy."

...

Tư Niệm chán nản nhìn phong cảnh xung quanh, xe đã dừng lại.

Hóa ra anh nghĩ mình như vậy?

"Tiếp theo thì sao?" Không ai xuống xe, đề tài này thật sự quá hấp dẫn.

"Không có tiếp theo." Trình Thần rút chìa khóa, mở cửa, xuống xe...

"Không có kết cục à?" Đồng Tiểu tiếu nuối.

"Là mối tình đầu mà, có mấy mối tình đầu nào thành công đâu." Lưư Khánh Khánh tổng kết.

"Nghe nói đạo diễn Trình thi học viện phim ảnh, điểm cao nhất khoa văn hóa." Đồng Giai là sư muội đồng môn, cảm giác rất tự hào, "Còn cô gái kia cuối cùng nhất định học trong trường dạy nghề, không có gì tiến bộ. Nói không chừng mấy năm sau đạo diễn Trình vô tình gặp được, người ta đã tay bồng tay bế, đứng trong cửa hàng tạp hóa thời tiền lệ cho anh ấy cũng nên..."

Tư Niệm đảo mắt.

Nông cạn. Cửa hàng tạp hóa rất tốt đấy, bất kỳ cửa hàng trà sữa nào trên đường Nam Kinh cũng có số lẻ rỗng một tháng là hơn mười vạn nhé.

Thật ra kịch bản của loại phim kiểu này, đã vào tay đạo diễn rồi toàn quyền sau đó đều nằm trong tay đạo diễn.

Tư Niệm thật sự không nghĩ ra ý nghĩa của sự có mặt của cô.

Ăn cơm trưa xong, nhiều người không chịu được, bèn thuê luôn phòng ở khu nghỉ dưỡng. Lúc này Trình Thần mới gọi cô vào phòng, bắt đầu... nói chuyện phiếm

Những đánh giá của anh vẫn đang bay bay trong đầu Tư Niệm, cô hoàn toàn chẳng có chút vui vẻ nào.

Đến khi anh đưa cô một cốc cocacola nấu gừng sệt cô mới giật mình nhận ra, anh mà lại nấu thứ này.

"Đang nghĩ gì vậy? Hồn vía lên mây cả rồi." Anh ngồi xuống.

Cô cầm cốc bằng cả hai tay: "Đang nghĩ anh nói em không thể tốt nghiệp."

"Không phải em tốt nghiệp rồi à?"

"Nhưng mà lúc trước anh thấy em không thể tốt nghiệp."

Trình Thần nhìn cô cúi đầu, im lặng một lát mới nói: "Anh nhớ khi đó ngày nào cũng phải đắc tội em ít nhất một lần, sau đó tốn nửa tiếng để dỗ dành. Sao nhiều năm thế rồi... em vẫn thích tức giận như vậy."

Anh vừa nói vừa cười, không hiểu sao cô nghe mà tim đập thành thịch.

Cô vốn không tức giận, chỉ đang tính toán xem làm thế nào để tiết kiệm thời gian, viết thêm mấy kịch bản... Nhưng nghe Trình Thần nhắc đến chuyện ngày xưa như vậy, cô lại không biết nói gì nữa.

Trình Thần đột nhiên nhắc cái cốc thủy tinh trong tay cô lên, đặt xuống bàn trà.

Tư Niệm ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy anh đứng lên, cúi đầu nhìn mình.

Trước kia những lúc cãi nhau, khi anh tức đến không nói gì được nữa đều bảo: "Nếu giờ mà em ở trước mặt anh...", sau đó nuốt nửa vế còn lại vào, hờn dỗi với cái điện thoại.

Giờ thì ở trước mặt thật rồi.

Trình Thần, anh sẽ thế nào?

Anh chạm lòng bàn tay vào má cô: "Vẫn tức à?"

Tư Niệm cảm thấy máu đang dồn lên, có chút... mất tỉnh táo.

Ngay khi anh chậm rãi cúi xuống, cô cũng rất tự nhiên nhắm mắt lại.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng mở cửa: "Đạo diễn Trình, quan hệ của công ty ta với hai nhà đầu tư..."

Giọng Lưư Khánh Khánh đột ngột dừng lại.

Rầm một tiếng, cánh cửa lại bị đóng lại.

Tư Niệm bật dậy khỏi chiếc giường, suýt thì òa khóc: "Sao anh không khóa cửa lại..."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

"Quên mất." Trình Thần cũng nói với vẻ tiếc nuối, "Ban nãy nói đến đâu rồi nhỉ?"

"... Đến chuyện em phải về Thượng Hải."

Có vẻ không phải là nói đến đâu mà phải là làm đến đâu rồi mới đúng chứ nhỉ?

Anh lại lui lại, ngồi xuống ghế sa lon: "Sao phải về?"

Tư Niệm vẫn nghĩ về chuyện ban nãy, thuận miệng nói: "Kịch bản bộ phim thì anh cũng coi như là người sáng tác, nếu có vấn đề thì gọi cho em là được rồi, cũng không phải cần sửa gì nhiều..."

Cô vẫn đang nói, Trình Thần đã nắm lấy tay cô, kéo một cái, khiến cô đến trước người anh.

Tư Niệm ngạc nhiên nhìn anh, Trình Thần anh muốn làm gì vậy?

"Anh thấy thế không ổn."

Muốn hôn thì hôn, không hôn thì đừng có động tay động chân...

Lẽ nào chỉ muốn mập mờ với em?

Tư Niệm bỗng có chút tức giận, muốn rút tay ra, Trình Thần đã nhanh chóng nắm lại: "Đến đây."

"Anh nói xem anh muốn làm gì đi đã."

"Em không nhận ra anh muốn làm gì à?"

...

Trình Thần cũng tức giận đến mức thái dương nhăn lại.

Hai người cứ giằng co như thế, anh trừng em, em trừng anh.

Không hiểu sao lại thấy có mùi khói súng...

Tư Niệm đang do dự xem có nên hất tay anh ra không, đúng lúc vẫn còn suy nghĩ thì đã bị anh ôm lấy, chưa kịp nhận ra thì đã ngã vào lòng anh.

Bản thân bị ôm một cách rất lạ, bị anh ôm...

Hô hấp của anh phả vào mặt, hình như nhận ra cô chưa quen, cuối cùng bèn ôm cô lên, để cô ngồi trên đùi mình.

Vóc người anh rất cao, cô lại nhỏ bé, cảm giác giống như cô đang nép vào ngực anh.

"Tư Niệm?"

Cô không lên tiếng, cũng không dám di chuyển.

Bao nhiêu tức giận ban nãy đều biết mất, hoàn toàn bỏ tay. Tiếng tim đập của anh hình như cũng hơi hỗn loạn, Tư Niệm mím môi cười thầm.

"Tiếp tục nhé?" Anh cúi đầu nhìn cô.

Tư Niệm mím môi im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn ngẩng lên nhìn anh: "Anh định hợp lại thật sao?"

Anh nhẹ nhàng cau mày, thì thầm vào tai cô: "Chúng ta... từng nói chia tay rồi à?"

Một trò chơi chữ tài tình đã thần nhiên hóa giải nhiều năm chia xa.

Cô nhìn vào mắt anh, há hốc mồm, không có cách nào để phản bác, sau đó nhìn thấy tầm mắt anh dần dần di chuyển xuống dưới, đôi môi mỏng cũng rất tự nhiên chạm vào đôi môi của mình.

Rất mềm, cũng rất dịu dàng.

Chỉ là một cái chạm môi đơn giản nhưng cũng làm lòng cô run lên, không nói rõ là khó chịu hay dễ chịu... Trái tim chỉ là chuyển động vừa chậm vừa mạnh. Ngoài cửa có tiếng người đi qua, không biết đang nói với nhau cái gì, cô chợt nhớ ra cửa còn chưa khóa lại, vừa há miệng muốn nhắc anh thì Trình Thần đã hôn cô thật sâu.

Đầu lưỡi trực tiếp xâm nhập, mùi thuốc lá nồng nặc.

Tư Niệm nhủ thầm, cô không hút thuốc lá, thậm chí còn bị dị ứng nhẹ với mùi thuốc. Trước kia khi còn đi học anh chưa bao giờ hút thuốc, giờ sau nhiều năm, thuốc lá đã thành một thứ không khỏi rời tay anh mất rồi, không biết suốt mấy năm qua anh còn có thêm bao nhiêu thói quen xa lạ với mình nữa?

"Có phải không thích mùi thuốc lá không?" Anh tạm ngừng, nhanh gọn xác nhận.

Tư Niệm âm ừ, đúng lúc muốn giải thích mình bị dị ứng với mùi thuốc thì anh đã nhanh chóng chặn miệng cô lại, không để cô có thời gian trả lời. Tư Niệm chớp mắt mấy cái, cuối cùng nhắm mắt lại, cam chịu để mùi thuốc tùy ý tràn ra.

Nếu không phải Trình Thần.

Nếu không phải Trình Thần, nhất định cô sẽ đẩy người đàn ông hút thuốc này ra.

Nhưng làm sao có thể không phải anh.

Suốt bao nhiêu năm qua, cô thậm chí chưa từng có bất kỳ ý đồ nào với những người khác.

Cuối cùng anh đặt cô xuống giường, ánh mắt đã trở nên nóng bỏng.

Tư Niệm mãi mới tìm được chút lý trí, nhờ giọng thì thào: "Trình Thần, ban ngày..." Anh âm ừ, buông cô ra, kéo rèm cái "roạt", lại quay về giường. Cô liều mạng bao cơ thể bằng chân bông, không để anh vén chăn lên.

Trong phòng tối, lại không có đèn, ánh mắt anh vẫn rất sáng. Anh chỉ chống tay, nhìn Tư Niệm mặt đang đỏ bừng kia, không nói gì.

Tư Niệm bị anh nhìn đến mức sắp không thở nổi, giữ chặt chăn, cố gắng khuyên anh không nên háo sắc như thế: "Không phải có rất nhiều người đang chờ anh à..."

Anh nhìn chiếc đồng hồ ở cổ tay trái: "Không vội."

Sau đó tiện tay cởi chót, tháo đồng hồ xuống, đặt lên tủ ở đầu giường.

"Khi đó anh không tìm thấy em." Anh chống đầu nhìn cô, "Rất khó chịu. Em thích giận dỗi, anh tưởng em chỉ mất tích tầm hai ngày để anh sốt ruột, nào ngờ suốt mấy tháng không tìm được em."

Tư Niệm mím môi, khẽ đau lòng.

"Vốn muốn mua hai chai rượu, uống say rồi sẽ không tìm em nữa, nào ngờ lại xui xẻo mua nhầm rượu giả. May mà được người ta phát hiện rồi đưa đi cấp cứu. Lúc ấy rất khó chịu, sau lại phải học lại một năm." Anh kéo một góc chăn cô đang cầm, xoắn lên, ôm cô vào lòng, môi cong lên một góc rất đẹp, lặng lẽ mỉm cười một lúc rồi mới nói tiếp, "Em nói xem, anh cũng sắp ba mươi đến nơi rồi, sao lần nào thấy em cũng nhớ đến những chuyện năm mười mấy tuổi thế?"

"Sau đó thì sao?" Cô hỏi anh, rõ ràng đã qua rất lâu rồi nhưng vẫn không tìm được căng thẳng.

Đó là một lỗ hổng quá lớn sau một khoảng thời gian quá lâu. Cô chỉ nghe được tin về anh qua những cuộc phỏng vấn sau khi anh nổi tiếng. Anh chưa từng nhắc về thời đi học, hình như đó là một cái kiềng kij vô cùng lớn.

"Sau đó à?" Anh hình như đang nhớ lại.

Sau đó sẽ không có sau đó nữa.

Tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ một nụ hôn thật sâu.

Cô nhanh chóng nhắm mắt lại, cuối cùng không chịu được nữa, nước mắt lưng tròng: "Không được đâu, đau..."

...

"Thử lại nhé?"

...

"Không được không được, đau chết mất..."

Tư Niệm mắt ầng ậc nước, lên án.

Trình Thần không dám thử nữa, chỉ dùng tay lau nước mắt cho cô, cuối cùng nước mắt nhiều quá, anh đành phải túm lấy hộp khăn giấy, đưa mảy tờ cho cô lau. Tư Niệm oán hận cắn tay anh, sau khi trút hết hung ác trong lòng mới hỏi anh: "Cuối cùng anh có biết hay không?"

...

"Có kinh nghiệm về mặt lý thuyết." Trình Thần dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô, "Anh từng đạo diễn mấy cảnh giường chiếu..."

Tư Niệm tròn mắt, nghe được tiếng 'thịch' trong lòng: "Nhiều năm thế mà anh vẫn chưa từng có bạn gái à?"

Trình Thần thở dài nhẹ nhõm: "Nếu có bạn gái thì còn có thể có chuyện này với em sao?"

Tư Niệm bỗng nhiên yên lặng: "Cả bạn cùng giường hay đại loại thế cũng không có à?"

...

Trình Thần cẩn thận lau nước mắt cho cô xong cô mới thích thú chui vào trong chăn, ôm anh thật chặt, cảm nhận được làn da nóng hổi dính mồ hôi của anh, bỗng đưa một câu rất vô nghĩa: "Đạo diễn Trình, anh thật đáng thương, bao nhiêu năm qua vẫn phải tự mình lao động (* ý chỉ DIY ấy)..."

Lời còn chưa dứt, Trình Thần đã xách cô ra khỏi chăn: "Có phải hết đau rồi không?"

"Vẫn đau..."

Đến tận lúc ăn tối mất Tư Niệm vẫn hơi sưng, thỉnh thoảng lại oán hận nhìn Trình Thần.

Cách xếp chỗ ngồi quả thật quá khôi hài, bên trái Trình Thần là cô, bên phải vốn là chỗ của một nhà sản xuất, không ngờ lại bị Đông Giai đoạt trước. Vừa ngồi xuống, Đông Giai đã tìm được một chủ đề rất nghiêm túc, ngồi thỉnh giáo Trình Thần, Thẩm Triết vẫn cười đến híp tịt hai mắt lại, liên tục nháy mắt ra dấu cho Tư Niệm.

Lúc đĩa thịt gà được bê lên, Trình Thần gấp trước một miếng cho Tư Niệm.

Tư Niệm dùng đũa chọc thịt gà: "Có da."

Trình Thần gấp miếng thịt vào bát mình, lột da, sau đó lại đặt vào bàn cô.

Cô cho vào miệng cắn rồi lại nhả ra: "Béo quá."

Trình Thần im lặng gấp khoai tây cho cô.

"Nhạt quá."

Trình Thần vẫn không nói gì, gấp cái trứng muối cay đặc sản của Tân Cương vào bát Tư Niệm.

Đông Giai quả nhiên rất anh dũng, còn cười nhìn Tư Niệm, ra vẻ quan tâm: "Biên kịch có phải không quen ăn đồ ăn của Tân Cương không? Thịt gà này vốn phải nấu như thế, ăn quen là sẽ thấy ngon ngay."

"Cũng được." Tư Niệm trả lời gọn lọn, ăn xong một miếng, đột nhiên quay sang nhìn Trình Thần, "Anh thích ăn đồ ăn Tân Cương à?"

"Không thích." Trình Thần nói xong ngừng một chút, lại bổ sung, "Cực kỳ không thích."

Thẩm Triết vốn đang uống rượu, không nhịn được bật cười, phun hết rượu ra.

Lúc ra khỏi nhà ăn, tiến vào thang máy, Thẩm Triết vẫn cười không ngớt, vỗ vai Trình Thần hỏi: "Đạo diễn Trình, đêm nay tôi không ngủ được, hay là tôi vào phòng cậu rồi chúng ta bàn chuyện nhé?"

Trình Thần ấn tảng ba: "Đêm nay phòng tôi có người."

...

Cả thang máy im lặng, đến Đông Giai vốn nói liên mồm cũng im lặng, thang máy đã đến tầng ba, một tiếng ding nho nhỏ vang lên, Trình Thần bước ra khỏi thang máy, sau đó quay đầu lại: "Tư Niệm?"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tư Niệm bắt gác lùi lại một bước.

Sau đó thốt lên một câu với bản năng tự vệ: "Đạo diễn Trình... mai nói chuyện kịch bản được không?"

Thế nào gọi là lừa mình dối người? Chính là thế này.

Trình Thần nhú mày, không nói gì.

Dân chúng nhìn trừng trừng, hai người vẫn căng như thế, cuối cùng cô đành đầu hàng, bước ra khỏi thang máy.

Đợi sau khi thang máy đóng lại hoàn toàn, cô mới do dự nhìn anh: "Anh sẽ không để em ngủ ở chỗ anh đêm nay đó chứ?"

Trình Thần vẫn không nói gì, lấy thẻ ra vào từ trong ví ra, đi giữa hàng lang.

Anh càng yên lặng Tư Niệm càng hoảng.

Chắc không phải tức rồi chứ? Ban nãy thấy Đông Giai cứ dính lấy anh nên mới tỏ thái độ một chút... Đạo diễn Trình vĩ đại chắc không hẹp hòi thế chứ? Đến khi Trình Thần mở cửa xong, cô mới ho một tiếng, vừa định nói thì đã bị anh ôm vào lòng: "Tiếp tục chứ?"

...

Trình Thần khóa cửa lại, ôm cô vào phòng.

Biết ngay mà...

Tư Niệm ôm cổ anh, tốt bụng nhắc nhở: "Đạo diễn Trình, em nhớ ngày mai anh phải bấm máy..."

"Không sao."

Trình Thần hôn cô một cái, đặt cô xuống giường.

Tư Niệm nhìn khuôn mặt anh, cam phận nhắm mắt lại, hiên ngang lâm liệt nói: "Đến đây đi, em biết ngay nếu anh không thành công sẽ không bỏ qua đâu mà."

Trình Thần buồn cười nhìn cô: "Ban nãy ai cứ bảo 'thử lại lần nữa' thế?"

...

Cô thế là cô vốn muốn lùi một bước tiến nhiều bước, nhưng rõ ràng là không thể dùng chiêu này với đạo diễn Trình rồi.

Cô vừa nhớ tới buổi chiều là mặt đã nhăn nhó nhí nhố, Trình Thần thật sự buồn cười: "Tư Niệm?"

"Nhanh lên nhanh lên." Tư Niệm thờ thật sâu, "Nhân cơ hội em vẫn còn dũng khí."

Anh ngồi xuống một bên giường: "Ban nãy có phải em ghen không?"

"Hơi hơi... Có phải em quá đáng quá không?"

"Cũng được." Giọng anh rất nhỏ, "Con gái làm nũng rất đáng yêu, nếu không phải người con gái anh thích thì anh sẽ rất phản cảm."

Tư Niệm mở mắt ra, nhìn anh nằm xuống cạnh mình, lòng bỗng mềm ra.

Thật ra nhiều năm trước anh cũng từng nói như vậy.

Cô còn nhớ khi đó có rất nhiều game thủ nữ theo đuổi anh trong game, cô thường tức giận vứt hết trang bị anh tặng đi, bán cả nhà, sau đó chạy đến một

góc không người trong game. Không biết bao nhiêu người cười cô là đồ chỉ biết làm trò, có mỗi Trình Thần hiền lành là lần nào cũng chạy khắp nơi tìm cô. Không than một tiếng, chỉ đi khắp bản đồ để tìm cô.

Có lần cô không nhận được hỏi anh, anh không thấy em rất quá đáng à?

Khi đó anh đang bị ốm, vừa uống nước vừa cười, nói con gái làm nũng rất đáng yêu.

Cô xúc động, sáp lại bên anh, ôm eo anh, nũng nịu cười: "Anh nói liệu có phải kiếp trước anh nợ em hay không? Bao nhiêu năm rồi mà vẫn gặp phải em?"

Trình Thần ừ một tiếng, ôm cô lên: "Chắc vậy rồi."

Anh cười dịu dàng đến lạ, Tư Niệm chăm chú nhìn anh, nói nhẹ: "Anh biết không, lúc anh cười lên rất đẹp, đáng tiếc, bình thường lúc làm việc anh chẳng cười mấy."

"Thế à?"

Anh cúi xuống, chậm rãi tới gần cô.

Rất gần, đến mức cô có thể nhìn thấy mình trong đôi mắt anh.

...

"Không được không được..." Tư Niệm chảy nước mắt.

Trình Thần bị cô làm cho luống cuống, ôm cô dỗ dành một lúc rất lâu, Tư Niệm mới sợ hãi nói: "Anh xem, có phải em có cấu tạo đặc biệt không, chưa từng nghe nói có người đau như vậy..."

Trình Thần bình tĩnh lau nước mắt cho cô: "Lần đầu tiên như vậy là bình thường."

Tư Niệm áy náy nhìn Trình Thần, do dự mãi mới bảo: "Hay là... anh vào toilet đi?"

"... Ngủ."

Trình Thần tắt đèn, ôm cô vào lòng.

Một lát sau, tiếng thở bên tai đã vang lên đều đặn, chắc là ngủ rồi.

Tư Niệm do dự mãi, mới cầm điện thoại bên gối lên, lặng lẽ gửi một tin nhắn cho Thẩm Úy Giác, Thẩm Úy Giác nhanh chóng trả lời: Cậu không phải đang trong đêm xuân à?

Tư Niệm suýt thì cắn phải lưỡi: Sao cậu biết?

Thẩm Úy Giác: Thần tượng của tớ nói, ban nãy anh ấy còn đặc biệt gọi điện thoại buồn chuyện với tớ.

...

Cô dờ khóc dờ cười, còn chưa biết trả lời thế nào thì Thẩm Úy Giác đã gửi thêm tin nữa: Thành công chưa?

Tư Niệm: Chưa...

Thẩm Úy Giác: Không phải chứ? Các người đắp chăn nói chuyện phiếm chắc? Đều là nam nữ trưởng thành cả rồi, còn giả vờ thuần khiết cái gì nữa?

Tư Niệm: Ai lớn chứ...

Thẩm Úy Giác: Nhưng ngực cậu hơi nhỏ, không chừng người ta thấy thì không có hứng thú, tớ nói rồi, bình thường phải ăn nhiều một chút, cái gì nhỏ rồi cũng to lên.

Tư Niệm: Gun... Anh ấy không biết!

Thẩm Úy Giác: Cậu mới gun ấy... Cậu tưởng cậu đang làm toán đấy à? Đàn ông với cái này đều không cần thầy dạy...

Tư Niệm im lặng nghĩ một lúc, lại nhét điện thoại xuống dưới gối, xoay người lay lay Trình Thần.

"Sao thế?" Giọng anh vẫn còn ngái ngủ, rõ ràng là chưa tỉnh hẳn.

"Tiếp tục nhé?"

...

Trình Thần không nói gì, cũng không di chuyển.

Vẫn đang ngủ...

Tư Niệm di chuyển phần thân dưới, đúng lúc đang chuẩn bị từ bỏ thì eo đã bị ôm lấy.

Tuyệt đối không nhân nhượng như hai lần trước.

Trong bóng đêm, cơ thể cô nóng dần lên, căng thẳng ôm lấy anh, có phải anh giả vờ không thể... hai lần trước còn không biết gì cơ mà? Trình Thần cười rộ lên, anh sợ em đau, em vừa kêu đau là anh không dám làm gì nữa.

Giờ không sợ nữa à?

Anh cuối cùng cũng có chút bó tay, vừa cố phân tán sự chú ý của cô vừa nói nhỏ, anh thấy nếu không giải quyết triệt để thì em sẽ không để anh ngủ ngon giấc... Lưỡi của anh dịu dàng tiến vào, cũng không nói gì nữa, tay nâng cổ Tư Niệm lên, điều chỉnh góc độ hôn, không cho cô cơ hội lên tiếng.

...

"Tư Niệm?"

Cô thật sự chẳng còn chút sức nào, tim vẫn đập nhanh như trước, nhanh đến mức run rẩy. Sau khi Trình Thần gọi cô một tiếng, cô mới nghiêng rặng nghiêng lợi đá anh một cái yếu xìu.

Quá nham hiểm, thể mà còn giả vờ không biết gì...

"Muốn đi tắm không?" Anh cười, vuốt ve mái tóc cô, "Anh ôm em đi tắm nhé?"

"... Không cần đâu." Cô chỉ muốn ngủ, muốn ngủ một giấc thiên thu luôn.

"Anh đi rửa nhé?" Trình Thần hiền lành dụ dỗ cô, "Sắp năm giờ rồi, sáu giờ anh phải bấm máy, nếu em muốn về Thượng Hải sớm thì để anh bảo trợ lý đặt vé cho em vậy."

Tư Niệm ậm ừ, vươn tay ôm eo anh.

Trình Thần vẫn muốn nói gì đó, lại nhận ra cô đã không còn tỉnh táo nữa rồi, đành tiếp tục nằm như thế, chờ cô ngủ hẳn mới đặt tay cô ra, để gối ở vị trí của mình cho cô ôm ngủ tiếp.

Đến khi cô tỉnh dậy đã là ba giờ chiều.

Mơ mơ màng màng nhìn điện thoại, có một tin nhắn chưa đọc, là của Trình Thần: Dậy thì gọi cho anh.

Tư Niệm ôm chăn suốt mười phút mới tỉnh hẳn, cầm điện thoại gọi cho anh.

"Dậy rồi à?" Anh bắt máy, bình thản hỏi.

Tư Niệm dịu dàng dạ: "Bao giờ anh xong việc?"

"Chắc khoảng nửa đêm."

"A." Tư Niệm ngẫm nghĩ, vẫn không nhận được oán trách, "Sao anh chẳng dịu dàng gì cả... Có phải ăn xong chùi mép, vò đã mề lại sứt rồi không?"

Đầu dây bên kia im lặng hơn mười giây, Trình Thần đột nhiên che điện thoại nói một câu, tôi đi hút thuốc, sau đó hình như đi một quãng rồi mới nói: "Nếu đói thì tầng dưới có quán cơm đấy."

"Cũng được, không đói lắm." Tư Niệm thuận miệng hỏi, "Hôm nay quay cảnh gì thế?"

"... Cảnh giường chiếu."

"..."

Tư Niệm nhớ đến cái cảnh trong động kia, đau khổ phát hiện mình đang ghen, tuy anh không phải người ôm nữ chính đóng phim nhưng là người sẽ nhìn Đông Giai trần truồng diễn kịch, nói không chừng còn phải chỉ đạo này nọ nữa...

Cô thở dài: "Đạo diễn, em có quyền sửa lại kịch bản không..."

Trình Thần hình như đang mỉm cười: "Giờ thì hơi khó, nhưng em có thể cân nhắc thêm hai cảnh phim."

"Thêm nữa?" Tư Niệm nắm một góc chăn, hừ hừ hai tiếng. "Lại thêm hai cánh giường chiếu mạnh mẽ phải không? Làm lộ thiên luôn nhé? Hai trên sa mạc cát vàng? Hay là ở cạnh hồ nước trong một ốc đảo?"

Bên kia đột nhiên có tiếng người khác vang lên, có vẻ là tìm Trình Thần để cùng hút thuốc, mấy giọng nói đó nghe rất quen tai.

Trình Thần trò chuyện với họ hai câu, sau đó chân thành nói với đầu dây bên này: "Đêm nay chúng ta lại cùng nghiên cứu kịch bản xem làm thế nào để thêm hai cảnh phim đó."

Tư Niệm còn chưa kịp hiểu thì ở phía bên kia Lưu Khánh Khánh đã thắc mắc, sao lại vẫn cần thêm cảnh phim nữa? Trình Thần trả lời, biên kịch rất muốn thêm cảnh giường chiếu. Lưu Khánh Khánh im lặng, một lúc sau mới cảm thán, không ngờ biên kịch trông thuần khiết như vậy mà lại thích những cảnh phim ghê người như thế...

Tư Niệm càng nghe càng thấy không ổn, cuối cùng mới kịp phản ứng, lập tức ôm chăn, mặt đỏ ửng đến tận cổ... Trình Thần, anh là đồ háo sắc...

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Kết quả trực tiếp của chuyện này là sau khi Tư Niệm về phòng mình, cả người ê ẩm, ngủ một giấc đến tận khuya.

Đến khi chuông cửa kêu một lúc rất lâu cô mới mơ màng tỉnh dậy, sau đó trở mình, tiếp tục ôm chăn ngủ như chết.

Chuông điện thoại vang lên, điện thoại rung, chuông điện thoại vang lên, điện thoại rung...

Tư Niệm cầm điện thoại lên, áp vào mặt: "Alo..."

"Mở cửa."

...

Tư Niệm ôm điện thoại ngủ tiếp.

Đến khi phòng sáng lên, có mùi thơm của thức ăn xuất hiện, cô mới xoắn ruột xoắn gan tỉnh lại, nhưng đến đầu ngón tay cũng không muốn di chuyển. Đến tận khi Trình Thần bọc cô lại bằng chiếc chăn, ôm vào lòng, Tư Niệm mới đẩy anh ra, khịt khịt mũi: "Hôi quá."

Một mùi khói lửa, hòa cùng mùi đất cát gió bụi, tóm lại là rất khó ngửi.

"Sợ em đói nên chưa kịp tắm rửa." Trình Thần kê một chiếc gối vào sau lưng cô, tiện tay cởi áo ngoài, ném đến ghế salon, bước vào toilet.

Tiếng nước chảy nhanh chóng dừng lại.

Anh đã rửa sạch tay và mặt, bước lại gần.

Tư Niệm cuối cùng đã khá tỉnh táo: "Sao anh vào được..."

"Đưa CMND cho khách sạn, nói với họ anh là chồng em."

Anh kéo một chiếc ghế đến, mở hết đồng hồ thức ăn trên bàn ra. Tư Niệm nhìn anh liên tục mở hộp, nhìn anh giúp mình tách dưa, nhìn anh lần lượt gấp đồ ăn cho mình, mới lẩm bẩm hỏi: "... Họ tin à?"

Trình Thần từ chối cho ý kiến.

Tóc ở thái dương anh vẫn còn ẩm, nhìn sắc mặt có vẻ rất mệt mỏi.

Tư Niệm nhìn vào mắt anh rồi nhanh chóng né đi, đầu cúi gằm như một cô vợ mới cưới, giả vờ bình tĩnh nhận dưa: "Khách sạn này thật vô trách nhiệm, lẽ nào cứ đưa CMND ra là đã trở thành... cái gì đó của em rồi à?"

Anh cười: "Đây là tác dụng của người nổi tiếng."

"Anh cũng có phải mình tinh đâu, đạo diễn có thể bị người ta nhận ra chắc chỉ có Lý An, Từ Khắc, Trương Đại Hồ Từ thôi..."

Trình Thần tháo kính xuống, đặt lên tủ đầu giường, hai tay đặt trên sống mũi, nhắm mắt lại xoa nhẹ nhẹ.

"Có Thẩm Triết ở đó, cơ bản thì cả nam nữ kết hôn lần chưa kết hôn đều nhận ra được."

Thẩm Triết?!

Tư Niệm kinh ngạc nhìn anh, anh nói những lời đó trước mặt Thẩm Triết à?

... Nhưng vừa hợp lại, thế có phải nhanh quá không?

Trình Thần như không để ý phản ứng của cô, nhắm mắt tựa vào đầu giường, nói nhẹ: "Mau ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi."

Tư Niệm dạ một tiếng, ngồi trên giường ăn thức ăn anh mua cho mình.

Lãng phí quá, ăn làm sao hết được.

Cô ăn một lát, vừa muốn quay lại hỏi anh có muốn ăn hay không thì phát hiện anh đã ngủ rồi. Đầu tựa vào thành giường, người vẫn đầy bụi bặm ngủ... Cô cắn đầu gối, nhìn bộ dạng chật vật của anh đột nhiên thấy rất cảm động, không hiểu sao lại bị cảnh tượng này làm cho rối tinh rối mù.

Cô ăn xong rất nhanh, lặng lẽ xuống giường thu dọn tất thảy, sau đó nhẹ nhàng bò lên giường, giúp anh thay đồ. Trình Thần không phải đang ngủ say, anh cảm nhận được hành động của Tư Niệm nên không mở mắt, để mặc cô giúp mình cởi đồ... Tư Niệm đặt áo sơ mi lên ghế xong, nhìn quần của anh, bắt đầu rối rắm.

Cởi không? Hay là không cởi?

"Để anh tự làm." Trình Thần nói nhỏ, bắt đầu tự tháo thắt lưng.

Tư Niệm vội tắt đèn, chui vào chăn trước.

Cảm nhận được Trình Thần cởi đồ xong rất nhanh, lại vén chăn lên, cô bất giác căng thẳng, nhưng Trình Thần cũng chỉ ôm lấy cô từ phía sau, hôn lên lưng cô một chút, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tư Niệm ngủ cả ngày nên rất tỉnh táo.

Hai cánh tay cứ thế ôm lấy tay anh, người cọ vào ngực anh, trong đêm tối lại nghĩ đến phần sau của bộ phim, chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Hôm sau anh lại đi từ sớm.

Trợ lý Trình Thần đặt cho cô chuyến bay chiều, trước khi Tư Niệm ra khỏi khách sạn mới gửi tin nhắn cho anh.

Đến khi Tư Niệm đã ra sân bay, lúc sắp đăng ký, Trình Thần mới gọi tới: "Ban nãy bạn mấy chuyện, em ra sân bay rồi à?" Tư Niệm vâng, đưa thẻ đăng ký ra: "Em sắp lên máy bay rồi."

"Tư Niệm." Anh gọi tên cô.

Tư Niệm cầm lại thẻ, lúc đi vào hành lang chờ mới lên tiếng.

Từng giây từng phút yên lặng.

Tư Niệm cảm thấy anh nhất định sẽ nói gì đó, kiên nhẫn chờ đợi.

"Đạo diễn?" Bên kia vang lên tiếng Lưu Khánh Khánh.

Trình Thần hạ một tiếng.

"Ngày mai Đông Giai có hoạt động, công ty cô ta xin nghỉ..." Tiếp theo là hơn ba trăm từ ngữ, Trình Thần thì kiên nhẫn nghe còn Tư Niệm thì nghiêng răng nghiêng lợi đợi chờ.

Đúng lúc Tư Niệm tìm xong chỗ ngồi, đã ngồi được xuống, Lưu Khánh Khánh mới kết thúc bài văn nói dài dằng dặc.

Nhưng máy bay đã sắp bay rồi.

"Sprite đang quay phim ở Bắc Kinh." Trình Thần đột nhiên nói, "Mấy ngày nữa bạn anh sẽ gửi nó về qua đường hàng không, em đưa nó về hộ anh nhé?"

Tư Niệm ừ.

Tiếp viên hàng không đã đi đến, nhắc Tư Niệm tắt máy.

Trình Thần hình như nghe được, dặn vợ: "Anh sẽ gửi số chuyến bay đến số em."

Tư Niệm lại ừ: "Nhớ gửi số bạn anh cho em luôn."

Cuối cùng dưới ánh mắt của tiếp viên hàng không, Tư Niệm không chịu được nữa, vội vàng cúp máy.

Vì đón Sprite về, Tư Niệm phải gọi cho Thẩm Úy Giác vào lúc đêm khuya, nhờ cô ngày mai đưa mình ra sân bay.

Tư Niệm ngồi ở ghế phụ, gãi cằm cho Coca, Coca thích thú nheo mắt lại, cọ đầu vào lòng bàn tay Tư Niệm. Thẩm Úy Giác vừa lái xe vừa cười tủm tỉm cảm thán: "Quả nhiên là chó của đạo diễn đặc biệt, còn có thể đi đóng phim."

"Diễn phim rất khổ sở." Tư Niệm nín thở, "Đến con người còn mệt mỏi như thế, không biết chó thì sẽ thành dạng gì."

"Như cậu nói thì mình tính đúng là vất vả hơn chúng mình nhiều."

"Vất hơn nhiều." Tư Niệm xoa đầu Coca, "Nếu sau này có con, nhất định không cho chúng làm diễn viên, lúc nào cũng phải đi sớm về khuya, lúc làm việc còn phải nhìn mặt người ta mà dè chừng, thật sự là chẳng có gì hay ho hết."

Khi nhận được Sprite, Tư Niệm đau lòng muốn chết.

Một chú chó xinh đẹp như vậy mà giờ hết như Trình Thần hôm đó, cả người toàn đất cát. Thực tế lúc vừa bước ra khỏi lồng, nó nhìn có vẻ phát hoảng... Đến khi thấy Tư Niệm mới mạnh mẽ vẫy đuôi, trong mắt ánh lên nước.

Tư Niệm vốn muốn ăn trưa với Thẩm Úy Giác, thấy Sprite như vậy cũng không còn lòng dạ nào nữa, trực tiếp mua thức ăn về nhà. Thẩm Úy Giác ngồi ăn như hổ đói trong phòng khách, cô thì ở trong phòng tắm rửa cho Sprite. Đúng lúc tay đang đầy bọt thì Coca ngậm điện thoại trong miệng tiến lại, trên màn hình đang nhấp nháy là tên Trình Thần.

Tư Niệm lau tay sạch sẽ, ấn nút nghe, giọng Trình Thần không rõ lắm: "Nhận được rồi chứ?"

"Dạ." Cô đá Sprite một cái, Sprite tự giác nhảy vào bồn, "Anh chọn công ty nào vậy? Thật sự là rất thê thảm, hình như không ai tắm cho nó thì phải."

Trình Thần cười thành tiếng: "Quay ngoại cảnh, người còn không tắm rửa được thì sao có người chuyên tâm chăm nó chứ?"

"Anh thấy thì mới đau lòng." Tư Niệm phun vòi hoa sen cho Sprite, nhìn thấy bộ dạng không mở nổi mắt của nó, lập tức nói: "Sửa tắm dính vào mắt nó rồi, lát nữa em sẽ gọi lại cho anh."

Nói xong liền ngắt máy, cầm một chiếc khăn sạch, cẩn thận lau mắt cho Sprite.

Đúng lúc quay người chuẩn bị đổi khăn liền nhìn thấy một người đang tựa vào cửa nhìn mình...

Áo khoác còn chưa kịp cởi, Trình Thần vừa dùng một góc áo sơ mi lau kính vừa nhìn cô, không nói gì.

Cô tròn mắt há mồm nhìn anh, cũng không biết nói gì.

"Anh được nghỉ rồi." Anh đột nhiên nói.

Tư Niệm mím miệng, ừ một tiếng.

Thật ra mới có một tuần không gặp mà thôi.

"Trong đoàn có một diễn viên đi tuyên truyền, anh mới được nghỉ." Anh đi đến, ôm Tư Niệm, "Không lâu lắm, có một ngày thôi." Tư Niệm ôm cổ anh, cười nhỏ: "Có một ngày còn về?"

Anh không nói gì, đặt Tư Niệm lên nền đá cẩm thạch, áp mặt mình vào mặt cô.

Tư Niệm tránh anh, nhỏ giọng nhắc: "Thẩm Úy Giác vẫn ở ngoài phòng khách đây, chú ý một chút."

"Cô ấy đi rồi, mở cửa cho anh xong là đi luôn."

...

Tư Niệm kinh ngạc nhìn anh.

Thật là thần kỳ, mình tắm rửa cho Sprite nhập tâm đến thế sao, trong phòng đổi người từ bao giờ cũng không biết.

Giờ chỉ còn cô với anh, cô cũng không rụt rè nữa, áp mặt vào anh nói: "Anh cũng hôn, y hệt Sprite."

Trình Thần buồn cười nhìn cô: "Hay anh tắm trước vậy?"

"Không được." Tư Niệm nhìn Sprite vẫn đang ở trong bồn tắm nhìn hai người chăm chăm, "Em phải tắm cho con chó xong đã, nếu không nó cảm mất, đợi mười phút nữa..." Cô đột nhiên nghĩ ra, quay lại nhìn anh, "Anh mang quần áo để thay không? Nhà em không có đồ của anh, hay trong lúc anh tắm thì cho em số đo luôn, em đi mua cho anh một bộ rồi giặt sạch bộ anh đang mặc nhé?"

Cô vừa nói vừa nghĩ đến mới của hàng gần đây.

Sau đó nghe thấy anh ho một tiếng.

Cô nhìn anh: "Sao thế?"

"Vừa nhớ ra mấy chuyện."

Tư Niệm ờ, ra hiệu cho anh nói nhanh.

"Nhớ lúc mới học đại học, thuê phòng gần trường, không có lò sưởi, buổi tối lạnh không ngủ được lại nghĩ đến lời của em, em bảo lúc tuyết rơi thích nhất là dựa vào lò sưởi đọc tiểu thuyết, lại thấy đã quá nửa đêm..." Anh nhỏ giọng kể những chuyện chẳng liên quan gì đến nhau, "Khi đó có nhiều cô gái muốn hẹn hò với anh, tuy đều là học sinh của học viện điện ảnh nhưng dù sao thì cũng là con gái, đều hơi rụt rè, mỗi lần anh nhận được thư hay điện thoại của họ thì đều nhớ đến em..."

Tư Niệm nghe anh nói mà lòng mềm nhũn, không nói gì.

Anh chạm ngón tay vào gương mặt cô: "Mấy ngày nay nhớ đến những chuyện này, bỗng thấy sợ sợ. Nếu anh cứ chọn đại một người rồi quen người đó, sau này gặp lại em chẳng phải sẽ hối hận hay sao?"

"Sẽ hối hận à? Nói không chừng có thể tìm được người tốt hơn ấy chứ." Tư Niệm nghĩ một đằng nói một nẻo, lại sợ anh đồng ý với mình.

"Sẽ." Anh bỗng mỉm cười, "Lúc anh gặp em anh chỉ là một học sinh nghèo. Không có thẻ tín dụng, không có điện thoại, muốn gọi cũng chỉ có thể đi ra buồng điện thoại công cộng. Ngoại trừ thỉnh thoảng gửi cho em mấy món đồ ăn vặt thì không tặng được em thứ gì. Lễ tình nhân cũng chỉ có thể tặng em ba tiếng điện thoại, nói chuyện phiếm với em, chọc em vui vẻ. Không mua được xe, không mua được nhà, đến cả mèo em thích cũng không mua được. Giờ nghĩ lại, ngoài thành tích tốt thì thật ra cái gì cũng tệ..."

Tư Niệm kinh ngạc nhìn anh, muốn nói nhưng lại thôi.

Giọng của anh có chút mệt mỏi, nhưng vẫn rất dịu dàng và rành mạch.

Rất giống với lúc ban đầu của ban đầu.

Cô căng thẳng tựa vào gần điện thoại, chờ cú điện thoại đầu tiên của anh. Lúc đó anh mới thi xong cuộc thi cuối kỳ, cũng là ngày kỷ niệm quen nhau bốn tháng, đã hẹn hôm nay nhất định phải gọi điện để nghe tiếng của nhau.

Cô đến giờ vẫn nhớ, lúc đó cô cảm ớn nghe mà tâm đập loạn nhịp, mãi mới nói được chữ alo.

Còn anh đứng ở cạnh đường cái, trong tiếng xe cộ đi qua, gọi tên cô.

...

Sprite rốt cục không nhịn được nữa, nhảy ra khỏi bồn tắm, nghi ngờ nhìn hai người.

Kính của Trình Thần bị hơi nước trong phòng tắm làm cho mờ đi, anh bèn tháo nó xuống. Trong đôi mắt đen nhánh kia có rất nhiều cảm xúc, cuối cùng cũng nói xong:

"Người khiến anh yêu như thế, cũng yêu anh như vậy, cả đời này chỉ có mình em mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Nhớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.